

Tiểu Bạch Thỏ Trong Miệng Sói

Contents

Tiểu Bạch Thỏ Trong Miệng Sói	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	23
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	39
9. Chương 9	43
10. Chương 10	48
11. Chương 11: Vĩ Thanh	53

Tiểu Bạch Thỏ Trong Miệng Sói

Giới thiệu

Duyên nợ của một con người là không thể đoán trước được. Hắn và nàng đã thành đôi với nhau, hắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-tho-trong-mieng-soi>

1. Chương 1

TIẾT TỬ

“ Ô..ô..trả lại đây..trả uội...đó là tiền mừng tuổi của muội” Một nữ oa nhi chừng bảy tám tuổi khóc như mưa.

“ Đây..đây.. nhất gan tiểu Mãn lấy được là của muội a...Đến đây lấy đi” Cùng với tiểu nam hài đang hả hê chạy nháo phía trước là vài nam hài khác ở xung quanh cười đùa vui vẻ, với lợi thế cao lớn của nam hài nữ

oa nhi chỉ còn biết ai oán nhìn các ca ca cười nhạo mình, vóc dáng nhỏ bé của nàng vẫn là không so được với các ca ca, vói như thế nào cũng đều hụt cả còn có sơ sẩy ngã xuống đất thật đau.

“ Ô..ô..trả cho tiểu Mãn”. Tiểu oa nhi khóc rống thật thương tâm, liều mạng chạy rượt theo nam hài ca ca, tay không ngừng quơ quàng trong không khí muốn theo đó mà cướp lại tiền mừng tuổi của nàng.

“ Mau đến đây...nhanh đến cướp lại..ha..ha..Nếu muối lấy được ca sẽ trả lại uội!” Nhìn thấy nữ hài bộ dáng khổ sở, chật vật cả đám tiểu nam hài rất hả hê, cười đùa bốn cợt thật vui vẻ, náo nhiệt.

“ Hu..hu..” tiểu Mãn còn nhỏ chỉ biết khóc càng to hơn.

Rượt đuổi quần thảo mãi một hồi vẫn không lấy lại được đồ của mình, nữ oa nhi lần này trượt chân ngã xấp xuống đất một cái ầm, cả thân người nặng nề té ngã trên mặt đất phát ra một tiếng vang thật lớn, khuôn mặt nàng vùi cả trong tuyết trắng.

“ Ha..ha..tiểu Mãn thật là một đứa ngốc! Đại ngu ngốc!” Các nam hài nhìn thấy nàng té ngã, bộ dáng đáng thương hề hề vẫn không tỏ vẻ ái nấy thương xót mà còn cười đến vui vẻ, long trời lở đất.

“ Ô..ô.” Nước mắt không ngừng rơi nữ oa nhi đáng thương ngẩng đầu nhìn các vị ca ca, khuôn mặt mồm mĩm, thanh tú còn đọng lại tèm lem nước mắt nước mũi sục sục không thôi, vài hạt bông tuyết dính trên mặt khi nàng té ngã.

Búi tóc to dày được bởi gọn gàng giờ tán loạn từng sợi trên khuôn mặt, quần áo mới màu đỏ cũng bị dính bẩn, cả người bộ dáng vốn rất tươi tắn, sạch sẽ đã biến mất.

“Các ca ca là đồ xấu! Người xấu! Tiểu Mãn chán ghét các người! Ô..ô..” Rốt cuộc nhìn không được nữ oa nhi tiếp tục khóc nức nở, bù lu bù loa vừa khóc vừa mắng.

Nàng càng khóc, các tiểu nam hài đứng xem lại càng khoái trá vui vẻ, vòng quanh nàng, không ngừng vỗ tay, trêu chọc.

“Hạ tiểu Mãn là quỷ yêu khóc, đại ngu ngốc! Tiền mừng tuổi của mình mà cũng không lấy lại được..đúng là đứa ngốc..”

“Xem ra các người chơi đùa thật vui vẻ!” Một tiểu nam hài lớn tuổi hơn xuất hiện, nhếch miệng mỉm cười ngạo nghễ nhìn bọn họ “ Tiểu Mãn nhà chúng ta để cho các người đem ra giải trí sao?”

Nam hài một bên hỏi, một bên hai tay nắm lại với nhau xoa lấy các khớp tay, phát ra âm thanh ken két ghê người, toả ra tà khí áp đảo.

Vừa thấy hắn xuất hiện, cả đám tiểu nam hài sắc mặt trắng bệch, lung túng sợ hãi nhanh chóng xoay người tính bỏ chạy thoát thân.

Nhưng là không còn kịp rồi, nam hài một bàn tay to chỉ cần một thế đã rất nhanh bắt gọn bọn họ, ra tay không chút lưu tình từng người một bị cảnh cáo một cách thâm hiểm.

“Hu..hu..đã sai rồi” Tiếng kêu thảm thiết không dứt ở bên tai.

Một hồi lâu sau, nhóm tiểu nam hài đều chạy trốn thoát thân không dám quay đầu lại nhìn phía sau, chỉ còn lại nam hài nghĩa hiệp thoải mái, nhàn nhã đứng yên tại chỗ, cầm trên tay tiền mừng tuổi của nữ oa nhi bị cướp mất.

Nữ oa nhi ngừng khóc, đôi mắt đỏ ao nhìn về phía trên tay của nam hài nghĩa hiệp là tiền mừng tuổi của nàng, vẻ mặt mong đợi chăm chăm nhìn hắn.

“ Hàn ca ca,cám ơn...Ôi!” Lời cảm tạ còn chưa nói xong đầu nàng bị ai đó hung hăng gõ một cái thiệt đau.” Ôi..Đau quá!”

“ Không cho phép khóc.” Nam hài thanh âm dữ tợn la to, biểu tình nghiêm khắc, cứng rắn làm cho nữ oa nhi nín re không dám nức nở, sợ hãi lấm lét nhìn hắn chăm chú.

Cái mũi nhỏ phập phồng ửng hồng, âm thanh nho nhỏ nữ oa nhi nhút nhát lên tiếng “ Hàn ca ca, tiền mừng tuổi là của tiểu Mãn a.”

“Đã biết nhưng là ta giúp người cướp về cho nên tiền mừng tuổi này là của ta.” Khóe miệng giờ lên tươi cười đối với việc ức hiếp một tiểu oa nhi nhỏ tuổi hơn hẳn càng lý thú, kích thích hơn mà đây là nữ oa nhi cơ, hẳn càng không thấy có gì hổ thẹn mà là cực khoái chí.

Ai dạy nàng quá vô dụng, xứng đáng bị hắn khi dễ, ức hiếp.

“Hả...nhưng mà là của tiểu Mãn...” hốc mắt nàng muốn rơi ra nước mắt nhưng nhìn biểu tình đáng sợ đầy bức bách của ác ma nam hài, nàng nén nhịn không cho lệ chậm chạp rơi xuống.

“Tiểu Mãn, ta hỏi người nếu ta không lấy lại nó trong tay đám nam hài kia, người có thể từ trên tay bọn họ đoạt được sao?”

“Không thể.” Nữ oa nhi thành thật lắc đầu.

“Đúng là vậy!” Nam hài cười dịu dàng. “Cho nên tiền mừng tuổi là ta cướp từ tay bọn họ về đương nhiên là của ta.”

“Vô lý....” Nào có tiểu nam hài nào quỷ quyệt như vậy?

Nữ oa nhi bất mãn trong lòng giận dữ mà không dám nói gì. Đối với nàng, nam hài kia so với các ca ca khi này ức hiếp nàng còn đáng sợ hơn gấp bội.

“Còn có ta đã bảo bao nhiêu lần muốn người học cách bảo hộ chính mình, không được để cho người khác ức hiếp, trêu chọc mình, muốn ức hiếp, khi dễ người cũng chỉ có duy nhất ta mới có quyền đó, người đem lời nói của ta như gió thoảng mây bay mà quên hết, người là để chúng đi nơi nào rồi?”

Nam hài thanh âm dịu dàng nhỏ nhẹ, biểu tình sắc mặt cũng rất ôn nhu nhưng đôi mắt chậm rãi nheo lại, mang theo một tia nguy hiểm tà mị.

Nữ oa nhi sợ hãi rụt cả người lui từng bước một về phía sau, mở to mắt ủy khuất mở miệng giải thích. “Là vì..... Ôi!”

Chưa kịp giải thích cái đầu nhỏ nhỏ đáng thương của nàng đã bị vài cái gõ đau, cả người một bụng đầy ủy khuất cùng sợ hãi không thể nhịn nổi nữa rồi.

“Ô..ô..oa.oa” Mặt nhăn lại bất bình nàng òa khóc nức nở, bao nhiêu uất ức cứ như vậy mà hòa vào nước mắt dồn dập phát ra tiếng khóc tức tưởi.”Đáng ghét!Xấu xa! Trúng thối!Bùi Diệc Hàn người là đồ xấu xa,ác ma, người so với bọn họ còn đáng sợ hơn, tiểu Mãn chán ghét người, thực chán ghét người! Chán ghét là chán ghét!”

Tiếng khóc kinh thiên động địa quấy nhiễu đến các trưởng bối trong nhà chú ý đến, cũng làm cho Hạ tiểu Mãn hạ quyết tâm thể nàng từ nay về sau muốn cách xa Bùi Diệc Hàn một chút có hẳn không có nàng.

Nàng trong lòng mừng rỡ như điên nhớ lại một sự kiện, thật là may mắn hẳn là vị hôn phu của tỷ tỷ, mà không phải của nàng.....

Chương 1

Nước mắt của nàng.

Từng giọt từng giọt vô cùng trân quý.

Không cho bất luận kẻ nào được phép...

Hạ tiểu Mãn cuộc đời không có lý tưởng gì lớn, trong nhà đã có ca ca cùng tỷ tỷ thông minh, lanh lợi thay nàng gánh vác tất cả, đại ca từ khi trưởng thành đã tiếp nhận sản nghiệp Hạ gia, làm cho cửa cải cùng danh tiếng Hạ gia không ngừng mở rộng, thăng hoa khắp tứ phương, trong giới thương nhân vị thế là ổn định, được nhiều người kiêng nể, ngưỡng mộ.

Nói đến đại tỷ còn lại của nàng, từ khi tỷ tỷ được sinh ra đã được mẫu thân cấp cho làm con thừa tự, kế thừa tổ truyền kinh doanh mai mối của gia tộc, là truyền nhân đặc ý của mẫu thân tiếp quản “ Hồng Nương Quán” hiện tại danh tiếng vang lừng khắp nơi, không có hôn sự nào vào tay tỷ tỷ mà không đạt thành chính quả.

Còn về phần nàng – Hạ tiểu Mãn là một cái ốc sên đuối không kịp hai vị ca ca và tỷ tỷ vốn là nhân tài kiệt xuất, hoàn mỹ tuyệt sắc, nếu nói lấy nàng ra so sánh chính là trứng chọi với đá, không biết lượng sức tí nào. Trời sanh nàng tính tình nhát gan lại yếu đuối, từ nhỏ thường hay bị bắt nạt cùng khi dễ.

Hơn nữa không chỉ ở bên ngoài bị bắt nạt, ở nhà cũng bị hai vị huynh tỷ ức hiếp cực độ làm cho nàng vốn sợ hãi, rụt rè lại càng bị tác động mạnh hơn so với người khác càng có nỗi sợ gấp đôi, gặp được ác nhân liền tự động né tránh.

Trong cuộc sống nhàm chán của nàng thứ làm cho nàng cảm thấy thỏa mãn và yêu thích nhất chính là thức ăn ngon, chỉ cần mỹ vị đều vừa miệng bất kể sơn hào hải vị hay tầm thường món ăn nàng đều nhiệt tình nếm qua.

May mà trong nhà gia sản khá giả làm cho nàng cơm áo không lo thích gì được đó đặc biệt nàng rất hứng thú với việc được ăn ngon, cho nên vị giác của nàng vì vậy mà được dưỡng thành siêu cấp hưởng thụ mỹ vị thức ăn.

Chỉ cần nàng nghĩ qua liền có thể tinh tường nói ra bên trong có những vị gì vật liệu ra sao, hơn nữa chỉ cần nàng nói món nào là hảo ngon đại ca nhất định muốn lập tức đem món kia vào tủ lâu kinh doanh, chưa tới ba ngày món đó nhất định sẽ rất thịnh hành, truyền bá khắp nơi trong thành.

Mặc dù nàng rất vô dụng bù lại vẫn là có một ưu điểm để bổ khuyết.

Bất quá nàng thích ăn, thường xuyên nếm qua những thứ ngon vật lạ nên mỹ vị cũng dưỡng quá thành thói quen cao cấp khiến nàng rất kén ăn a.

Nàng trời sinh dù ăn no vẫn không béo lên được, hồi nhỏ nàng tuy béo tròn đáng yêu nhưng càng lớn thân thể càng biến chuyển nhỏ nhỏ, manh khảnh vai, eo, bụng bằng phẳng, làn da trắng nõn, mềm mại, hơn nữa đôi mắt to tròn ngập nước rất quyến rũ, phong tình. Nhìn ra, nàng đích xác là một tiểu bạch thỏ ngây thơ rất dễ khiến người khác nảy sinh ý niệm muốn bắt nạt.

Hạ tiểu Mãn chính xác là một tiểu cô nương đơn thuần như thế, nàng nghĩ mãi cũng không hiểu được nguyên nhân nàng vì sao luôn bị bắt nạt, chính vì vậy nàng chỉ có thể lộ ra bộ dáng đáng thương, đẩy mình ủy khuất để lẩn tránh người xấu yếu khi dễ nàng.

Nàng đời này ghét nhất chính là hai kiện sự, một cái là ác ma yêu khi dễ cùng bắt nạt nàng trứng thối Bùi Diệc Hàn, một cái khác chính là thời tiết nóng bức của mùa hè.

Nàng từ nhỏ sợ nhất là oi bức, thật sự không thể chịu được mùa hè rất oi nồng, rất khó chịu không có thoải mái.

Ban đêm mùa hè nhiệt độ thường cao hơn, Hạ tiểu Mãn có thói quen mặc trên người duy nhất cái yếm màu đỏ cùng tiết khố màu trắng, đơn bạc như vậy nằm trên giường thoải mái ngủ.

Dù sao đây cũng là khuê phòng của nàng, trừ bỏ nha hoàn thân cận thường hay ra vào, những người khác là không có khả năng tiến vào, cho nên nàng một chút lo lắng cũng không có.

Phù.. phù....cả thân người rất nóng Hạ tiểu Mãn khẽ nhíu mày, động dậy thân mình, không may cái chăn trên người vì vậy mà rơi xuống đất, cả người không ngừng xoay trở đủ mọi tư thế.

Đêm đến, nàng tắm rửa sạch sẽ rồi mới lên giường đi ngủ, trên người chỉ khoác tùy tiện cái yếm mỏng mà thôi, bởi vì nàng xoay trở liên tục mà sợi dây áo phía sau gáy dần bị tuột lỏng ra.

Thoáng một cái chỉ thấy cái yếm đỏ rớt ra nằm lại trên giường, hiển hiện trước mắt một đôi tuyết trắng no đủ, tròn đầy không gì che đậy, theo hô hấp của nàng không ngừng phập phồng, nụ hoa đỏ nhạt nhỏ xinh không ngừng run rẩy.

Nàng ngủ say trong giấc mộng không có phát hiện bên ngoài cửa sổ gần giường nàng có một thân ảnh to lớn, tà mị theo ánh trăng sáng hừng hờ rọi vào ngày ngắn nhìn cảnh đẹp vô hạn không sót thứ gì.

***

Đôi mắt đen sâu thẳm, tà mị phát ra tinh quang nhìn thân thể trần trụi nhuốm một mảng ánh trăng lơ lửng về mời gọi cùng nụ hồng nhạt vươn thẳng trên làn da tuyết trắng thật là kiều diễm, làm cho cả người hấn rạo rực, khó chịu không thôi.

Hạ thân hấn từng trận nóng lên như rền lửa trong lò.

Yết hầu nóng cháy, hai con người đen láy đem hết dục vọng đặt lên thân thể phong tình kia đang say giấc bình yên trên giường.

Máu nóng chạy loạn trong huyết mạch, hô hấp phập phồng rối loạn không thôi.

Khuôn mặt nàng nhỏ xinh, thanh tú, đôi mắt vừa to vừa tròn rất đáng yêu, chiếc mũi cao cân xứng, đôi môi hồng đào đỏ mọng khiến người khác muốn cắn từng ngậm say mê, cả thân hình cũng thật là mê người trắng nõn, bóng loáng, nhìn ngắm thật lâu hấn xem ra nàng quả thật là một tiểu bạch thỏ xinh xắn làm cho hấn ngay lập tức muốn chiếm lấy nàng hoàn toàn, từng tác đất da thịt, chiếm lĩnh toàn bộ địa phương.

Cả người nàng toàn thân trắng hồng, trần trụi da thịt lỏa lồ dưới ánh trăng càng muốn thiêu đốt dục vọng nam tính của nam nhân.

Hấn yêu nhất chính là làn da của nàng vô cùng mịn màng, thơm mát, trắng nõn như bông tuyết đầu mùa, chỉ cần chạm qua khe vuốt ve, nhẹ nhàng vờn về khắp người thỏ con vì mẫn cảm khe cửa mình nắc lên nhỏ âm thanh yêu kiều, làm cho hấn yêu thích, xúc động không ngừng, không muốn rời đi nữa.

“Ừm..thơm quá...”

Trong lúc mơ ngủ, cái miệng nhỏ xinh của Hạ tiểu Mãn khẽ liếm lấy đôi môi mình, chẹp chẹp tiếc nuốt, mũi không ngừng phập phồng hấp háy, cảm giác trong lòng kích thích ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào, quyến rũ làm cho nàng không tự chủ nuốt xuống mấy ngậm nước miếng thèm thuồng.

Phát hiện nàng có phản ứng, nam nhân khẽ mỉm cười xảo huyết, liếc mắt nhìn qua trên tay mình có một vật nóng hổi, thơm lừng.

Hấn mang đến cho nàng bát canh đường phèn táo đỏ, được nấu theo bí quyết riêng có một không hai của hấn, canh này là sự kết hợp của nhiều hương liệu quý hiếm đủ sức cảm dỗ giác quan mỹ vị của nàng.

“Mãn nhi, tỉnh nào” Hấn đặt xuống bát kia nóng hổi lên trên đầu giường, miệng kêu gọi nàng cùng đó là tay chân hấn đồng loạt lạng xả quần áo chính mình, cả người không có gì che đậy nhẹ nhàng lên giường, nằm xuống bên cạnh nàng.

Bàn tay to ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng vào lòng, vật đàn ông thẳng cứng của hấn chỉ cách một lớp vải mỏng tiết khố của nàng vô tình cọ sát, cái ôm ghì ngày càng siết chặt hơn.

“ A...” Hạ tiểu Mãn nhú mày, cả người đều bị lửa nóng thiêu đốt truyền đến cho nàng cảm giác rất ngứa lại khó chịu, không ngừng xoay trở người thoát ra.

Bầu ngực đầy đặn vì vậy mà càng dính chặt vào người hấn, nàng càng cử động mạnh thoát ra thì càng cọ sát vào người hấn, hai nụ hoa cứ như vậy ép chặt trong lòng ngực hấn cọ xát lẫn nhau, nháy mắt càng thêm đỏ bừng.

Nóng quá..... Hạ tiểu Mãn đến lúc này nhịn không nổi nữa không ngừng thở dốc, lơ mơ mở mắt đang còn say ngủ.

Vừa hé ra mắt đã thấy trước mặt mình là một khuôn mặt rất tuần tú, làm cho nàng vô cùng kinh hoảng hô to lên một tiếng, tiếng thét vang xa trong màn đêm tĩnh lặng.

Sớm đoán được phản ứng của nàng, hấn thừa dịp nàng còn hé miệng, nam nhân nhanh chóng tiến nhập miệng nàng, đem thanh âm của nàng toàn bộ lấp hết vào trong miệng hấn, từ từ nhắm nháp vị ngọt của riêng nàng.

Cái lưỡi linh hoạt của hấn nhanh chóng quấn lấy chiếc lưỡi đình hương của nàng cuồng dã quấn quýt làm cho nàng không thể phản kháng, giáo hoạt đoạt lấy từng chút một hương vị thơm tho của nàng.

“ Ừm...ừm” phản kháng là điều không thể, bất lực mềm mại thân thể sớm đã bị hấn đường thành thói quen để hấn khi dễ, Hạ tiểu Mãn đẩy ra hấn vài cái liền không tự chủ được đáp lại nhiệt tình của hấn.

Chiếc lưỡi mềm mại của nàng từ từ đáp lại hấn không ngờ hấn nhận được sự quy thuận của nàng dục vọng càng mạnh mẽ hơn, dường như muốn chiếm đoạt toàn bộ con người nàng, làm cho cả người nàng đều muốn có mùi hương nam tính của hấn.

Vật nóng cứng rắn cách tiết khổ mỏng manh của nàng không ngừng va chạm, cọ sát chỉ trong chốc lát một đợt xuân thủy đã thoát ra, trong suốt hoa dịch làm ướt đầm tiết khổ, nàng không tự chủ uốn lượn thân mình.

“Ừm..” Hạ tiểu Mãn phát hiện hấn hình như lại muốn bắt nạt nàng, cả người rúng động, thần trí sợ hãi muốn thoát khỏi nụ hôn triền miên không dứt của hấn.”Không muốn! Bùi Diệc Hàn...”

“Có muốn ném qua canh đường phèn táo đỏ không?” Hấn liếm môi, đưa tay chỉ về hướng có mùi thơm nghi ngút bỏ lại cái nhìn hài lòng, hấn biết nàng không thể nào kháng cự được.

Quả nhiên, Hạ tiểu Mãn nhanh chóng đành chỉ giấy dựa. “Canh đường phèn táo đỏ ư?” Mũi nàng khẽ hấp hấy ngửi ra được một chút mùi thơm ngọt ngào, hai mắt sáng ngời nhìn đến đầu giường có một bát canh nóng.

Mùi thơm kia chính là theo nơi đó truyền ra..... Tâm nàng bắt đầu lung lay!

“ Muốn” nuốt xuống vài ngụm nước miếng nàng liền đáp trả hấn.

Cụp mắt xuống, nàng chờ mong thái độ của hấn như thế nào, mùi thơm kia cũng rất là quen thuộc thứ này chắc chắn là do hấn nấu.

Thế mới nói, nàng vốn rất là kiêng ăn, lẫn lộn khắp các thiện phòng, từ lâu biết đến rất nhiều đầu bếp nhưng không ai đạt đến trình độ siêu cấp như hấn.

Thật là kỳ quái, hấn đường đường là một thương nhân chỉ biết kinh doanh mua bán, lại là trang chủ Thương Minh sơn trang lưng lẩy trong thiên hạ, thế lực to lớn, thấu tóm cả hai vùng Nam Bắc, thủ đoạn hành sự là lãnh khốc, vô tình, ở thượng trường cùng đại ca của nàng ngang tài ngang sức, không có kẻ nào có gan trêu chọc đến.

Với thân phận bá chủ một phương không thua kém ai vì lý nào hấn lại đi học tập trù nghệ, nấu ra món ăn nào cũng đều rất thơm ngon, hương vị nồng đậm khó quên, khiến nàng từ khi nào đã trở nên nghiện hương vị riêng của hấn.

“ Nàng đã biết muốn ăn qua canh ta nấu thì phải như thế nào?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, tà mị cười khẽ cầm lên bát canh đường phèn táo đỏ đưa đến dụ dỗ nàng.

Nhớ lại khi nàng mười bốn tuổi kia, hấn cũng như vậy dùng thức ăn ngon lành mang đến mê hoặc nàng, mà nàng thì là đồ đại ngốc cứ như vậy rơi vào cạm bẫy đáng sợ của hấn, trở thành nữ nhân của hấn.

Hai năm cùng một phương pháp, trăm lần thử đều đạt được cùng một kết quả, hơn nữa mỗi lần hấn đều đạt thỏa mãn mong muốn.

Nàng cũng không hiểu lắm, quan hệ mờ ám của hai người như vậy, thân mật thân thể là đại biểu cái gì chỉ là nàng đơn thuần nghĩ đến hấn là yêu khi dễ nàng mà thôi.

Bị bắt nạt liền có đồ ăn ngon cho nên tuy rằng chán ghét hấn, cũng không muốn cùng hấn một chỗ nhưng vì thức ăn cùng việc thỏa mãn chiếc lưỡi nàng đành cắn câu vậy.

Thật sự đúng là đồ ngốc mà! Bất quá, nàng chính là ngốc như vậy, đơn thuần như vậy hấn mới có thể dụ dỗ a!

Đồng tử đen sâu hút phát ra một tia giả dối, khoái trá, bạc môi vì vậy khẽ nhếch lên ý cười, Bùi Diệc Hàn nhàn hạ chờ Hạ tiểu Mãn ngoan ngoan chui vào bẫy, dục vọng trong mắt không ngừng sôi trào, nghĩ đến cảnh xuân tươi đẹp trước mắt cả người không khỏi hưng phấn mà truyền đến một tia đau đớn.

Hạ tiểu Mãn nháy mắt cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thẹn thùng, hai mắt lấp láy, nghi hoặc khó hiểu nhìn hắn.

Nàng thật sự không hiểu, hắn như thế nào đặc biệt yêu thích dùng phương thức này để khi dễ nàng, tuy rằng nàng không chán ghét nhưng là một chết đi được!

***

Không hiểu hết ý đồ xấu xa của hắn nhưng là nàng bị thức ăn cám dỗ là thật, không cần hỏi lại, nàng ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, nhẹ nhàng cởi bỏ tiết khổ mỏng manh còn lại trên người, lồ lộ ra hoa huyết non mịn đã ướt đầm xuân thủy như ẩn như hiện trước tầm mắt hắn.

Đôi mắt thâm sâu, mờ mịt cảm nhận hoa huyết dịu mát kia thật miễn cưỡng chỉ cần một động tác nhẹ tiếp xúc đã có thể kích thích tiết ra thật nhiều dịch yêu, ướt đầm đầy dục hoặc, từng giọt nhỏ lăn dài xuống phía dưới đùi nàng.

“Vật này thì sao?” Bàn tay to tà ác nâng lên một bên ngực tròn đầy, no đủ, các ngón tay như có lửa thiêu đốt từng nấc da thịt lạnh lẽo của nàng, cả người hắn rạo rực dục vọng, đôi tay ôm trọn bầu ngực sữa của nàng, xoa nắn trong lòng bàn tay hắn.

Tiểu yêu tinh bề ngoài nhỏ nhắn, đáng yêu, bộ dáng bên trong của nàng thật sự là mê người mà điều này chỉ duy nhất có mình hắn được tận mắt tận tay chiêm ngưỡng, mà bí mật này cũng chỉ có một mình hắn khám phá ra.

Thân thể xinh đẹp, yêu kiều của nàng chỉ có thể thuộc riêng hắn mà thôi!

Ngón tay tà nghệ, lần lượt vuốt ve khắp da thịt nàng, rồi đến hai bầu ngực sữa căng mịn, ở nơi khe hở hai bầu ngực ác độc dừng lại lơ lửng, tiếp đến tấn công nụ hoa hồng nhật đang run rẩy, vươn cao như muốn dục hoặc hắn đến thử sức cắn từng ngụm.

“Ừm..” Cái vuốt ve nhẹ nhàng, khiêu khích của hắn làm cho thân thể nàng truyền đến một trận run nhẹ, choáng váng, Hạ tiểu Mãn nhin không được rên rỉ thành tiếng, nụ hoa hồng miễn cưỡng nở rộ tươi thắm.

“Mới như vậy đã thỏa mãn ư?” Nhiệt tình của nàng làm cho Bùi Diệc Hàn thập phần vừa lòng, ngón tay cái cùng ngón trỏ nắm lấy nụ hoa xoa nắn thô bạo, cảm nhận nhũ tiem của nàng rất non mềm, nhỏ xinh.

Nụ hoa nhỏ xinh kia đỏ bừng trong bàn tay hắn, ánh sáng từ ánh trăng bên ngoài cửa sổ hắt vào cảnh xuân tươi đẹp bên trong làm cho nụ hoa của nàng vốn có màu hồng phấn nay đỏ rực như đóa hoa hồng, cũng làm cho đôi mắt thâm trầm của hắn đã nhuộm màu tình ái càng nồng đậm hơn, hắn nhin không được cảm giác nóng bức dưới bụng liền cúi xuống hôn lên một bên ngực nàng.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm nhẹ đỉnh nụ hoa, rồi di chuyển xung quanh trên đầu, khiêu khích, đem bầu ngực sữa non mềm kia liếm mút đến khi chúng căng đầy, cao ngẩng vươn thẳng về phía hắn, sau đó lại dùng miệng hàm trụ cắn lấy từng ngụm.

Hắn một bên liếm hôn nụ hoa nhỏ của nàng, bàn tay to cũng không buông tha bầu ngực trắng mịn, vận động xoa bóp bên ngoài thật nhuần nhuyễn, làm ột bên ngực nàng no đầy căng tròn, ẩn hiện những dấu hôn ngân trắng sáng vừa e lệ, xấu hổ.

Mà hắn thì không biết xấu hổ, một ngón tay khác kẹp lấy nụ hoa đỏ ửng khác của nàng, cũng lại xoa nắn, liếm hôn, ngón tay tà tứ vuốt ve, xoay tròn đỉnh nụ hoa làm cho nó biến dạng phi thường.

“Ừm.a..ừm” Động tác âu yếm, vuốt ve của hắn làm cho nàng cả người mềm yếu, hoa huyết miễn cưỡng truyền đến từng đợt khoái cảm rung động, mật dịch tràn ra càng nhiều, làm ẩm ướt đệm giường ở bên dưới.

Mỗi lần vừa rời khỏi người nàng, nháy mắt Bùi Diệc Hàn lại tiếp tục khiêu khích, khẽ liếm đôi bông đào đã được hắn hấp hôn đến bóng loáng, ngạo nghệ mà hắn lại tà mị không buông tay lại há miệng ngậm lấy nụ hoa thơm ngọt đầy say mê lần nữa. Hắn cứ nhiệt tình như vậy làm càn trên thân thể nàng cho đến khi đôi bông đào của nàng vậy nhiễm đầy bọt dịch của hắn, lúc này hắn mới thỏa mãn trong lòng buông ra nàng, tà ý liếm qua cánh môi.

Liên như vậy ngón tay tà ác lại đi vào giữa hai chân nàng, ẩm ướt dịch yêu không ngừng chảy dọc xuống, ngay cả cánh hoa mềm mại của nàng do chịu nhiều kích thích vuốt ve của hắn mà mẫn cảm, ướt át không thôi, hắn cố tình để ngón tay chậm rãi ở cửa động vuốt ve, trêu đùa.

“Đừng chỉ lo hưởng thụ, động tác của nàng đâu?” Thanh âm hắn tràn đầy lửa tình dục vọng, ngón tay tà ác không ngừng tới lui tuần tra trong cái động âm u của nàng, dùng nhiều kỹ xảo khiêu khích để hoa huyết nàng tiết ra càng nhiều mật dịch ẩm ướt cho đến khi hắn xác định nàng đã đủ ướt át để đón nhận con người hắn.

“A...um.....” Đôi mắt to mờ mịt vì sương mù che phủ, Hạ tiểu Mãn thở gấp phì phò, khẽ cắn cánh môi, nhìn chăm chú vào ánh mắt mị hoặc của hắn, cả thân mình khẽ động, chậm rãi khóa gối ở trên người hắn.

Nàng khẽ nâng lên tuyết trắng cái mông, làm cho hoa huyết vốn có thật nhiều xuân thủy kề cận với lửa nóng nam tính thô dài của hắn, chậm rãi sát nhập.

Động tác của nàng thẹn thùng, lại khấn trương, nhìn lửa nóng to lớn đang đặt tại cửa động âm u, ra sức ma sát cánh hoa non mềm sau chậm rãi từng bước tiến công vào hoa viên thần bí của nàng.

“Um..” Mãnh thú vừa tiến vào được một nửa, của hắn tốc độ tiến công hung mãnh khiến thân thể nàng từng trận run rẩy khoái cảm, cả người cũng vì vậy mà nhanh mất sức, vô lực ngã lên trên thân thể hắn, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn thoáng cái ửng hồng, mồ hôi lạnh đổ ra càng nhiều. “Bùi Diệc Hàn.....”

Nàng lắc đầu, cầu cứu nhìn hắn, cảm thấy chính mình không được, hắn quá lớn, nàng không thể cất chứa nổi.

Theo bản năng, nàng muốn rời khỏi hắn, mà hắn đã sớm nhìn thấu lòng của nàng bất ổn, quyết không cho nàng lui bước, bàn tay to chế trụ thắt lưng nàng, hơi dùng lực kéo nàng kề sát vào lồng ngực hắn, làm cho cả hai càng thêm gần bó, hắn làm cho chính mình nâng lên thắt lưng, khẽ luật động đâm vào thật sâu.

“Á..a” Tiến công hùng dũng của hắn đánh thẳng vào trong hoa tâm của nàng, cũng làm cho Hạ tiểu Mãn thét to một tiếng chói tai, toàn thân vô lực, suy nhược gục xuống trên người hắn.

Bùi Diệc Hàn nhíu mày hưởng thụ cảm giác hoa kính của nàng ôm chặt lấy hắn rất kích khao, từng chút siết chặt, sau đó là từng đợt sóng khoái cảm dâng trào, bao trùm thần trí si dại của hắn, mãnh thú vẫn còn nằm trong người nàng không ngừng dây dưa, cao thấp tiến công theo luật động.

“Um..a” Hoa huyết ướt đầm theo hành động của hắn qua lại, liền mở ra hút vào lửa nóng, truyền đến từng đợt sóng tình khoái trá.

Cắn môi, nàng nâng người ngồi lên, tay nhỏ bé đặt lên trên lồng ngực đầy mồ hôi, ngửa đầu ra sau, phối hợp nhịp điệu cùng hắn, làm cho hoa huyết hấp thụ lửa nóng thô dài kia.

“Tốt lắm..... Chính là như vậy..... Mãn nhi nàng thật giỏi a.....” Mãnh thú hài lòng hưởng thụ cánh hoa mềm mại siết chặt lấy hắn, con người đen híp lại, nhìn đôi tuyết lê vận động cao thấp, hắn nhin không được nắm lấy một bên, hòa theo tiết tấu của nàng mà xoa nắn.

Ngón tay kẹp lấy đỉnh nụ hoa, vân vê xoay tròn, bàn tay cũng không ngừng xoa bóp bầu ngực sữa non mềm, đem ngực nàng chơi đùa đến đỏ bừng từng mảng.

“Um..a..” Sợi tóc dài ẩm ướt rớt ra tán loạn trên mặt, Hạ tiểu Mãn xấu hổ, cắn lấy cánh môi, làm cho chính mình cùng hắn phóng túng rong ruổi trò chơi, cũng làm cho hoa huyết cao thấp quần lấy vật nóng không buông.

Từng trận run rẩy khoái cảm dâng lên cũng làm ật dịch ở hạ thân cả hai thoát ra càng nhiều, đầm ướt từng mảng thật lớn.

Khoái cảm không ngừng đáp úp vào, ngay tại lần cuối cùng trừa đưa rong ruổi, hô hấp của nàng dồn dập, nức nở, hoàn toàn hấp thụ lấy vật nóng to dài của hắn xâm chiếm, truyền đến hoa kính từng trận co rút nhanh.

Biết nàng nhanh đã đạt cao trào, Bùi Diệc Hàn phốc cái xoay người, đem chân của nàng đặt lên vai, một lần lại một lần tiến công thần tốc, rất nhanh rất nhịp nhàng bắn thật sâu vào hoa tâm của nàng.

Thâm nhập mạnh mẽ tiến quân thần tốc mỗi một lần đánh càng nhanh dần, càng thô bạo, ở nơi cánh hoa nàng càng ma sát va chạm, làm cho ngọt ngào đến mê người hoa viên bí ẩn đỏ bừng.

“ A..a..” Hạ tiểu Mãn nhin không rên lên kiều mị, thân thể vì đạt tới cao trào mà run rẩy, cả người là những dấu hồng ngân kí hạ đến ghê người.

Nàng cả người tràn đầy khoái cảm tình ái, mà Bùi Diệc Hàn cũng thỏa mãn hưởng thụ cánh hoa non mềm của nàng kịch liệt co rút, siết chặt, bao lấy lửa nóng của hắn, khoái cảm yêu như tiếp thêm sức lực cho hắn, lại tiếp tục thẳng tiến ra vào chốn không người, dây dưa trùu sấp không dứt, kéo dài phút giây trầm luân của cả hai cho đến khi nàng mệt mỏi buông lỏng ra hắn, thở gấp không thôi.

“Ồ.. a..um.....” Nàng lắc đầu bắt đầu nức nở khóc, toàn thân đau nhức còn có hần quần lấy nàng quá chặt, quá khít khao, cuồng dã xâm nhập, dục vọng khoái cảm vẫn âm ỉ hưng phấn không thôi nhưng thâm tâm nàng có chút gì đó sợ hãi.

Chỉ biết hòa mình theo luật động của hắn đang đưa, mãnh mẽ tiến nhập ra vào, hoa huyết cũng vì vậy mà nhanh co rút, càng siết chặt lấy mãnh thú của hắn khiến cánh hoa mềm mại của nàng đỏ bừng nhức nhối.

“Không..... Không cần a.....” Hạ tiểu Mãn rút cuộc cũng phải đầu hàng, rên lên một tiếng kêu nhỏ, liền sau đó cả người vô lực bất tỉnh.

Bùi Diệc Hàn không để ý nàng mất sức mà ngắt đi, cũng không chịu dừng lại động tác, tiếp tục ra vào càng mãnh liệt hơn, giống như dã thú đói khát chưa được thỏa mãn dục vọng sâu xa bên trong, tham lam cướp đoạt hương vị ngọt ngào, say mê của nàng một cách nhanh nhất có thể.

Cho đến khi cao trào tình ái trong hắn qua đi, hắn ngửa đầu ra sau, cả người thả lỏng khoái hoạt, sau đó hét to lên một tiếng rên rỉ âm trầm, mới cam tâm đem lửa nóng rút ra khỏi người nàng.....

***

Đêm khuya, một đôi nam nữ nhàn hạ ngồi quây quần bên một bàn dài thưởng trà, mùi hương của trà thật thơm vì đây là loại trà long tinh tốt nhất, cả hai người đang háo hức chờ đợi kẻ hái hoa tặc gõ cửa.

“ Phan” một tiếng động vang thật lớn, Bùi Diệc Hàn đẩy mạnh ra cánh cửa, không thèm liếc nhìn về phía ghế dài có hai người đang vui vẻ trò chuyện, thản nhiên ngồi vào một chiếc ghế khác bên cạnh, bưng lên một chén trà long tinh, tự tại uống một hớp.

Một khuôn mặt sắc bén, nghiêm nghị , khe khẽ môi cười, vài sợi tóc hỗn loạn phía trước, trên người là bộ quần áo xốc xếch chưa được chỉnh trang gọn gàng làm lộ ra lồng ngực to lớn, tinh tráng, với làn da màu đồng, săn chắc trên da thịt còn ẩn hiện những dấu hồng ngân đỏ thắm.

Bộ dáng hắn rất là phong tình, cả người toát ra hương khí thỏa mãn, vui thích không gì che dấu nổi, tâm trạng rất là nhiệt huyết, hào hứng. Hai người ngồi đối diện không cần hỏi thêm cái gì cũng đủ nhận ra vừa rồi hắn là như thế nào kịch liệt vận động buổi đêm.

Hạ Ngự Đường mày khẽ nhíu lại, tựa tiểu phi tiểu nhẹ giọng cất lời: “ Bùi huynh, tiểu Mãn nhà ta thật sự là món ăn khuya rất ngon , rất thỏa mãn a.”

“Như vậy không được! Người hành động ngông cuồng thì mặt mũi vị hôn thê còn ở chỗ nào, nếu để người khác biết hôn phu của tiểu thư Hoa Hỉ Nhi cùng muội muội thông gian, ta suốt đời này làm sao dám ra đường ? Nhắm nháp thêm một ngụm trà, Hoa Hỉ Nhi nhàn nhạt mở miệng, dung mạo nàng kiều diễm, thanh tú, mắt phượng mày ngài tinh xảo, nam nhân trông thấy đều phải quỳ rạp dưới chân.

Đáng tiếc, Bùi Diệc Hàn chính là người nam nhân ngoại lệ.

“Bớt nói điều sàm ngôn đi! Điều kiện là gì?” Hắn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, cũng là hần lười cùng hai tên hồ ly này đầu trí, ngoạn cảnh đến hồ nháo điên loạn.

Vì Hạ tiểu Mãn, hắn cam tâm tình nguyện dẫn xác đến miệng cọp để cho bọn họ ăn thịt cùng áp bức. Chỉ cần có thể có được nàng , mãi mãi để nàng ở bên cạnh, hắn là không tiếc bất cứ thứ gì, dù cái giá phải trả thật lớn đi nữa!

Nếu huynh đã như vậy không khách khí, Hạ Ngự Đường cũng không dám phụ lòng. “Nghe nói Thương Minh sơn trang đang khai thác nhân sâm ngàn năm ở trên núi, nhân sâm ở vùng đó rất là trù phú, tươi tốt, nên sản lượng nhân sâm mỗi năm thu hoạch được đều phải nhượng ta một nửa.”

“Một nửa?” Bùi Diệc Hàn nhíu mày, hần mắt rất nhiều năm mới tìm được nhân sâm ngàn năm quý hiếm, tên này mở miệng là muốn chiếm lấy một nửa?

Bĩu môi, hần tức giận nói: “Hạ Ngự Đường, ta nên cảm kích tâm ý của người như thế nào nếu không không thành toàn cho?”

“Thật là! Ta đã rất có lương tâm.” Hạ Ngự Đường cười đắc ý, cả người rung động trên tay cầm chiếc quạt phe phẩy, bộ dáng hần nho nhã quý phái, thoáng nhìn giống với một quý công tử khoái hoạt, thanh tao.

Không ai biết được bộ mặt thật của hần, chính xác bản chất của hần chỉ biết ăn tươi nuốt sống người khác, hần là đại diện của ác ma gian thương.

“Bỏ đi!” Không sao cả, dù sao đi nữa Bùi Diệc Hàn là tự nguyện đưa đến cửa, hần ít nhiều cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối mặt. “Còn người thì sao?” Bùi Diệc Hàn nhìn về phía vị hôn thê được chỉ hôn của mình.

“Ta không cần tiền.” Hoa Hỉ Nhi đối với tiền bạc căn bản không có hứng thú, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lay động, gợi lên tia giả hoạt điêu ngoa, sau nàng nở nụ cười trong trẻo. “Nghe thiên hạ đồn thổi Thương Minh sơn trang có nuôi dưỡng một đám mật thám rất tài giỏi, bất cứ tin tức gì bọn họ đều thu thập được, lại tra ra một cách tỉ mỉ, ta chỉ cần có thể sai sử đám mật thám này thì tốt rồi.”

Người muốn sử dụng bọn họ vào việc gì? Bùi Diệc Hàn nhíu mày.

“Đương nhiên là sai sử bọn họ đi hành sự, giúp ta điều tra các gia đình nào có nam nhân chưa lấy vợ, nữ nhân chưa gả đi nha! Hoa gia nhà ta mới có thể nhanh chóng đến giúp đỡ, nâng khăn sửa túi giúp con cái họ. Có như thế Hồng Nương Quán mới làm ăn khấm khá, xuôi chèo mát mái, làm ăn như vậy mới ngày càng phát triển không ngừng.”

Nàng chính là bà mai thành công nhất ở Hồng Nương Quán, dự trù mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay nhưng có thêm tư liệu xác thực thì mới có thể tốc chiến tốc thắng nha.

Nhắm mắt lại, Bùi Diệc Hàn cảm thấy cả đầu đều choáng váng đau. Hần vất vả huấn luyện ra mật thám, lại để cho nàng tùy ý sai sử vào việc lung tung, nhỏ nhặt ư?

“Hảo” Điều kiện trao đổi của hai huynh muội này, hần đáp ứng a! Ai dạy hần làm cho bọn họ bắt được nhược điểm, cái kia tiểu ngu ngốc, chính là nhược điểm trí mạng của hần.

“Khi nào thì giải trừ hôn ước?” Bùi Diệc Hàn hai mắt thâm sâu như chim ưng, sắc bén nhìn về phía Hoa Hỉ Nhi.

Hoa Hỉ Nhi mỉm cười, càng lộ ra vẻ giả hoạt. “Ai nói muốn giải trừ hôn ước? Chỉ cần đem tân nương tử thay đổi không phải được rồi sao?”

Mâu quang chợt lóe lên, Bùi Diệc Hàn nở nụ cười thỏa nguyện. “Tháng sau, ta muốn có được tân nương như ý của ta.”

“Tháng sau trước mắt, ta muốn nhìn thấy nhân sâm ngàn năm.” Hạ Ngự Đường theo đó cũng mở miệng tiếp lời.

“Tháng sau trước mắt, ta muốn có được lệnh bài sai sử bọn mật thám kia.” Hoa Hỉ Nhi cũng không quên nhắc nhở.

“Thành giao.” Hai cái điều kiện đổi lấy bảo bối trong lòng hần, thực sự rất đáng giá!

Bóng đêm u ám, lạnh lẽo trong lúc ngủ mơ màng Hạ tiểu Mãn nhin không được khê rùng mình một cái.

“Ách xì.....” Nàng nhập nhằng buồn ngủ mở ra mắt, cả thân thể trần trụi không mảnh vải che đậy, vội vã kéo tấm chăn bên cạnh đắp lên người, lại thêm một cái ách xì, mệt mỏi kiệt sức vì vận động quá mức khiến nàng một lần nữa nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nàng không hề biết, chính mình đã được ca ca cùng tỷ tỷ đem cấp bán.....

2. Chương 2

Mấy ngày nay, Hạ tiểu Mãn cảm thấy có một số việc rất là lạ.

Đang ở tửu lâu Long Đằng nhà mình, nàng một mình ngồi cuộn tròn trên ghế bành, ngăn cách không gian bên ngoài bằng tấm màn trúc, nàng hứng khởi ngồi nhấm nháp điểm tâm vừa nghĩ ngợi vài chuyện kì lạ gần đây.

Cho vào miệng món điểm tâm bánh hoa quế thơm lừng, nàng một ngụm tiếp một ngụm cắn ăn say sưa.

Khéo miệng nhỏ xinh dính một chút vụn bánh hoa quế, đôi mắt to tròn mông lung nghĩ ngợi, mày tíc cũng vì vậy khẽ khàng lay động, nét mặt cũng phảng phất vài phần phiền não, chán nản.

Thầm nghĩ vài ngày tới trong nhà chắc hẳn sẽ có việc vui, đại tỷ rốt cục cũng được gả vào Thương Minh sơn trang, trở thành thê tử chân chính của Bùi Diệc Hàn.

Tỷ thật sự là rất đáng thương mà..... Nàng nhẹ nhàng khẽ thở dài, Hạ tiểu Mãn đồng cảm thương tâm cho đại tỷ của mình. (Hix hix tỷ tỷ lo thân tỷ đi tỷ của tỷ là hồ ly đó!)

Tỷ như thế nào phải gả cho tên Bùi Diệc Hàn xấu xa hay ức hiếp người khác, tuy rằng bộ dạng hắn phi phàm, anh tuấn nhưng cá tính thật sự là quá kém, không tốt một tí nào!

Nghĩ đến cái tên Bùi Diệc Hàn, cái miệng nhỏ xinh của nàng không ngừng đồ khởi oán trách không thôi. Nàng từ nhỏ đã bị hắn bắt nạt cùng treu chọc làm cho chính mình khóc hết nước mắt biết bao nhiêu lần, nàng càng khóc to hắn lại càng cao hứng, vui vẻ hơn nữa càng ác liệt đùa nghịch với nàng đến khi nàng chán ghét hắn mới thôi.

Cho nên, nàng là sợ hắn đến mất hồn, luôn muốn cách xa hắn càng xa càng tốt, chỉ sợ ở gần chính mình thân thể lại bị khi dễ đến thâm.

Mà nàng cũng không hiểu chính mình thần trí lại như thế nào quá mức ngốc nghếch khiến cho Bùi Diệc Hàn rất dễ dàng tìm ra nàng, sau đó hắn vì trừng phạt hành vi trốn tránh hắn mất dạng của nàng thế là một lần nữa hắn lại đem nàng áp bức thảm hại hơn trước. Nàng nhất gan, yếu đuối căn bản không dám phản kháng, đành phải đáng thương một bụng mặc hắn làm cần.

Có thể nói trong vài năm qua số lần nàng bị hắn ức hiếp chưa từng giảm còn có khả năng tăng vọt càng nhiều. Nhưng mà hắn cũng rất tốt luôn làm thức ăn ngon để bồi bổ thân thể nàng, chỉ có điều trước khi ăn ngon còn phải muốn cùng nàng vận động tay chân mới được. Thật là chuyện lạ nha!

Nghĩ đến nàng cùng Bùi Diệc Hàn làm một chút sự tình là lạ vào đêm khuya, Hạ tiểu Mãn cảm thấy xấu hổ, e thẹn hai má cũng dần đỏ bừng lên, trái tim cũng rạo rực loạn xạ.

Nàng còn nhớ rất rõ lần đầu tiên Bùi Diệc Hàn cũng như vậy lấy món cháo bát bảo thơm lừng dụ hoặc nàng, nói nàng nếu muốn ăn cháo bát bảo phải ngoan ngoãn nghe lời hắn mới được.

Ngay từ đầu nàng không nghĩ sẽ khước từ hắn, chính là nàng chưa từng thưởng thức qua trù nghệ của hắn.

Mà hắn là cái dạng nhỏ nhen tiểu nhân, ngay từ đầu dụ nàng ngon ngọt, liên tục trong một tháng làm ra toàn đồ ăn ngon dâng cho nàng thưởng lãm, làm cho chính nàng thật sâu mê luyến tài nghệ nấu ăn của hắn.

Cho đến khi nàng không thể kháng cự lại được, hơn nữa cháo bát bảo vừa ngửi thấy đã là một hương thơm quá mức quyến rũ, vô số những hạt sen, táo đỏ lấp lánh, dụ hoặc tầm mắt của nàng, làm cho nàng nuốt vào từng ngụm nước miếng, không chút nghĩ ngợi gì nhiều liền gật đầu đáp ứng hắn.

Lần đầu tiên, rất đau rất đau mà, đau đến nàng khóc lớn lên, mà lần đó Bùi Diệc Hàn cũng rất dịu dàng, hòa ái không những vỗ về dỗ dành nàng còn có hôn môi nàng quyến luyến không dứt.

Nhưng mà động tác tay chân hắn tuyệt không có tốt đẹp, cũng không thèm để ý nàng đang rất đau a, giống như là hắn sắp đánh trận vậy cứ thần nhiên làm cần trên thân thể nàng lui tới lui ra, cọ ngoáy liên hồi...Tuy

là về sau, nàng cũng cảm giác khoan khoái thực thích thú..nhưng Hạ tiểu Mãn chỉ là một tiểu cô nương bình thường nên nàng cũng biết thế nào là xấu hổ, e lệ.

Kỳ thật, nàng cũng không chán ghét cùng Bùi Diệc Hàn thân mật chuyện lạ, chỉ là vận động xong khiến nàng mệt mỏi quá, quá mệt mỏi nhưng là..... Hình như nàng cũng có phần phần khích.

Nghĩ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nóng bừng lên, trong đầu không tự chủ được nhớ tới việc hai người làm chuyện lạ trên giường.

“Á..á..Làm sao có thể nghĩ đến cảnh tượng như vậy, đây không phải là trọng điểm a.” Hai tay ôm lấy má ửng đỏ, Hạ tiểu Mãn dùng sức giãy dụa đầu, xấu hổ thầm thì to nhỏ xỉ vả chính mình.

Cái chính là— rõ ràng đại tỷ là vị hôn thê của hần, sắp tới tỷ tỷ sẽ gả cho hần nhưng mà tỷ tỷ lại suốt ngày trú ngụ tại Hồng nương quán, bộ dáng nhàn hạ, thanh thoi không có vẻ gì giống với tân nương sắp sửa lấy chồng đâu.

Hơn nữa, trong nhà hạ nhân cũng rất là kỳ quái, thường thường tránh ở một góc khe khẽ nói thầm thì to nhỏ, giống như có sự tình gì đó ghê gớm muốn giấu diếm, nhưng mỗi khi nàng xuất hiện, bọn họ lại lập tức tách ra, im lặng giả vờ như không có việc gì cả, càng làm cho nàng cảm thấy có điều quỷ dị.

Còn có, đại ca lại mời đến thợ may giỏi nhất kinh thành giúp nàng đo đạc xiêm y mới, nói là mùa đông rất nhanh sẽ đến, muốn trước giúp nàng may áo bông giữ ấm.

Làm ơn đi, hiện tại chỉ mới là đầu mùa hè, cách mùa đông còn rất xa nha!

Hạ tiểu Mãn cho dù là ngốc nghếch, yếu nhất gan, cũng hiểu được sự tình có vẻ kỳ quái, hình như còn có cảm giác chính mình đang bị tính kế, lừa gạt.(Xanh xanh: ai bảo chị ngốc đâu? Xx thấy chỉ là giả vờ ngốc thôi a!)

Nhưng là, vì sao muốn tính kế nàng? Nàng nghĩ mãi cũng không hiểu. Vẫn là, nàng tưởng tượng quá nhiều sao?

Lại cầm đến một miếng bánh đậu xanh mềm mại, Hạ tiểu Mãn bỏ nguyên miếng bánh to cho vào miệng ăn, trầm trồ thưởng thức hương vị tươi mát của đậu xanh, mông lung suy ngẫm.

“Này ..này... người có nghe thấy trong thành gần đây xôn xao truyền ra một cái tin tức động trời?” Bên ngoài tấm màn trúc vọng vào âm thanh nói chuyện của hai người đàn ông.

Chuyện gì? Tuy rằng đang phiền não, nhưng Hạ tiểu Mãn vẫn là chăm chú lắng nghe thế sự tin tức, vừa ăn đồ ngọt, lại nghe lén bên ngoài đối phương đối thoại.

“Người là đang nói đến chuyện hôn sự của tiểu thư Hạ gia? Ta đương nhiên là đã nghe qua. Đề tài này đang bàn tán xôn xao trong thành !” Một thanh âm khác chen vào phụ họa.

Thì ra, nguyên lai là đang nói đến hôn sự của tỷ tỷ!

Hạ tiểu Mãn thần trí sáng tỏ gạt gù vui vẻ, lại lấy thêm một chiếc bánh hạnh nhân bỏ vào trong miệng.

“ Tiểu thư Hoa Hỉ Nhi thật sự là dũng cảm nha, việc như thế cũng bỏ qua, đem chính muội muội của mình thay nàng gả cho Bùi trang chủ, không ngờ tới Bùi trang chủ lại tiếp nhận rồi. Chắc..không hiểu kẻ có tiền có thể là đang suy nghĩ cái gì ...”

Hả—

“ Khụ..khụ..” Nàng bị ghen đến chết.

Hạ tiểu Mãn sắc mặt tái nhợt, kêu khổ, vỗ mạnh ngực liên hồi, tay cầm lấy tách trà trên bàn hộp vào một ngụm lớn, tránh cho chính mình chết vì ghen thức ăn.

“Bất quá trang chủ Thương Minh sơn trang rất có thể lực trong giới thương nhân, Nhị tiểu thư Hạ gia thật là tốt phúc mới gả được cho y, có thể gả ột vị hôn phu xuất chúng như thế.”

Xuất chúng ư! Nàng mới là không thèm hần như vậy đâu?

Hạ tiểu Mãn vừa tức vừa thẹn lại đang vội, nếu không nàng đã xông ra ngoài đối với ngoại nhân hét lớn ầm ĩ giành lại công đạo cho chính mình.

Chuyện này, nàng cuối cùng hiểu được trong nhà vì sao mấy ngày nay bao trùm một bầu không khí quái dị.

Nàng bị tính kế! Nhưng tất cả đều do toàn bộ người nhà liên thủ tính kế hại nàng, nếu không phải nàng kịp thời nghe người ngoài đối thoại, nàng đã bị bán đứng đi rồi cũng ngu ngốc không có biện pháp biết đến đi?

Hơn nữa, người nhà là muốn nàng gả cho Bùi Diệc Hàn..... Hạ tiểu Mãn không khỏi rung mình một cái.

Cái kia trứng thối, cái kia như vậy yêu khi dễ nàng, nếu phải gả cho hắn, nàng không phải là muốn bị khi dễ đến chết sao? Ngày dài mai sau cuộc sống nhất định sẽ quá khó khăn.

Không được! Nàng tuyệt đối không cần gả cho Bùi Diệc Hàn. Nàng chết cũng không cần!

“Không được, nàng muốn đi tìm đại tỷ nói chuyện rõ ràng.” Hạ tiểu Mãn không chút nghĩ ngợi, liền nhanh chóng lao ra khỏi Long Đằng tửu lâu, hướng Hồng nương quán gấp gáp chạy như bay tới.

“Đại tỷ.....”

***

Hạ tiểu Mãn rất khí thế đá văng cánh cửa của Hồng nương quán, đi thẳng đến đại sảnh, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tỷ tỷ Hoa Hỉ Nhi ngồi khoan thai ở vị trí chủ tọa, một tay cầm cuốn sách.

“ Gì vậy?” Hoa Hỉ Nhi sắc mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng cất tiếng.

Nhìn thấy nữ tử kia bộ dáng thanh cao, nhàn hạ trong lòng lửa giận sôi trào Hạ tiểu Mãn thanh âm rống giận có chút to lớn kêu gào.

“ Đại tỷ, muội có việc muốn hỏi .....” Ôi, từ nhỏ bị người khác ức hiếp thành thói quen, nàng trước mặt đại tỷ quả thật không có can đảm lớn tiếng phát hỏa.

“Chuyện gì?” Nhìn xem bộ dáng tiểu muội vừa mới bắt đầu rất là khí thế, Hoa Hỉ Nhi trong lòng mặc dù có để ý tới, nhưng vẫn giả bộ không hay biết gì.

“ Muội là..muội ở ngoài nghe được người ta nói một chuyện, đại tỷ không có gả cho Bùi Diệc Hàn mà ngược lại là muội phải gả qua đó, việc này có thật hay không là tin đồn?” Giương to đôi mắt cầu cứu, chờ đợi đáp án, Hạ tiểu Mãn chăm chăm ngắm nhìn sắc mặt của tỷ tỷ, trong lòng thầm mong nghe được đáp án không phải là thật.

Đáng tiếc, nàng lại thất vọng rồi.

“ Ừa, đúng vậy.” Bưng lên chén trà bằng gốm sứ, hương thơm tươi mát của trà xanh phảng phất xung quanh, Hoa Hỉ Nhi ưu nhàn thưởng thức trà ngon.

“Không đúng, rõ ràng Bùi Diệc Hàn chính là vị hôn phu mà trưởng bối hai nhà chỉ định cho đại tỷ nha!” Hạ tiểu Mãn bất mãn lên tiếng nói.

Nào có đạo lý nào như vậy? Nào có người như vậy vô lý muốn thay đổi tân nương đâu!

Buông xuống chén trà, Hoa Hỉ Nhi liếc mắt nhìn Hạ tiểu Mãn một cái, bất đắc dĩ thở dài thườn thượt “Tiểu Mãn, đại tỷ phải làm như vậy cũng là vì muốn tốt uội.”

“ Muốn tốt uội? ” Hạ tiểu Mãn trừng lớn mắt, chính mình mới không tin lời nói của đại tỷ.

Đại tỷ rõ ràng biết nàng từ nhỏ đã chán ghét Bùi Diệc Hàn, thậm chí sợ hắn đến chết, như thế nào hiện tại lại muốn nàng lấy hắn, làm như vậy mà là tốt cho nàng? Nàng tin tưởng mới là lạ!

Đáng tiếc, những lời này nàng không có can đảm nói ra miệng, chỉ dám ỉ oỉ ở trong lòng thầm nói.

“ Tiểu Mãn, tất cả trong sạch của muội đều dâng hết cho Bùi Diệc Hàn, nếu không nhanh cấp gả cho hắn thì phải làm sao bây giờ?” Hoa Hỉ Nhi bất đắc dĩ thở dài nhìn Hạ tiểu Mãn

“Hả? Cái gì là trong sạch? Đại tỷ là đang nói cái gì vậy?” Hạ tiểu Mãn nghe qua lời nói của đại tỷ mà ngây ngốc, một bụng đầy khó hiểu. Nàng rõ ràng là tiểu thư khuê các, thanh thuần nữ hài tử nha! (XX: nhin không nổi phải gào rú nhưng mà chị ấy ngốc quá đi mất!)

Hoa Hỉ Nhi nhin không được đau lòng khê lắc đầu, muối muối của nàng thật là ngây thơ, nhẹ dạ, đã bị người ta ăn sạch sẽ còn ngốc nghếch không hay biết gì, tiểu muội có thể sống đến bây giờ cũng xem như là kỳ tích.

“Tiểu Mãn, quyển sách này nhờ muội xem qua một chút.” Hoa Hỉ Nhi đưa ra quyển sách chính mình đang cầm trên tay trao cho Hạ tiểu Mãn.

“Đây là sách gì?” Hạ tiểu Mãn hoang mang mở ra, vừa nhìn thấy ở bên trong là các hình vẽ, mặt lập tức đỏ au, bừng bừng xấu hổ.

Lật giở từng trang, sau đó lật lại bìa sách có khắc vài kí tự lơ mờ, chữ viết không lớn không nhỏ đề ba tự là— xuân cung đồ.

Lại như thế nào không hiểu biết, Hạ tiểu Mãn lướt qua cũng biết xuân cung đồ chính là loại thư sách gì, mặt càng ngày càng đỏ nàng khó hiểu nhìn về phía đại tỷ Hoa Hỉ Nhi.

“Đại tỷ, tỷ như thế nào quảng xuân cung đồ uội?” Hơn nữa, bên trong còn có các tư thế rất ám muội, quen thuộc lắm.....

Như là, giống như..... Hình như là Bùi Diệc Hàn thường hay giở trò kéo nàng vận động một hồi. “Đây là chuyện quái quỷ gì?” , còn có biến hóa một vài tư thế đáng hổ thẹn a.....

Trong nháy mắt, mặt nàng trắng bệch ngây dại. “Đại tỷ.....” Trùng mắt với Hoa Hỉ Nhi, nàng không dám thừa nhận tất cả đều là sự thật.

Hoa Hỉ Nhi thâm trầm nhìn nàng, mắt đẹp phát sáng tinh quang, không chút nào lưu tình một chiêu đâm trúng tâm tư non nớt của muội muội mình. “Tiểu Mãn, muội cùng Bùi Diệc Hàn tương thân tương ái với nhau, chỉ có những đôi phu thê mới có thể làm.”

Hạ tiểu Mãn khiếp sợ không thôi, cả người lui về phía sau mấy bước, càng không ngừng lắc đầu, khóc không ra nước mắt đỏ khời cái miệng nhỏ nhắn phản kháng. “Không thể nào.....”

“Tiểu Mãn, ai dạy muội đem cả thân mình báo đáp cho hần, nếu không gả cho Bùi Diệc Hàn muội có thể gả cho ai?” Không thêm để ý đến sắc mặt trắng bệch của tiểu muội, Hoa Hỉ Nhi lại vô tình đâm muội muội mình thêm một nhát.

Ôm ngực khổ sở, Hạ tiểu Mãn cảm giác ngực mình bị đâm đau quá.

Nàng chỉ biết..... Bùi Diệc Hàn căn bản chính là một nam nhân xấu xa, bỉ ổi, hần thường như vậy khi dễ nàng.....

Nàng đúng là một đứa ngu ngốc, đại ngốc nghếch vô tâm để bị khi dễ những hai năm liền, cũng chỉ vì mê đắm trù nghệ của hần, đem chính mình cấp vào miệng sói hoang mà không hay, trong sạch của nàng như vậy..mất hết sạch.. đồ xấu xa, hạ lưu!

“Đại tỷ.....” Mặt mày nhăn nhó bí xị, Hạ tiểu Mãn muốn gào khóc thật to.

“Ngoan đi, sự tình cũng đã xảy ra rồi, muội như vậy liền gả đi cho xong!” Hoa Hỉ Nhi nhàn nhạt mở miệng, tay sờ sờ đầu Hạ Tiểu Mãn.

“Không cần! Ta không cần.....” Dậm chân, Hạ tiểu Mãn khí thế tức giận gào to, đây là lần đầu tiên nàng dám phản kháng lại lời nói của đại tỷ. “Đại tỷ, muội không cần gả cho Bùi Diệc Hàn, chết cũng không cần!”

Hoa Hỉ Nhi nhíu mày nâng mắt “Vì sao không cần? Bùi Diệc Hàn bộ dáng phong lưu tiêu sái hoàn mỹ, đường đường lại là trang chủ của Thương Minh sơn trang lấy lòng tiếng tăm, lại là phường buôn bán bá chủ một phương, có biết bao cô nương muốn gả cho hần a!”

Bất quá, mặc cho ai cũng không hiểu được, với tác phong lãnh khốc vô tình nổi danh khắp thương trường Bùi Diệc Hàn, lại chỉ coi trọng tiểu muội muội ngu ngốc nhà nàng.

“Đại tỷ, tỷ cũng biết Bùi Diệc Hàn có bao nhiêu gian xảo, từ nhỏ y đã chỉ biết ức hiếp ta, xem ta khóc đến đỏ mắt thì càng thích thú.” Hạ tiểu Mãn rít gào nói, nàng vĩnh viễn cũng không thể quên chính mình bị Bùi Diệc Hàn áp bức có bao nhiêu là khổ sở, bao nhiêu là thảm hại.

“Nhưng mà, ta cũng nhớ rõ một việc khi người bị các tiểu hài tử khác trêu chọc, đều là y cứu người thoát nạn nha!” Hoa Hỉ Nhi đưa ra bằng chứng nói đỡ cho Bùi Diệc Hàn đối với muội muội rất là tốt đẹp tính tình.

“Đó là vì người có thể ức hiếp ta chỉ có mỗi một mình hần.” Hạ tiểu Mãn tức giận phản bác, y thối tha, hần hẳn mới không phải thật sự tốt đẹp tính tình như vậy đâu!

Trước kia hần từng nói qua với nàng, chỉ cần nàng bị các tiểu nam hài khác ức hiếp, hần không chỉ giáo huấn những tiểu nam hài này, đồng thời cũng sẽ dạy bảo nàng thật tốt, ai bảo nàng quá vô dụng để người khác bắt nạt, trên đời này có thể áp bức nàng chỉ có một mình hần!

Tất cả điều là nguy biện thôi? Hần cùng đám tiểu nam hài là giống nhau phá hư, xấu xa chỉ biết bôn cọt nàng thôi.

“Dù sao ta mặc kệ! Ta chính là không lấy Bùi Diệc Hàn, hần rõ ràng là vị hôn phu được sắp đặt của đại tỷ, cho dù trong sạch của ta đã trao hết cho hần thì như thế nào, ta chính là không cần cấp gả cho hần đâu.” Bĩu môi chống đối, Hạ tiểu Mãn uất ức nổi dậy quật khởi.

Chứng kiến tiểu muội nhà mình vẻ mặt kiên trì, quyết liệt, Hoa Hỉ Nhi chậm rãi nheo lại mắt đẹp. “Ta nói tiểu Mãn ơi tiểu Mãn, muội từ nhỏ đến lớn, chỉ biết ở nhà ăn sung mặc sướng lại không phải trả tiền nếu tính toán là không ít đi?”

“Hả?” Hạ tiểu Mãn sửng sốt, trừng mắt với đại tỷ, nhìn thấy dung nhan diễm lệ, vẻ mặt lại vô cùng ngọt ngào tươi cười, trong lòng nhịn không được sợ hãi.

“Muội có biết, Hoa – Hạ hai nhà không dương phế vật.” Hoa Hỉ Nhi nhẹ nhàng, vuốt ve khuôn mặt tiểu Mãn. “Muội đã làm phế vật mười sáu năm, khó khăn lắm mới có cơ hội mang đến ích lợi cho gia tộc, muội một chút cống hiến không được sao? Được không?”

Nuốt xuống từng ngụm nước miếng, Hạ tiểu Mãn một lời chống trả cũng không dám hé răng.

“Hiện tại, đã đến lúc muội cống hiến cho gia tộc, có hiểu không?” Hoa Hỉ Nhi tươi cười càng ngọt ngào, yêu thương nhìn muội muội của mình. “Ngoan ngoan làm tân nương tử của Bùi Diệc Hàn, có biết không?”

“Dạ!” Hạ tiểu Mãn không cam lòng khẽ cúi đầu.

Ôi thôi.....Ở bên cạnh nàng đều là người xấu! Chỉ biết áp bức, khi dễ nàng một kẻ đáng thương, ngốc nghếch.

Mặc kệ là đại ca, đại tỷ hay là Bùi Diệc Hàn, bọn họ đều giống nhau, tất cả đều có tham vọng riêng, chỉ biết hi sinh một mình nàng mà thôi.

Hạ tiểu Mãn rất là đau lòng, mặt nhăn mày nhó, thống khổ bi ai khuôn mặt lại như thế nào như vậy đáng yêu, xinh đẹp, nàng cảm thấy chính mình thật sự rất đáng thương, nhưng nếu muốn nàng ngoan ngoãn vâng lời, nàng thật sự rất không cam lòng.

Cho nên, nàng quyết định, nàng muốn rời nhà trốn đi!

***

Mặt trời vừa lặn, Hạ tiểu Mãn ôm một bọc đồ lớn lén lút từ trong phòng mình chuồn ra bên ngoài, vừa đi vừa lăm lét dòm ngó cửa sau.

Nhìn trái nhìn phải, không có người, nàng chạy thật nhanh đến cửa sau, rất nhanh đã chuồn êm ra bên ngoài.

Ôm bọc đồ to, nàng hít sâu lấy khí thể dũng cảm, hai tay nắm chặt lại chính mình thề nguyện “Hừ, ta Hạ tiểu Mãn sẽ không ngoan ngoãn khuất phục trước thể lực xấu.”

Rời nhà trốn đi, chính là hành động tốt nhất thể hiện ý chí phản kháng của nàng.

Hạ tiểu Mãn thật mạnh hừ nhẹ, xoay người đang muốn rời nhà bước đi đầu tiên thì phía sau lại truyền đến thanh âm trầm thấp.

“Ta nói..... Tiểu Mãn nhi, đã trẻ thế này, nàng mang theo gói đồ to thế muốn đi đâu?”

Quen thuộc thanh âm làm cho hạ tiểu Mãn cứng đờ thân mình, không thể nhúc nhích.

Cao to thân ảnh đi tới phía sau nàng, thân hình cao ngất kề sát vào lưng nàng, bàn tay thân thiết ôm lấy thắt lưng nàng, cách xiêm y mỏng manh là từng đợt run rẩy, bàn tay hần ầm áp ôm chầm nàng vào lòng .

Trầm thấp tiếng nói ở tai nàng khiêu khích, thanh âm ôn tồn mang theo một tia nguy hiểm. “Như thế nào lại không nói lời nào? Là câm điếc ư?”

“Đừng chạm vào ta!” Hạ tiểu Mãn bất mãn đẩy ra nam nhân ở phía sau, thở phì phì xoay người trừng mắt hần. “Bùi Diệc Hàn, ngươi còn có can đảm xuất hiện ở trước mặt ta?”

Này hỗn đản, mối hận này nàng không quên đâu, hần là xong đời rồi!

Bùi Diệc Hàn khẽ nhú mồm, kinh ngạc thấy nàng thở phì phò vì tức giận bộ dáng trông rất là đáng yêu, bạc môi gợi lên một chút tươi cười. “ Vị hôn thê của ta muốn đào hôn, ta phải làm gì bây giờ?”

“Câm miệng! Ai là vị hôn thê của người?” Hạ tiểu Mãn tức giận dậm chân tại chỗ. “Nói cho người hay, ta mới là không thêm gả cho người đó!”

Lời của nàng làm cho đôi mắt hần vằn lên những tia sắc bén, sâu xa trong chốc lát lại dùng nụ cười nhàn nhạt che đậy. “ Mãn nhi, nàng từ sớm đã trở thành người của ta, nàng không lấy ta còn có thể gả cho ai?”

“ Câm miệng!” Lời của hần nói làm cho Hạ tiểu Mãn càng phát hỏa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng dùng lý lẽ chất vấn. “Nếu không phải người sử kế, ta mới sẽ không.....”

Nghĩ đến cùng hần làm ra này nọ việc thân mật nàng vừa then vừa xấu hổ, nhin không được đỏ mặt, quần khố nói không ra lời.

Khẽ nhún nhún vai, không thèm nhìn đến biểu tình tức giận của nàng, Bùi Diệc Hàn vẻ mặt vô tội, lạnh lùng hỏi lại “ Mãn nhi, ta có bắt buộc nàng sao? Có phải không?”

“ Người dùng đồ ăn dụ hoặc ta!” Nàng đỏ mặt lên án.

“ Nàng có thể cự tuyệt, không phải sao?” Bùi Diệc Hàn bình tĩnh, đôi mắt thâm trầm lợi hại chăm chú nhìn nàng, bạc môi khẽ khàng mỉm cười.

Nàng chân chính trời sinh tiểu bạch thỏ, càng đấu càng thấm hại gục ngã trước lý lẽ sói già là hần? Đơn giản một câu, liền khiến nàng á khẩu không trả lời được.

“ Ta.....” Nói không ra được, Hạ tiểu Mãn bất mãn đỏ mặt, trừng mắt ngó hần, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, chính mình lại không có cách đáp trả hần, chỉ có thể giương mắt nhìn.

“ Như thế nào? Nàng còn có cái gì để nói?” Yêu mến nhìn nàng, Bùi Diệc Hàn dễ dàng đem nàng ôm thật chặt vào lòng, cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi anh đào thơm ngọt của nàng.

“ Mặc kệ!” Nàng tiếp tục giãy dụa đẩy ra mặt hần, không cho hần chạm vào người nàng. “ Dù sao ta chính là không muốn gả cho người, chết cũng không cần!”

Gả cho hần chính xác là ác mộng, từ nhỏ nàng thầm nghĩ chính mình có biết bao may mắn, hoàn hảo hần là vị hôn phu của đại tỷ, mà không phải của nàng, như thế nào hiện tại như vậy mà tương phản, biến thành nàng phải gả cho hần?

Ôi, nàng không cần.....

Thấy nàng vẻ mặt chán ghét ghê sợ, Bùi Diệc Hàn chậm rãi nheo lại đồng tử sâu hút đen láy, cảm giác khó chịu, lạnh nhạt mở miệng. “ Gả cho ta có cái gì không tốt?”

“Gả cho người có cái gì tốt chứ?” Hạ tiểu Mãn không thèm liếc nhìn hần hỏi lại “ Trên đời này ta ghét nhất chính là nhìn thấy người, xuất chúng có gì hay mà muốn ta gả cho người.”

Thở phì phò nàng không thềm để ý sắc mặt hắn đã thay đổi, tiếp tục nói “ Ta mặc kệ, người tốt nhất từ hôn đi, không hủy hôn với ta, ta sẽ rời nhà trốn đi, còn có đào hôn, dù ít cơ hội trốn thoát ta vẫn sẽ cố gắng trốn, trốn rồi lại trốn.”

Nói tóm lại, nàng chính là không muốn gả cho hắn!

Bùi Diệc Hàn dung nhan xám ngắt, thanh âm biến lạnh, khóe mắt run rẩy vì lời của nàng mà đau lòng. “ Nàng như vậy là muốn uy hiếp ta sao?”

“Đúng vậy, như thế nào, sợ rồi sao?” Bất tri bất giác nàng phát hiện sắc mặt của hắn rất khó coi, hình như là muốn phát hỏa giết người, nuốt xuống nước miếng, lá gan vừa mới hùng hổ lý lẽ hoàn toàn biến mất, nơm nớp lo sợ nhìn hắn. “ Bùi Diệc Hàn, người.. sắc mặt của người rất khó coi.....”

Ồi..... Thật là đáng sợ, nàng phát run lắc đầu, muốn nhanh chạy trốn khỏi hắn, nhưng là cánh tay vô lực bị y siết chặt, gắt gao vòng trụ nàng, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

“ Mãn nhi của ta, nàng thật ngây thơ, ta là nên vỗ tay chúc mừng sự can đảm của nàng hay là... Trên đời này chưa có kẻ nào dám uy hiếp qua ta.” Bùi Diệc Hàn u ám nở nụ cười.

Hắn tươi cười, làm cho Hạ tiểu Mãn cả người co rúm, sợ hãi.

“Nàng không nghĩ gả cho ta có phải hay không?” Cúi đầu, trầm thấp giọng nói kề sát vào mặt nàng, phả ra hơi thở nóng cháy, rạo rức từng trận lướt qua da mặt nàng.

Hạ tiểu mãn không dám hé răng, cũng không dám gật đầu.

“ Muốn rời nhà trốn đi? Đào hôn ư?” Mím môi, hắn hỏi lại, tính cách vốn tĩnh tâm, bình tĩnh bởi vì nàng mà nổi phong ba lửa giận, lời cự tuyệt của nàng, khiến hắn không thể dễ dàng tha thứ.

“ Không, không có, là huynh nghe lầm.” Thanh âm khống chế yếu ớt, Hạ tiểu Mãn thực không muốn phủ nhận chính mình vừa mới nói ra những lời cự tuyệt.

Ồi thôi..... Thật đáng sợ, ai tới cứu nàng đi?

“ Mãn nhi, nàng cho rằng hiện tại phủ nhận là kịp rồi sao?” Con ngươi đen sâu thẳm giống nhìn đang chăm chăm vào con mồi, biểu tình không tha thứ, thở dốc tức giận nhìn nàng.

Ánh mắt của hắn thật là khủng khiếp, giống như muốn đem nàng một ngụm nuốt hoàn toàn vào bụng ngay tức khắc, Hạ tiểu Mãn sợ hãi lắp bắp mở miệng. “ Huynh..... Huynh muốn làm gì?”

“ Muốn hành sự thôi?” Nhìn chăm chăm vào nàng, bàn tay to cứng rắn, Bùi Diệc Hàn thô bạo đem nàng vác lên trên vai mình.

“ Á..á..” Động tác làm càn của y khiến cho Hạ tiểu Mãn thét chói tai, trên tay bọc đồ rơi trên mặt đất. “ Bùi Diệc Hàn, người muốn làm gì!” Nàng đá chân, còn tay dùng quyền đánh tới tấp vào lưng hắn.

“ Câm miệng.” Hắn trầm giọng quát to, nàng sợ tới mức dừng lại động tác .

Bùi Diệc Hàn nét mặt băng lạnh hừ nhẹ, khiêng bổng lên Hạ tiểu Mãn, sau đó nhanh chóng phi thân rời đi. Dám chọc giận hắn, nàng nên chuẩn bị tâm lý thật tốt để nhận lấy trừng phạt là vừa.

3. Chương 3

“ Bùi...Bùi Diệc Hàn, người muốn làm gì?”

Hạ Tiểu Mãn toàn thân trần trụi bị trói ở trên giường , hai tay giơ lên khỏi đầu, bộ ngực sữa căng tròn nhấp nhô vì tư thế xấu hổ này mà cương cứng vươn thẳng lên.

Đùi ngọc trắng như tuyết bị trói buộc ở hai bên góc giường, toàn thân trong suốt, hoàn mỹ phơi bày hoàn toàn ở trước mắt hắn không có gì che giấu, nồng đậm mùi vị tình ái cùng với không gian kích tình sôi trào,

cảnh xuân phơi phới làm kích thích giác quan mỹ cảm của người khác, mơ hồ còn có thể thấy được dấu hôn ngân lặn lộn đầy rẫy trên da thịt trắng nõn.

Tư thế đáng hổ thẹn và ám muội làm cho nàng vừa tức lại vừa sợ, lại không thể giãy dụa thoát ra, chỉ có thể thở phì phò, tức giận trừng mắt nhìn cái tên nam nhân biến thái ung dung, đỉnh đạc bước vào cửa. Nàng cũng thật kì lạ vừa nhìn thấy hắn, xém tí nữa nước miếng chảy đầy vì ngưỡng mộ. (Pằng ..pằng tỷ ơi là tỷ giờ phút này còn sắc nữ nữa.)

Bùi Diệc Hàn bưng ở trên tay là các món điểm tâm thơm ngon, nhiều màu sắc, hình dáng sống động lại có hương thơm ngọt ngào, đầy hấp dẫn như muốn khiêu chiến chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng, tất cả những món điểm tâm kia đều thu vào trong tầm mắt của nàng. Nhìn qua trông rất là ngon lành nha...

Theo bản năng nàng nuốt xuống nước miếng, đang lửa giận đầy mình nhưng nhìn thấy thức ăn ngon liền vội bay biến mất.

“ Muốn ăn lắm sao?” Nhẹ nhàng đi đến bên bàn, Bùi Diệc Hàn đem những món điểm tâm nghi ngút, thơm lừng đặt ở trên bàn, nhàn nhã ngồi xuống ghế, bình thản nhìn Hạ Tiểu Mãn.

Muốn!

Hạ Tiểu Mãn thiếu chút nữa sẽ thốt ra. Nhưng là nghĩ đến việc ăn đồ ăn của hắn sẽ phải trả một cái giá rất đắt, nghĩ như vậy nàng đành đem lời nói nuốt trở lại, trừng mắt nhìn hắn không dám hé răng nửa lời.

Thấy thế Bùi Diệc Hàn khẽ nhắc bạc môi. Tức giận thâm trầm đều ẩn vào trong con ngươi đen láy bí ẩn, vẻ mặt cương nghị giấu điếm một loại tâm tư khó phát hiện, chỉ có hắn mới biết được sự bình tĩnh của chính mình sớm đã bị lửa giận bao trùm.

Đối với nàng, hắn đã nhìn nhận rất nhiều. Ai bảo hắn một lòng một dạ yêu thương tiểu ngọc nghịch này .

Hắn nhớ tới trước đây khi mới lần đầu gặp nàng, nàng luôn dùng bàn tay nhỏ bé của chính mình bắt lấy cánh tay của hắn, trên khuôn mặt nhỏ xinh, tròn tròn đáng yêu luôn nở nụ cười rạng rỡ mùa xuân, bộ dáng nàng khi ấy hồn nhiên vô tư, làm cho hắn không tự chủ mà mỉm cười, vui vẻ.

Từ nhỏ hắn chỉ biết đứng ở một bên canh giữ nàng, bảo hộ cho nàng nhìn nàng mở miệng nói câu đầu tiên, những bước đi chập chững đầu đời, từng cử chỉ, biểu hiện buồn vui giận hờn ngay cả tiếng cười trong trẻo của nàng.

Bộ dáng mũm mĩm, tròn trịa vô cùng đáng yêu, làm cho những người bên cạnh nàng hận không thể đem nàng ôm chặt trong lòng. Cặp mắt như ngọc lưu ly vừa long lanh lại tràn ngập nhiều sắc thái, tò mò nhìn sự vật xung quanh, mà hắn dần dần bị cặp mắt như thủy tinh trong suốt kia nhìn thấu tất cả linh hồn.

Hắn bất mãn, cũng thực phần nộ, vào thời khắc bàn tay nàng nắm lấy cánh tay hắn, tính cách bá đạo trời sinh của hắn đã quyết định – hắn muốn nàng! Hắn muốn nàng chỉ thuộc riêng mình hắn.

Vì khiến cho nàng tập trung chú ý vào hắn, nên hắn mới cố tình tỏ ý bắt nạt nàng, cố ý làm cho nàng khóc lớn, sợ hắn cũng tốt, dù sao hắn cũng muốn làm cho nàng nhớ rõ hắn càng nhiều, muốn nàng muốn quên mà không thể quên được hắn.

Hắn tuyệt đối không cho phép đôi mắt kia không quan tâm đến sự tồn tại của hắn! Bắt nạt nàng là vì muốn nàng cả đời này đối với hắn có ấn tượng sâu sắc mạnh mẽ, khắc sâu vào tận linh hồn nàng.

Hắn rất yêu bắt nạt nàng, những tiểu nam hài khác nhất định cũng đồng dạng tâm tư với hắn. Ai bảo bộ dáng của nàng thật sự rất đáng yêu! Liền ngay cả khi khóc bộ dáng cũng đáng yêu đến độ làm cho người ta muốn bôn cọt, sinh ra nhiều ác ý muốn bắt nạt nàng thật nhiều. (Oách kinh khủng cách yêu của anh Hàn..)

Hắn nhìn ra tâm tư của những tiểu nam hài kia, bởi vì hắn cũng theo chân bọn họ bắt nạt nàng, là hắn ra tay cưỡng chế bọn họ rời đi, không cho phép bọn họ từng bước tiếp cận nàng.

Chỉ có hắn mới có thể khi dễ nàng! Trừ bỏ hắn ra, không một nam nhân nào được phép tới gần nàng.

Thế lực của hắn rất là rộng lớn, hắn âm thầm bảo hộ cho nàng, làm cho thế giới của nàng chỉ biết có mỗi hắn. Biết nàng thích ăn mỹ thực, hắn đường đường là một đại nam nhân cao ngạo, lại là trang chủ sơn

trang lấy lòng trong thiên hạ, nhưng lại chạy tới tởu lâu học trù nghệ, hưởng danh trù thánh giáo chỉ bảo, lại chính mình nỗ lực, cần cù học tập, làm ra những món ăn độc nhất vô nhị. Trên đời này chỉ có nàng là người duy nhất được phép ăn những món ăn do chính tay hắn làm.

Hai năm liền, hắn lấy mỹ thực để dụ hoặc nàng làm nàng tự thân leo lên giường, hắn biết nàng đơn thuần nhất định sẽ cắn câu, hơn nữa nàng tuyệt đối không biết chuyện thân mật như vậy đại biểu cho cái gì.

Hắn đã thành công, trong hai năm qua hắn nhiều lần cùng nàng ngọt ngào ân ái, nhưng lại không thể thỏa mãn được dục vọng, tính chiếm giữ đối với nàng ngày càng cao. Lần này, hắn càng không thiết trả giá đại giới, chỉ muốn thú nàng làm vợ.

Nhưng mà tiểu hài tử ngu ngốc này, không hiểu được tâm tư sâu kín của hắn, luôn nghĩ muốn rời đi khỏi hắn.

Hừ, con mồi đã ăn bao nhiêu mỹ vị vào bụng lại muốn trốn, làm gì có đạo lý như vậy? Đời này nàng đừng mơ tưởng thoát đi khỏi lòng bàn tay của hắn!

Con người tà mị híp lại, Bùi Diệc Hàn nhìn chăm chú vào thân thể mềm mại đã bị hắn cột chặt nằm ở trên giường. Ánh mắt thâm sâu, trong lòng là dục vọng âm ỉ.

Hạ Tiểu Mãn bị hắn nhìn xem đến xấu hổ, bụng một trận co rút nhanh, nụ hồng nhạt không tự chủ mà cứng cáp hẳn lên, liền ngay cả hoa huyết không ngừng chảy ra vô số xuân thủy ướt át, bộ dáng động tình làm cho nàng tức khắc đỏ mặt, lảng tránh tầm mắt nóng cháy rạo rực của hắn.

Trời ạ! Nàng làm sao vậy? Như thế nào bị hắn nhìn chăm chú một chút toàn thân liền phát sinh một trận tê dại, mềm nhũn vô lực như vậy?

Hạ Tiểu Mãn xấu hổ quẩn trí không thôi, nhẹ nhàng cắn môi, nàng lảng tránh mở miệng.

“Người, người đừng nhìn mà...” Nàng muốn khép lại hai chân, hắn lại dùng tay giữ lấy mắt cá chân để ngăn cản động tác của nàng.

Mà phản ứng động tình của nàng đã sớm bị Bùi Diệc Hàn thu hết vào trong mắt, bạc môi khẽ gợi lên một chút mỉm cười thích thú.

“Ta chính là muốn xem cái này, nụ hoa lạnh nhạt, cứng rắn vươn thẳng, hoa kính của nàng nhất định cũng ẩm ướt đúng không?” Đôi mắt sớm phát ra tinh quang u ám, trầm trồ hưởng thụ thân thể lỏng lẻo không tì vết của nàng.

“Câm miệng” Ý tứ tà mị trong lời nói y làm cho hai bên tai Hạ Tiểu Mãn bừng bừng nóng lên, cảm thấy chính mình thật quá tủi thẹn, hắn còn chưa có sờ qua nàng, chính là chỉ dùng ánh mắt nhìn xem mà thôi, vậy mà chính nàng lại dễ dàng có phản ứng, đồ thói tha Bùi Diệc Hàn nhất định rất đắc ý!

“Muốn ăn điểm tâm ta làm sao?” Bùi Diệc Hàn đứng dậy đem mấy món điểm tâm đến trước mặt Hạ Tiểu Mãn, cầm lấy một chiếc bánh đậu xanh mà nàng thích.

Hạ Tiểu Mãn mím môi, quật cường không hé răng. Cho dù có thêm ăn đến nhỏ dãi, nàng cũng không bao giờ muốn ăn đồ ăn của hắn làm. (Tỷ trước đây không nghĩ ngợi cũng đã ăn rồi..còn thích thú lắm mà!)

Thấy nàng không nói lời nào, lửa giận phun trào từ đôi mắt u ám, Bùi Diệc Hàn cắn một miếng, bàn tay to nắm lấy quai hàm của nàng, làm cho nàng hé miệng, dùng miệng hắn nhanh chóng mớm điểm tâm cho vào miệng nàng

“A...” Không dự đoán được hắn sẽ làm như vậy, Hạ Tiểu Mãn trừng to mắt, không thể né tránh miếng bánh đậu xanh trong miệng của hắn, hương thơm của mỹ vị khiến cho nàng lập tức nheo mắt lại, đầu lưỡi không tự giác thâm nhập vào miệng hắn kéo nhấm nháp vị ngọt yêu thích. Mà hắn cũng thừa dịp này đem đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy chiếc lưỡi đinh hương của nàng, một bên uy nàng ăn điểm tâm, một bên dùng lưỡi liếm mút chiếc miệng nhỏ xinh đầy hương vị ngọt ngào.

Miếng bánh đậu xanh bất tri bất giác bị ăn sạch sẽ, nhưng mà hai chiếc lưỡi vẫn quấn quýt lấy nhau, dây dưa lâu dài không có buông ra.

Ngọn lửa kích tình kịch liệt tiến công, chạm đến mềm mại đầu lưỡi, thả sức mút lấy lẫn nhau sự say mê, đem bột đường còn thừa dính đầy mép miệng liếm sạch không còn một mảnh.

“Um...a” Hạ Tiểu Mãn từ từ nhắm lại hai mắt, mi tâm nhú lại, không tự giác ở yết hầu chỗ sâu nhất phát ra một tiếng mê người, cái lưỡi dính hương cuốn lấy chiếc lưỡi bá đạo của hắn, hấp thu hơi thở quen thuộc của hắn.

Phản ứng của nàng làm cho Bùi Diệc Hàn đặc ý giương môi khẽ cười, con ngươi đen thâm ý xẹt qua một tia tà khí, nàng sớm đã có thói quen hắn chạm vào nàng, không thể kháng cự lại hắn.

Đầu lưỡi tự động cuốn lấy lẫn nhau, ngọt ngào triền miên, ở cái miệng nhỏ nhắn mê say không ngừng kịch liệt quấn lấy, quá nhiều làm cho nàng tràn ngập mùi vị của hắn.

Một hồi lâu sau, hắn mới bắt đầu thả lỏng ra cánh môi sưng đỏ.

“Ăn có ngon không?” Khẽ liếm cánh môi dưới đầy dãi, hắn âm thanh trầm thấp hỏi.

“Ăn rất ngon...” Sương mù che khuất hai mắt, Hạ Tiểu Mãn liếm môi, đầu lưỡi vừa mới đưa ra đã đụng phải cánh môi của hắn, lại thêm một phen triền miên say mê.

Hai thân thể hòa quyện vào nhau, triền miên dây dưa, lưỡi cùng lưỡi quấn lấy nhau phát ra âm thanh dâm dăng tà tứ.

“Nếu ăn ngon như vậy...nàng có muốn thân thể mình cũng ném thử qua?” Liếm cái lưỡi dính hương của nàng, Bùi Diệc Hàn nhìn lên bàn để món điểm tâm dò hỏi.

“Cái gì, cái gì a!” Lời nói của hắn làm cho nàng sửng sốt.

Mà hắn cũng không chờ nàng phản ứng, tùy tiện cầm lấy hai miếng bánh ngọt, liền hướng phía nụ hoa nàng đặt lên.

“Bùi Diệc Hàn! Người làm cái gì...” Hạ Tiểu Mạn kinh hô ra tiếng.

Hắn cũng không thèm để ý sự kinh ngạc của nàng, dùng chiếc lưỡi liếm qua đầu nụ hoa ửng hồng, từng bước từng bước chậm rãi liếm đi hết món điểm tâm.

“Không... Đừng như vậy .. A...” Lưỡi của hắn liếm đến đâu, mang đến trên người nàng từng trận tê dại đến đó, làm cho nàng khó chịu đem bầu ngực vươn lên cao hướng tới phía miệng hắn.

Đầu lưỡi nóng ẩm, ẩm ướt triền miên khiêu khích nụ hoa mẫn cảm, một ngậm lại một ngậm cắn mút không tha làm cho đỉnh nụ hoa đỏ bừng e lệ, sau đó liếm mút hoàn toàn cả bầu ngực tròn đầy, đầu lưỡi cố ý đùa nghịch trên đỉnh nụ hoa, vừa nhẹ nhàng chậm chạp làm cho nụ hồng nở rộ tươi thắm.

Sau đó, hắn mới cam tâm buông tha nàng, lại dùng cùng một phương thức đối xử với bầu ngực sữa no đủ, căng tròn còn lại, làm cho hai nụ hồng nhật kiêu mị ẩn hiện đầy vết tích của hắn, một mảng xuân tình khiến người khác tim đập tai đỏ.

“ Ăn ngon thật” Khẽ liếm đôi môi, Bùi Diệc Hàn nhìn đôi nhũ tiêm bị liếm hôn đến trong suốt, bạch ngọc trong đôi mắt hiện lên sự thỏa mãn nam tính.

Bàn tay to cầm một bên ngực đầy đặn, vuốt ve da thịt trắng mịn, cảm nhận được đầu nhũ hoa dưới bàn tay hắn dồn dập phập phồng vươn lên cao ngất. Năm ngón tay làm càn xoa bóp, vuốt ve khiến bầu ngực sữa càng nở nang, lòng bàn tay ấm áp khẽ miết sờ đầu nhũ hoa đã đỏ sẫm, khiêu khích trêu đùa biến chúng thành các loại hình dạng.

Mà nụ hoa hồng vì bị kích thích quá độ chuyển từ phấn hồng sang đỏ sẫm một thứ màu sắc quyến rũ dụ hoặc tẩm mắt hắn “ Thích ta như vậy mà làm sao?”

“Thích ư...” Hạ Tiểu Mãn sớm bị hắn liếm hôn cả người, vô lực, mềm yếu, nói không ra lời, cảm thấy thân thể chính mình từ từ thích nghi lấy hắn còn thật nhiệt tình đáp trả thậm chí khát vọng càng nhiều.

“Nên dùng lực một chút...” Thần trí sớm bị dục hỏa khống chế, làm cho nàng rốt cuộc không thể kiềm chế, chỉ có thể khuất phục dưới thân hắn.

Cái miệng nhỏ nhắn mở lời kiều mị, ngân nga, nơi đóa hoa sớm ửng ước dịch yêu không chịu nổi, làm cho phía dưới đệm giường ướt đầm.

Đôi mắt tà mị thường thức vẻ đẹp của nàng, hấn lại dùng lực ôm lấy một bên ngực của nàng làm cho đỉnh nụ hoa dựng thẳng lên, lại há miệng liếm hôn, dùng sức mút lấy khiến đỉnh nụ hoa càng thêm bóng loáng, ửng ước.

Tay bên kia cũng theo xoa bóp bên ngực còn lại của nàng, dùng bàn tay khê miết, hai ngón tay kẹp lấy nụ hoa xoay tròn, mang theo nhịp điệu tiết tấu phối hợp nhịp nhàng.

Thẳng đến khi hai bầu ngực tuyết trắng hoàn toàn đầy rẫy nhưng dấu ấn kí lộ rõ, hấn mới đành lòng buông tay, lại cầm lên mấy chiếc bánh tiếp tục làm càn vẽ loạn.

“Không cần...” Hơi thở dồn dập, cảm giác kích thích làm cho Hạ Tiểu Mãn vừa khấn trương lại hưng phấn, lo lắng vì hành động càn quấy của hấn.

Nhịn không được lung lay thân mình, ngẩng đầu, Hạ Tiểu Mãn cầu xin nhìn hấn “Hàn...không cần...rất khó chịu...”

“Khó chịu...” Hấn nhẹ nhàng lướt xuống cái động thâm u thần bí của nàng đóa hoa đang ửng ước đầy dụ hoặc “Có phải hay không nơi này cũng đang rất đói, cho nên mới khó chịu?”

Nói xong, ngón tay thon dài nhanh chóng tìm được hoa tâm, bừa bãi vờn vẽ, va chạm.

“Ừm...không...” Khoái cảm đột nhiên ập tới làm cho nàng một trận run rẩy, thở gấp dồn dập, nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Ngón tay dính đầy mật ngọt ướt át, Bùi Diệc Hàn vươn lưỡi liếm “Rất ngọt...” Vị ngọt này không thua kém gì mùi vị món điểm tâm mà hấn làm, thậm chí hương thơm có phần nồng đậm, say mê hơn. “Nơi này cái động u tối, nhỏ xinh có muốn hay không ta đưa món điểm tâm ngọt thưởng lãm...”

Hấn nỉ non khe khẽ, không đợi nàng đáp lại, với tay lên lấy điểm tâm hướng đóa hoa gần một chút, sau đó dùng ngón tay đem món điểm tâm ngọt xâm nhập vào hoa huyết, nhìn cánh hoa mềm mại từng chút nuốt vào, coi như cái miệng nhỏ xinh của nàng đang ăn điểm tâm ở trên bàn vậy, mật ngọt ở hoa huyết ồ ồ chảy ra, hình ảnh đáng hổ thẹn thật là kích thích hấn. (Mộc: nàng ơi anh này bt hạng nặng rồi... Xanh xanh đi cấp cứu đây sặc)

“Không...” Cảm giác ửng ước, khó chịu làm cho nàng quẩn trí, xấu hổ, mà tầm mắt của hấn không e ngại nhìn chính diện nơi tư mật, dục vọng nơi đôi mắt hấn làm nàng một trận co rút, sợ hãi hoa huyết cũng vì vậy mà kịch liệt co thắt nhanh hơn.

“Ẩm ướt như vậy thật là nhiều, xem ra cái miệng nhỏ nhắn này ăn cũng tốt lắm nha, ăn như vậy thật hăng...” Âm thanh tà ác, Bùi Diệc Hàn bị hình ảnh kiều mị kia hấp dẫn không thể nói nên lời.

Nhấn không được hấn vươn đầu lưỡi cùng miệng mình áp vào nơi tư mật của nàng, khoái cảm dâng trào theo đầu lưỡi của hấn truyền khắp thân thể mềm mại, vô lực làm cho nàng cả người run rẩy, bần thần. Hoa huyết ồ ồ chảy ra dịch yêu, bị hấn từng giọt từng giọt cướp lấy, nhất nhất chiếm giữ thẳng tiến đến hoa tâm nàng, toàn bộ bị hấn nuốt sạch.

Ngẩng đầu lên hấn tà mị, liếm môi, tất cả đều là hoa dịch hoan ái.

“Ăn ngon thật. Nàng cũng nên nếm thử.” Nói xong bạc môi giờ lên đem dịch yêu của nàng ụy vào cái miệng nhỏ nhắn.

“Á....” Hạ Tiểu Mãn khê hô, ở trong miệng của hấn thưởng thức hương vị động tình của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhịn không được mà ửng hồng. Bởi vì thẹn thùng mà cũng bởi vì hưng phấn.

“Ừm...A..Còn muốn...” Liếm duyên cái lưỡi của hấn, nàng tham lam yêu cầu, thân thể sớm bị hấn dạy dỗ thành bộ dáng dâm đãng đáng chê cười, nàng mnhư vậy còn chưa thỏa mãn dục vọng.

“Còn muốn cái gì?” Tà nịnh giờ lên khoe môi, Bùi Diệc Hàn cũng liếm bờ môi, muốn nghe chính miệng nàng nói ra những từ ngữ kiều mị.

“ Hoa huyết rất khó chịu...người giúp ta thân ái đi, xoa xoa...” Đôi mắt tràn ngập dự vọng điên cuồng, Hạ Tiểu Mãn khao khát nhìn hắn.

“ Như vậy sao?” E thẹn nhìn nơi hoa viên thần bí sớm biến thành sương đỏ thê kia, hoa kính ẩm ướt nồng đậm mùi vị hoan ái, Bùi Diệc Hàn lấy ngón tay nhẹ nhàng thân ái, vuốt ve, đụng chạm vào nơi tư mật xinh đẹp kia.

“ Ừm...” Nàng phối hợp nâng nửa người, cắn chặt môi dưới, cảm thấy còn chưa đủ. “ Lại dùng sức một chút...”

Đùi ngọc muốn di động, nhưng lại bị hắn ngăn trở, nàng kháng nghị than nhẹ. Nghe được sự âm thanh của nàng, Bùi Diệc Hàn cúi đầu cười, thân thủ cởi bỏ dây đang trói chặt mắt cá chân của nàng, lại làm cho nàng nâng cao đầu gối, đem hoa huyết ướt đầm của nàng nhìn không xót cái gì.

Chỉ thấy ở hoa huyết ẩm ướt càng nhiều, hai cánh hoa hơi hướng ra ngoài mở ra, hoa tâm không ngừng phóng ra nhiều mật dịch. Cả phòng tràn đầy mùi vị hoan ái.

Yết hầu của hắn vì cảnh đẹp mê người mà khó chịu, hắn trước để hai ngón tay đi vào hoa tâm, sau đó giống như đang trên đùa vờ về xoay tròn, khiêu khích hoa tâm đến sưng đỏ.

“ Ừm...a...” Hoa huyết miễn cưỡng bị khiêu khích đùa giỡn, Hạ Tiểu Mãn run nhè nhẹ, thân thể nhẹn không được khoái cảm ập đến, muốn hắn gia tăng luật động, hai chân nhẹn chậm rãi tách mở thật lớn.

Mà Bùi Diệc Hàn cũng thuận thế đem đùi trắng nâng lên tới bả vai. Làm cho chính mình dễ dàng đâm thật sâu vào thân thể nàng.

Nhất thời hoa dịch ồ ồ chảy ra, theo cổ chân chảy xuống, khoái cảm dâng trào nói không nói lên lời, làm cho hắn sắc mặt càng thêm u tối.

Hắn đẩy cánh hoa ẩm ướt ra, ngón tay xâm nhập vào cửa động, đầy đủ yêu dịch, rất nhanh xâm nhập hoa tâm đỏ thắm, lại rất nhanh hút lấy tay hắn vừa mới tiến vào, gắt gao hấp trụ lấy hắn.

“ A...” Hạ Tiểu Mãn nhẹn không được mà yêu kiều dâm lãng thốt lên, toàn thân ôm chặt hắn, vách tường cánh hoa không ngừng co rút.

Hoa huyết không hấp thụ hết được, giống như muốn đem ngón tay hắn bài trừ thật nhanh, cái loại mất hồn này làm cho cả người hắn căng cứng, mồ hôi vì dự vọng đau đớn mà ướt đầm sau lưng.

Ẩn nhẫn dự hỏa, ngón tay qua lại ở tiểu huyết liên tục lên xuống, ngón cái cũng tìm hãm hoa tâm, kích thích sự miễn cưỡng của nàng.

“ A.....tuyệt quá....Còn muốn....Ừm...” Hạ Tiểu Mãn tham lam kêu lên. Cảm giác khoái cảm làm cho nàng không tự chủ được run rẩy đôi chân thon dài, hòa theo nhịp điệu động tác của hắn.

Nhìn thần sắc mơ màng của nàng, Bùi Diệc Hàn lại phần khởi ham muốn xâm nhập, hai ngón tay khép lại chà xát vài cái, làm ật dịch của nàng thoát ra càng nhiều.

Mà ngón tay cái không ngừng xoa bóp hoa tâm, vừa có tiết tấu, vừa có dùng sức khiến cho hoa tâm không chịu nổi mà sưng đỏ lên.

“ A...” Hạ Tiểu Mãn rùng mình một cái. Rất nhanh ở hoa huyết không thích ứng kịp thời mang đến một tia đau đớn.

Hoa huyết không ngừng hấp thụ, hòa theo sự tiến công của ngón tay tà ác của hắn đang ma sát mà phát ra tiếng kêu nỉ non, khe khẽ, một mảng ẩm ướt mật dịch tràn ra càng nhiều.

4. Chương 4

Nụ cười của nàng

Nhất nhất che đây, cất giữ

Vĩnh viễn không cho nó biến mất....

Nhục dục khoái cảm làm cho Hạ Tiểu Mãn toàn thân suy nhược, trong người vì đạt tới mỹ mãn cao trào mà hoa mắt, thở gấp dồn dập không nói ra được câu nào trôi chảy.

“ Tiểu Mãn nhi của ta, còn chưa có chấm dứt đâu.”

Bùi Diệc Hàn giờ mới cởi hết quần áo, làm anh thú bị bó buộc, chờ đợi từ nãy giờ sưng to đến đau đớn thoát ra bên ngoài, lại làm cho Hạ Tiểu Mãn ngồi đối mặt với hắn nhưng đôi tay nhỏ bé của nàng vẫn giơ lên cao vì bị dây trói chặt.

Tùy tay đem điểm tâm còn thừa bôi lên vật nóng thô dài, bàn tay to chế trụ cái gáy trắng nõn của nàng, làm cho khuôn mặt nhỏ xinh đối diện với mãnh thú cực đại (Mộc: anh Hàn biến thái..>< xanh=“” xanh=“” sịt=“” máu=“” chết=“” sắc=“” ta=“” bắt=“” tỉnh=“” rùi=“” nàng=“” lo=“” tiếp=“” đi=“” ta=“” chạy=“” đây=“” bỏ=“” dép=“” chạy=“” lấy=“”>

“ Ngoan nào dùng cái miệng nhỏ nhắn của nàng liếm sạch sẽ ”.

Đầu ngón tay khơi mào hoa tâm, con người nóng rực nhìn chăm chú vào cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng, cảm giác đói khát rạo rực, phấn khích không thôi.

Nhìn vật nam tính của hắn, nóng bỏng dính đầy mùi vị của điểm tâm, Hạ Tiểu Mãn chậm rãi trườn lớn mắt, theo bản năng liếm môi dưới.

Đầu lưỡi uốn lượn đầy kích thích dụ hoặc tầm mắt của hắn, bàn tay to giữ chặt cái gáy nhỏ bé của nàng khẽ dùng sức đẩy về phía trước. “ Nàng cứ xem ta thành món điểm tâm mà thưởng lãm đi, hãy dùng cái lưỡi thần kì của nàng cảm nhận nơi này của ta!” (Oh my god..thét lên gào rú...)

Ngón tay khẽ vỗ về đầu lưỡi ẩm ướt, khi cái miệng nhỏ nhắn kia hé mở, nghĩ đến cảm giác bị cái miệng xinh đẹp kia hàm trụ, bao vây, làm anh thú không ngừng sôi trào, kích thích hưng phấn phun thả vài giọt mật dịch nóng bỏng. Không cho phép nàng cự tuyệt, hắn ra tay trước đem cái vật nam tính to lớn, phồng lên cực đại cấp vào miệng đối phương.

“ Ừm ..a .....”

Nàng hừ nhẹ một tiếng, cái miệng nhỏ xinh tự động tiếp nhận mãnh thú cứng rắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đỉnh phân thân, lại chậm rãi buông ra. Nàng đem đầu lưỡi treu đùa, uốn nhẹ, vuốt ve khiến cho cậu bé kia không ngừng run bật, xem như là món điểm tâm mà liếm sạch sẽ. (Mộc:...mình muốn tự tử quá, đành công k edit tiếp >-

5. Chương 5

Trời vừa tảng sáng, tiếng gà gáy chậm rãi vang lên. Hạ tiểu Mãn khẽ động dậy mắt, đây là thói quen vào mỗi sáng của nàng, cho dù có mệt mỏi thế nào thì nàng vẫn thức dậy từ rất sớm dù còn rất buồn ngủ.

Căn phòng xa lạ khiến cho nàng sưng sốt, mà thân thể lại còn đau nhức, nhất là nơi hoa viên tư mật, mới vừa động nhẹ một cái liền truyền đến một tia đau đớn, cảm giác mơ hồ có cái gì đó rất khó chịu trong người.

Loại cảm giác khổ sở này làm cho cả thân thể của nàng một trận tê dại. Mở to mắt nhìn, nàng nghĩ tới....

Nàng ngày hôm qua bị Bùi Diệc Hàn bắt về Thương Minh sơn trang, hắn đem nàng cột vào bên giường, hắn lại tự tay làm điểm tâm rồi làm càn ở trên người nàng rồi sau đó.....

Một loạt hình ảnh kích tình triền miên hiển hiện ra trong tâm trí nàng, Hạ tiểu Mãn xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, ảo não rên rỉ ra tiếng.

“ Chán ghét hẳn cực độ sao có thể như vậy”.

Bùi Diệc Hàn mỗi lần chạm vào người nàng, đầu óc cùng thần trí của nàng liền mê muội, thân thể mềm nhũn mặc hẳn muốn làm gì thì làm, hẳn so với nàng còn hiểu rõ thân thể nàng hơn, tùy ý áp bức nàng, nàng liền nhanh tay đầu hàng, thật sự là vô dụng tới cực điểm.

Ít nhất trong dĩ vãng còn có đồ ăn dụ dỗ, nàng lại mơ mơ màng màng, không biết hai người làm chuyện thân mật như vậy là tư vị gì, hiện tại nàng biết bọn họ hành động có bao nhiêu là xấu hổ, nàng còn thể tuyệt đối sẽ không cho hẳn gặp lại nàng, không nghĩ tới khả năng phản kháng của nàng chỉ có vậy, khi gặp hẳn là biến mất không dấu vết nào.

Nàng thậm trí còn nhiệt tình đáp lại hẳn, không biết mất mặt mà cầu hẳn muốn nàng, cùng hẳn diễn xuôi cung đồ còn làm ra nhiều tư thế đáng hổ thẹn hơn....

“ Trời ơi” Cảm thán hồi tưởng lại, Hạ tiểu Mãn càng ảo não. Trong sạch vì ngu ngốc mà bị lừa lấy hết nàng còn nghĩ chính mình chiếm được lợi thế, được ăn ngon gì đó.

Không biết chính mình chân chính là một tiểu hài tử ngu ngốc!!!

Nhưng nàng thật sự không hiểu lắm, hẳn vì sao lại dùng đồ ăn đến mê hoặc nàng?

Cho dù trước kia hẳn thường hay bắt nạt nàng nhưng mà hẳn không có như vậy cùng nàng thân mật đâu? Huống chi tương lai hẳn lại là tỷ phu của nàng. Từ khi nào hẳn không chỉ lấy đi sự trong sạch của nàng, hơn nữa lại không có lấy đại tỷ, ngược lại muốn kết hôn với nàng bằng được, là vì sao a?

Hạ tiểu Mãn chính mình khó hiểu băng khuâng, luận tướng mạo, dáng người tính cách nàng so với tỷ tỷ của mình đều kém rất xa.

Ở trong nhà, nàng là người không có gì nổi bật, tướng mạo cũng thực bình thường, đâu có điểm nào là thanh tú đáng yêu. Hay là tài giỏi gì đâu, nàng là một cô nương rất đối bình thường, ngay cả đến nha hoàn so với nàng còn xuất sắc hơn.

Hơn nữa, bên trên nàng có vị đại ca và đại tỷ hết sức tài trí, xinh đẹp, bên cạnh nàng còn có rất nhiều người so với nàng thanh tú diễm lệ, ngay cả Bùi Diệc Hàn, tuy tính tình có lãnh khốc, bá đạo nhưng có rất nhiều cô nương thích hẳn. Tướng mạo gia thế cũng không kém hẳn là bao, nhưng so ra chỉ có đại tỷ là xứng đôi nhất với hẳn.

Nhưng là, hẳn không muốn lấy đại tỷ, lại muốn nàng, vì sao? Trái lo phải nghĩ Hạ tiểu Mãn chính là không hiểu.

“ Hẳn nhất định là không có con mắt nhìn người, nhất định nghĩ đến việc vĩnh viễn có thể khi dễ nàng nên mới muốn lấy nàng” Bĩu môi, Hạ tiểu Mãn lẩm bẩm. Theo suy đoán của nàng chính là như vậy đi.

Ai bảo Bùi Diệc Hàn trời sinh chính là trứng thối, chính là một nam nhân không thiện lương, nên nàng mới không muốn gả cho hẳn.

Hơn nữa...bọn họ hai người một chút cũng không xứng đôi.

Bình thường nàng ở bên cạnh hẳn, tựa như con vịt so với thiên nga một chút cũng không cân xứng tí nào.

Nghĩ như vậy khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác phảng phất một chút cô đơn, lòng cũng không hiểu vì sao mà nhoi nhói, có loại cảm giác muốn òa khóc.

Đối mặt với nhiều người vĩ đại như vậy, kỳ thật Hạ tiểu Mãn có điểm tự ti, có đôi khi ngay cả nàng cũng hoài nghi chính mình thật ra có phải là do cha mẹ sinh ra sao.

Như thế nào đại ca cùng đại tỷ đều thông minh, lanh lợi chỉ có nàng yếu đuối vô dụng không có trưởng thành, cùng đại ca và đại tỷ kém thật nhiều.

Nàng như thế nào mới xứng đôi với Bùi Diệc Hàn....

Ý nghĩ này đột nhiên tới làm cho Hạ tiểu Mãn cả kinh “ Chán ghét. Mình suy nghĩ cái gì vậy ?” Dùng sức gõ đầu mình một cái, lắc đầu, muốn quên đi ý nghĩa xấu hổ đó.

Cái loại cảm giác này giống như nàng rất thích Bùi Diệc Hàn vậy.

“ Nàng mới không thích hần, cái loại trứng thối kia, trên đời này nàng chán ghét nhất là hần” Cúi đầu nhớ kỹ, Hạ tiểu Mãn liền nói cho chính mình nghe.

Nàng mới là không thích Bùi Diệc Hàn, hơn nữa càng không có cơ hội gả cho hần, cho nên nàng muốn chạy trốn , thừa dịp Bùi Diệc Hàn không có ở đây nàng phải nhanh chân chạy thoát thân ra khỏi Thương Minh sơn trang.

Liền nghĩ như vậy coi như là quyết định, bất chấp toàn thân vẫn còn đau nhức, thắt lưng ê ẩm Hạ tiểu Mãn chậm rãi đứng dậy, “ Ôi trời, toàn thân xương cốt giống như muốn tan ra.”

Mặt nhẵn mày nhú, nàng thống khổ rên rỉ, mà đầu số gây nên tất cả chính là tên xấu xa Bùi Diệc Hàn kia.

Cho nên nàng mới nói nàng ghét nhất là hần!!!

“ Bùi Diệc Hàn, ta – Hạ tiểu Mãn nếu thực sự gả cho ngươi, ta chính là đồ ngọc.” Xoa bóp thắt lưng đau buốt, Hạ tiểu Mãn chậm rãi xuống giường, một bên thấp giọng nguyên rửa, ai oán.

Hừ, nàng tuyệt đối muốn chạy trốn, cách xa trứng thối này ra một tí!

Hạ tiểu Mãn lên lút chuồn ra khỏi phòng, thật cẩn thận né tránh mọi người trong sơn trang, cố gắng tìm đến cửa sau, nàng muốn chạy thật nhanh ra khỏi Thương Minh sơn trang.

Trước kia, nàng đến đây có vài lần nên từ sớm đã không còn ấn tượng gì mấy, đi qua nhiều chỗ quanh co, lại tới một cái lối rẽ nữa..Cuối cùng nàng cũng bị lạc đường.

“ Chán ghét, Nơi này hình như mình đã đi qua rồi?” Hạ tiểu Mãn vuốt lại tóc, lỏa xoa tung bay bốn phía.

Nàng đi lạc trong sơn trang cũng đã lâu, chính là không tìm thấy được cửa sau, làm cái bụng của nàng đã muốn.....Ọc...Ọc....Ọc.....

“Rất đói!” Hạ tiểu Mãn xoa xoa lấy bụng, cái miệng nhỏ nhắn khê kháng nghị, trải qua một đêm kịch liệt ân ái mặn nồng, hơn nữa ở trong sơn trang đi lại tới lui vận động nhiều sức a, bụng nàng sớm đã réo vang.

Rất muốn ăn này nọ đi! Ở nhà, nàng chưa từng bị đói bao giờ, bình thường ra lệnh một tiếng, hạ nhân sẽ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn này nọ dâng lên cho nàng, nàng sống qua mười sáu năm chưa từng nhịn đói qua một lần, bởi vậy nàng không thể tưởng được cảm giác đói là như vậy đâu.

Nhưng mà nàng lại không thể tìm thấy được lối ra bên ngoài, nên làm cái gì bây giờ....

Nếu giống như lời nói của Bùi Diệc Hàn , hần nhất định chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon mang đến cho nàng, nghĩ đến hần nấu món gì đó Hạ tiểu Mãn nước miếng muốn chảy dài.

Ôi...tuy nàng chán ghét hần nhưng mà là rất say mê trù nghệ của hần nha!.

“Tình hình thu hoạch trà ở sơn trang được sắp xếp như thế nào rồi?”.

A? Như thế nào vừa mới nghĩ tới Bùi Diệc Hàn, nàng là nghe đến thanh âm của hần?

Hạ tiểu Mãn sững sốt, đi về phía trước nơi phát ra âm thanh của hần, nàng trộm nhìn từ đằng sau chỉ thấy Bùi Diệc Hàn trước đi qua bên này, bên người hần còn có thêm một đôi nam nữ đi phía sau. Nàng cả kinh, chạy nhanh ngồi xổm xuống phía bụi rậm, làm cho đám cỏ dại che khuất thân ảnh nàng.

Nhìn xuyên qua khe hở của bụi rậm, nàng vụng trộm muốn xem thử hần đang làm gì, vừa ngược nhìn lên nàng không khỏi ngây người sững sốt.

Đó là....Bùi Diệc Hàn sao?

“ Trang chủ, lá trà năm nay sinh sôi thật thuận lợi, dự tính hai tháng sau có thể thu hoạch thật tốt” Dương tổng quản vô cùng cung kính thông báo.

“ Tốt lắm.” Bùi Diệc Hàn đem hai tay nắm lại phía sau, đôi mắt sâu thẳm không đáy, dáng vẻ thập phần nghiêm nghị, con người đen lợi hại thâm trầm, cả người tản mát khí chất cao ngạo, lạnh lùng, không thể xâm phạm.

Một bộ mặt khác của hắn mà Hạ tiểu Mãn chưa từng nhìn thấy qua, làm cho nàng không khỏi kinh ngạc, cặp mắt mở thật to thật không quen nhìn Bùi Diệc Hàn như vậy.

Nhìn hắn như vậy thật xa lạ mà nàng cũng có cảm giác hắn với nàng khoảng cách thật xa vời.

“Hạ nhân trước lui xuống dưới làm tiếp việc của mình trong sơn trang.” Dương tổng quản nói xong liền bước nhanh rời đi.

Chỉ còn lại có Bùi Diệc Hàn và vị cô nương xinh đẹp, mặc trên người là bộ đồ màu hồng nhạt. Hạ tiểu Mãn nhận ra vị cô nương kia, đó là biểu muội của Bùi Diệc Hàn, từ nhỏ đã lớn lên ở trong Thương Minh sơn trang, tuổi còn nhỏ nhưng đã ở một bên hỗ trợ đắc lực cho Bùi Diệc Hàn.

“Biểu ca, đây là sổ sách chi tiêu của sơn trang, muội cảm thấy bút toán chi tiêu trong sơn trang gần đây có vấn đề, ca nên xem qua một chút.” Thẩm Tâm Liên tay cầm quyển sổ mở ra, toàn bộ thân thể cũng muốn tựa gần vào thân mình Bùi Diệc Hàn.

Bùi Diệc Hàn cúi đầu nhìn những con số trên quyển sổ.

“Biểu ca, chính là chỗ này.” Thẩm Tâm Liên chỉ vào một dòng, mắt đẹp mây ngài, thân hình mềm mại, nhỏ xinh nhìn chăm chú hắn. Vô tình đem đôi bông đào no đủ kề sát người hắn.

Núp ở một bên nhìn thấy hình ảnh thân mật kia một màn làm cho Hạ tiểu Mãn nhú mày, trong lòng có cảm giác thực không thoải mái, xúc động khó chịu, thật lòng muốn đem Thẩm Tâm Liên ném sang một bên, biến mất khỏi Bùi Diệc Hàn.

Nàng mặc dù ngốc nghếch, nhưng hành vi không biết xấu hổ của Thẩm Tâm Liên đối với Bùi Diệc Hàn là có tình ý gì nàng sao lại ngờ ngách không biết, hơn nữa nàng đối với Thẩm Tâm Liên cảm tình cũng không tốt lắm.

Thẩm Tâm Liên không hiểu vì sao đối với nàng luôn có ý xấu, thường xuyên dùng lễ phản kích nàng, nhưng nàng thật sự không biết chính mình đã làm gì chọc giận đến Thẩm Tâm Liên. Vì tránh cho phiền toái nàng có thói quen cách xa Thẩm Tâm Liên càng xa càng tốt, đỡ phải chạm mặt nhau, lại phải nghe Thẩm Tâm Liên châm chọc khiêu khích.

Nhưng là, trước mắt cảnh này thật sự rất chói mắt.

“Đáng ghét, Bùi Diệc Hàn, người chính là không muốn đẩy ra nàng ta có phải hay không?”. Hạ tiểu Mãn tư vị thập phần khó chịu thầm nhắc đi nhắc lại trong miệng.

Theo bản năng, nàng không thích nhìn cảnh Bùi Diệc Hàn thân mật cùng nữ nhân khác, ngay cả đại tỷ vốn là vị hôn thê của hắn nàng còn không muốn nghĩ đến, Thẩm Tâm Liên dựa vào cái gì mà cả gan hành động như vậy?

Hạ tiểu Mãn bĩu môi, mắt hững hờ nhìn bọn họ, cảm giác giống như vị trí của mình bị kẻ khác cướp mất, thực làm cho người ta tức giận.

Mà là, nàng không thể không thừa nhận bọn họ hai người đứng chung một chỗ rất là xứng đôi, rất là môn đăng hộ đối.

Tuy chán ghét Thẩm Tâm Liên nhưng lại không thể phủ nhận bộ dạng của nàng ta vừa dịu dàng lại mỏng manh, yếu đuối đủ để cho nam nhân động lòng, cũng làm cho lòng nàng cảm thấy từng đợt nôn nao, khó chịu.

Nàng chỉ lo oán trách trong lòng mà không có phát hiện ra Bùi Diệc Hàn đã sớm nhìn ra nàng đang núp sau bụi rậm, đôi mắt thâm sâu hiện ra một tia giảo hoạt.

Hắn không có tránh đi sự tiếp cận của Thẩm Tâm Liên, thậm chí còn cố tình cúi mặt xuống thật thấp, làm cho chính mình thật gần gũi hơn với Thẩm Tâm Liên. “Muội đang nói đến con số nào vậy?”. Hắn hỏi, con người đen giả vờ lộ ra sự dăm chiêu, khe liếc nhìn về phía bụi rậm.

Thấy hắn không có ý định tránh khỏi chính mình, hơn nữa lại còn thân thiết hơn gần gũi nàng, Thẩm Tâm Liên không khỏi mừng thầm, thanh âm lại càng thêm dịu dàng, nhỏ nhẹ.

“Ồ đây, chính là con số này, Liên nhi cảm thấy rất lạ.” Khẽ nói, đôi mắt đẹp không che dấu nỗi tình yêu sâu kín khi nhìn hấn.

Từ nhỏ nàng liền yêu mến thật sâu biểu ca giỏi giang của mình, cho dù hấn đã có Hoa Hỉ Nhi là vị hôn thê đã đính ước từ trước, cho dù không cam tâm nhưng nàng không thừa nhận cũng không được, nàng là bại bởi Hoa Hỉ Nhi.

Nhưng là vài năm nay, nàng nhìn ra được một chút manh mối.

Bùi Diệc Hàn đối với Hoa Hỉ Nhi giống như là vô tâm, ngược lại thường thấy Hạ tiểu Mãn rất hay ở bên người hấn, mà bộ dáng lãnh khốc xưa nay cũng hấn ở cạnh nàng ta liền biến mất không thấy.

Đối với Hạ tiểu Mãn, trên khuôn mặt hấn luôn tươi cười, dịu dàng, đôi mắt yêu thương lại đầy sủng nịnh, làm cho nàng ghen tị không thôi.

Đối với Hoa Hỉ Nhi là nàng cam tâm chịu thua, nhưng còn Hạ tiểu Mãn dựa vào cái gì mà có thể có được sự yêu thương của hấn?

Nàng tự thấy chính mình so với Hạ tiểu Mãn đều nổi bật hơn, cũng là rất xứng đôi với hấn. Gần đây Bùi, Hạ hai nhà việc hôn nhân có chút thay đổi, tân nương vốn là Hoa Hỉ Nhi nay lại đổi thành Hạ tiểu Mãn, mà đây chính là cơ hội ông trời cho nàng.

Hạ tiểu Mãn là một tiểu cô nương ngu ngốc, làm sao có thể đấu với nàng? Nàng có tự tin, nàng nhất định có thể cướp biểu ca từ tay Hạ tiểu Mãn!

Bùi Diệc Hàn thần nhiên nhìn Thẩm Tâm Liên, mắt lộ ra một tia khinh thường. Đối với tâm tư của Thẩm Tâm Liên hấn làm sao không biết? Loại nữ nhân có tâm cơ hấn xem qua nhiều lắm, cũng bởi vì những dạng nữ nhân tầm thường này, hấn càng yêu mến tiểu Mãn nhi của hấn có bao nhiêu đáng quý, đáng yêu.

Hấn yêu nàng như vậy thực đơn thuần, tâm hồn trong sáng không hiểu hết được thế đời vốn hiểm ác.

Tuy rằng nàng trì hoãn làm hấn tức giận đến mức muốn dùng tay bóp chết nàng, nếu nàng không như vậy cũng sẽ không là Hạ tiểu Mãn trời sinh vốn thế, mà hấn cũng sẽ không đối với nàng vừa đau vừa yêu.

Ánh mắt sủng nịch khẽ liếc về phía bụi rậm một cái, cố ý để thân thể chính mình cùng Thẩm Tâm Liên dựa vào gần sát một tí, cơ hồ kề cận cùng nhau.

Hấn muốn thử, pháp phòng chờ mong nàng sẽ có phản ứng gì.

Hạ tiểu Mãn trốn ở bụi rậm sớm đã tức giận gay gắt, bởi vì Bùi Diệc Hàn không có tránh đi Thẩm Tâm Liên, hơn nữa giống như đang hưởng thụ sự đụng chạm của nàng ta, thân thể hai người như dính chặt lấy nhau còn có mặt họ càng ngày càng gần sát.

Tên dê xồm kia!!!!

Hạ tiểu Mãn tức khí nhịn không nổi liền phẫn nộ đứng lên rống to.

“Bùi Diệc Hàn, đồ xấu xa, đồ đáng ghét!” Thở phì phò, dậm chân tại chỗ, mắng xong nàng liền quay đầu một mạch bỏ chạy khỏi đó.

Kết quả rốt cuộc cũng có, Bùi Diệc Hàn cũng nhanh chóng theo đuôi đuổi theo, lưu lại Thẩm Tâm Liên một mình sinh khí oán giận ở lại, ghen ghét nhìn bóng dáng bọn họ biến mất.

Thấy qua một màn như vậy nàng mới biết chính mình bị hấn lợi dụng.

“Ta sẽ không buông tay!” Trùng mắt nhìn thân ảnh của Hạ tiểu Mãn rời đi, nàng ngoan tuyệt mà thề “Ta nếu không có được, Hạ tiểu Mãn người cũng đừng mong có được!”

Đáng giận! Đáng giận!

“Bùi Diệc Hàn tên đáng giận, đáng ghét!” Hạ tiểu Mãn vừa chạy vừa thầm mắng, lửa giận đầy mình, cả người đầy tức giận cũng khiến nàng ăn no rồi.

“Tiểu Mãn nhi của ta, nàng là tức giận cái gì thế?”. Bùi Diệc Hàn tò tò đi theo phía sau nàng, bàn tay to dễ dàng ôm lấy nàng vào trong lòng.

“Tránh ra! Đừng chạm vào ta!” Hạ tiểu Mãn dùng sức đẩy hắn ra, nghiêm mặt, trừng mắt lên với hắn.

“ Người đuổi theo ta làm gì, như thế nào không đi cùng với biểu muội Tâm Liên của người đi? Xem các người khi này tâm tình rất vui vẻ, xem ra cả hai cảm tình rất tốt!” Ngừ khí của nàng tràn ngập mùi vị ghen tuông, khả năng chính nàng cũng không phát hiện bản thân là đang ghen.

Thấy rõ biểu tình của nàng như hắn mong đợi, Bùi Diệc Hàn thấp giọng nở nụ cười, biểu tình lãnh khốc, cứng rắn ở trước mặt nàng hoàn toàn biến mất. Chỉ có đối với người con gái hắn yêu, hắn mới có thể lộ ra một bộ mặt dịu dàng như vậy.

Ngoại nhân nhìn đến hắn luôn là sợ hãi, khiếp đảm, tác phong làm việc không có lưu tình, chỉ có đối mặt với người con gái trong lòng, trong mắt hắn mới có thể lộ ra tràn đầy sủng nịch.

“ Người vì sao cười?” Thấy hắn cười đến khinh suất, bộ dáng rất đắc ý, Hạ tiểu Mãn không khỏi cảm thấy tức giận.

“ Ta nói tiểu Mãn nhi, nàng là đang ghen sao?” Hắn nhẹ nhàng hỏi, ngón tay khẽ vỗ về hai má đỏ bừng, con người tà tử nhìn nàng.

“ Hả? Ghen?” Nàng trừng mắt lớn, không hiểu hắn đang nói gì. “ Người ăn nói bậy bạ gì đó? Ta nào có ghen cái gì?”

“ Không phải nàng khó chịu khi thấy ta với Tâm Liên thân mật cùng một chỗ, vậy nàng làm sao lại tức giận?” Bùi Diệc Hàn giả vờ truy vấn, không cho nàng lảng tránh, ra sức mà ép hỏi.

“ Nàng là nhìn thấy ta cùng với Tâm Liên khi này thân mật, nên mới như vậy tức giận? Có phải hay không trong lòng cảm thấy khó chịu, lại không có vui vẻ, vừa tức lại vừa muốn mắng người phải không?”

“Ta, ta.....” Mở to mắt nhìn hắn, Hạ tiểu Mãn nói không ra lời, hình như những lời trong lòng đều bị hắn nói trúng rồi, đó là ghen ư...

“ Nàng là đang ghen vì hắn sao? Nàng lại vốn không có thích hắn, thậm chí chán ghét hắn, làm sao lại có thể ghen chỉ vì hắn ở cạnh Thẩm Tâm Liên?”

Hắn tốt nhất nên cùng Thẩm Tâm Liên ở cùng một chỗ, như vậy nàng sẽ không cần phải giả cho hắn, như vậy là tốt nhất, mọi người đều vui vẻ, không phải như vậy sao?

Nhưng tại sao khi nghĩ đến hắn sẽ cùng Thẩm Tâm Liên bên cạnh nhau, nàng liền cảm thấy thật là khó chịu, buồn bã còn có như không thể hô hấp, nàng rốt cuộc là bị làm sao vậy?

“Mãn nhi, nàng cũng thích ta có phải không?” Bùi Diệc Hàn nhẹ giọng hỏi, đôi mắt hắn chăm chú nhìn thẳng vào mắt nàng, muốn bức nàng thừa nhận lòng mình.

Hắn chờ đợi đã lâu rồi, luôn luôn ở bên cạnh bảo hộ nàng, chỉ sợ lòng nàng bị nam nhân khác cướp đi, cho nên hắn lợi dụng nàng đơn thuần, ngây thơ, dẫn dắt dụ hoặc thân thể của nàng.

Nói hắn tệ cũng tốt, tiểu nhân cũng thế, nhưng hắn chỉ một lòng muốn có một mình nàng mà thôi.

Hắn có tự tin, nàng đối với hắn không phải không có cảm giác, chính là nàng rất trong sáng, thuần khiết cho nên không thể nhận ra được tình cảm của chính mình. Mà hắn, rất vui vẻ khi giúp nàng nhận ra thể nào là tình yêu.

Đương nhiên đối tượng nàng yêu, chỉ có thể là hắn.

“ Lừa gạt, ta mới không thích người, ta chán ghét nhất người!” Hạ tiểu Mãn sợ hãi trốn tránh ánh mắt chăm chú của Bùi Diệc Hàn, lớn tiếng phản bác lại hắn.

Nàng mới không thích hắn! Nhưng là hắn lại dùng ánh mắt như vậy để dò xét nàng, đôi mắt kia nhìn xuyên suốt như thể trên đời này chỉ có một mình nàng, khiến cho nàng sợ hãi mà run lên.

“Phải không?” Hắn thúc ép nàng, buộc nàng không tránh né hắn quay lại đối mặt với hắn, không buông tha cho sự lảng tránh của nàng, con người đen thật sâu nhìn nàng. “ Nhìn ta, nói cho ta biết, nàng thật sự như vậy chán ghét ta, một chút cũng không thích ta?”

Hạ tiểu Mãn muốn tránh thoát khỏi tầm mắt của hắn, mà hắn lại càng không buông tha cho sự trốn tránh của nàng, bá đạo kiên quyết muốn nàng trả lời. “ Mãn nhi, không cần trốn ta, trả lời ta.”

“Ta.....” Hạ tiểu Mãn không biết làm sao trả lời Bùi Diệc Hàn, lòng không hiểu sao mà hoảng loạn , ánh mắt của hắn làm cho nàng bối rối.

Nàng rõ ràng là chán ghét hắn, rõ ràng là không thích hắn, như thế nào vừa nhìn thấy ánh mắt bi thương của hắn, nàng lại không thể nói ra lời?

“Ta. Ta không biết nữa....” Cuối cùng, nàng chỉ có thể nói ra những từ này.

Bùi Diệc Hàn nhẹ nhàng thở dài. “ Nàng làm sao có thể không biết cơ chứ?” Hắn không hiểu nàng là đang sợ hãi cái gì? Nàng rõ ràng đối với hắn có tình cảm, vì sao vẫn tránh né hắn?

“ Nếu nàng thật sự chán ghét ta, vậy hai năm qua vì sao để ta chạm vào thân thể của nàng?”

“ Đó là bởi vì ngươi dùng đồ ăn để....”

“Thật là như vậy sao?.” Bùi Diệc Hàn cắt ngang lời nói của nàng, con ngươi đen lợi hại nhìn nàng, không cho nàng tiếp tục né tránh vấn đề.

“ Hai năm thân mật, cho dù ngay từ đầu nàng thật sự không hiểu rõ sự tình chẳng lẽ hai năm qua nàng thật sự chưa từng hoài nghi sao?”

“Ta....” Có ! Nàng có hoài nghi chính là nàng không dám đi truy cứu, cam tâm tình nguyện lừa mình dối người, làm cho chính mình cái gì cũng không biết.

“ Bùi Diệc Hàn, ngươi rốt cuộc muốn làm sao?” Trả lời không được Hạ tiểu Mãn chỉ có thể dùng tức giận che dấu đi tâm tình bất an, phiền chán nhìn hắn.

“ Mãn nhi của ta lòng nàng thật sự không nhận ra sao?.” Bàn tay to ôm lấy khuôn mặt của nàng, Bùi Diệc Hàn tình ý thâm sâu nhìn nàng. “ Nàng thật sự không biết ta có bao nhiêu yêu thương dành cho nàng hay sao?”

6. Chương 6

Bùi Diệc Hàn là tổ tình với nàng sao.....

Ngồi ở trong sân đình, Hạ tiểu Mãn choáng váng đầu óc, mãi mê suy nghĩ về những điều mà ngày hôm qua Bùi Diệc Hàn thổ lộ với nàng.

Hắn nói.....yêu nàng?

Tâm rất nhanh hoảng loạn, hai má cũng vì thế mà đỏ bừng lên.

Tuy rằng ngày hôm qua nàng đã bỏ chạy, biểu hiện trước mặt hắn chính là hoảng sợ, theo bản năng nghĩ muốn né tránh, thậm chí muốn cùng hắn đấu khẩu, nhận định hắn nhất định là bị cái gì đó đánh trúng đầu nên muốn bắt nạt nàng, nên mới có thể nói dối như vậy.

Mà hắn, vẻ mặt lại vô cùng thất vọng, bắt đắc dĩ hỏi lại nàng. “ Mãn nhi, nàng muốn giả vờ trốn tránh đến khi nào?”

Vẻ mặt của hắn làm cho nàng phiền muộn không thôi, cảm giác giống như bản thân đã làm sai cái gì đó, cũng làm cho nàng không dám đối mặt đành phải tránh né một bên.

Tuy rằng trốn không thoát khỏi Thương Minh sơn trang, ít ra cũng không nên để nàng nhìn thấy hắn, cho nàng thời gian để bình tâm mà suy nghĩ một chút.

Như thế nào Bùi Diệc Hàn từ sau ngày đó cũng không có tìm đến nàng, điều này làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm thấy có điều thất vọng.

Nàng nghĩ đến hần sẽ lại đuổi tới, giống như trước bá đạo yêu cầu nàng cho ra một cái đáp án cho dù nàng không có đáp án, hần cũng sẽ giữ lấy nàng, không cho nàng rời đi khỏi hần.

Nhưng hiện tại cái gì cũng không có, hần không có đuổi theo, cũng không có quẩn quít lấy nàng, thậm chí không phải người trông nom nàng, giống như nàng có rời đi Thương Minh sơn trang hay không là tùy nàng.

Kỳ quái, nàng có thể rời đi nhưng vừa mới đi đến trước cửa lớn, cước bộ liền dừng lại, rồi lại chậm rãi đi trở về phòng, trong đầu luôn nghĩ tới Bùi Diệc Hàn cái tên nam nhân đáng ghét kia.

“Chán ghét!. Hạ tiểu Mãn người rốt cuộc bị làm sao rồi?.” Phiền não ghé vào mặt bàn, nàng mờ mịt hỏi chính mình.

Thích cùng ghét, như thế nào lại khó nghĩ như vậy?Lúc trước nàng có thể thành thật nói với chính mình nàng chán ghét Bùi Diệc Hàn, chán ghét đến chết!..Nhưng hiện tại.....nàng lại hoài nghi.

Nàng có thật sự chán ghét hần như vậy sao?.

Tuy rằng khi hần nổi giận thật sự đáng sợ, cũng hay thích bắt nạt nàng, nhưng là nàng cũng rất kỳ quái, biết rõ sẽ bị chọc phá nhưng khi hần đến Hạ gia nàng lại luôn đi theo hần, tự động trở nên yếu đuối để hần ức hiếp, che chở.

Liền ngay cả đại tỷ cũng tự nhiên hỏi nàng, nàng thật sự chán ghét Bùi Diệc Hàn sao?

Khi đó nàng mặt hồng tai đỏ, như sợ bị nhìn ra cái gì đó liền lớn tiếng nói chán ghét hần, không giống như nói cho người khác nghe mà hình như là nói cho chính mình nghe.

Nàng bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đăm chiêu, trong đầu không tự chủ mà nghĩ tới Bùi Diệc Hàn.

Hần quá nổi trội, tựa như ánh mặt trời, chói sáng mà nàng lại thực nhỏ bé, thực bình thường, căn bản là không xứng với hần.

Trong lòng cảm tình đầy phức tạp, chính mình càng cảm thấy tự ti, rất khó chịu, rất khổ sở kỳ thật nàng cũng không phải thật sự không hiểu tình cảm chính mình, thích hoặc chán ghét cũng không khó như vậy nhận ra, nhưng là nàng trốn tránh đã sớm thành thói quen.

Cho nên dù hai năm nay, nàng có hoài nghi hần nhưng là cố tình che giấu, phớt lờ. Vốn nàng đã nhát gan lại càng không dám đi truy cứu, đành phải lừa mình dối người, nói cho chính mình rằng nàng ngu ngốc không nhận ra tình cảm mãnh liệt của hần.

Chỉ cần không thừa nhận, chỉ cần giả vờ, nàng có thể xem như cái gì cũng chưa phát sinh.

Nhưng là, Bùi Diệc Hàn lại thổ lộ tình cảm với nàng.....

Lòng của nàng rung động, nàng không phải chưa từng nghĩ tới, cô gái nào mà chả ôm ấp ảo tưởng về một tình yêu, hần thích khi dễ nàng, có phải hay không bởi vì hần thích nàng.

Nhưng nghĩ lại là không có khả năng, dù sao đại tỷ cũng là một đại mỹ nhân hiếm thấy, nếu không phải từ sớm đã có vị hôn phu thì giờ chắc đã yên bề gia thất lâu rồi. Nàng hiểu rõ bản thân mình có bao nhiêu phần tốt đẹp, nam nhân bình thường đều là muốn kết hôn với đại tỷ?

Mà Bùi Diệc Hàn lại không muốn đại tỷ, ngược lại hần muốn nàng, hần nói yêu nàng.

“Bùi Diệc Hàn chả lẽ ánh mắt người có vấn đề?.” Hạ tiểu Mãn khó hiểu lắm lắm, cánh môi cũng không tự giác nhếch lên vui vẻ.

Nhưng là.. hần nói yêu nàng, nàng có thể tin tưởng được sao?

Nếu có thể can đảm vứt bỏ mặc cảm trong lòng, nàng sẽ nói cho hần biết kỳ thật nàng cũng không chán ghét hần, kỳ thật...nàng cũng có một chút thích hần.....hoặc là không chỉ có một chút thích.....mà là...

Vì ý nghĩ này mà hai má nàng tự dưng nhiễm một chút ửng hồng, trong lòng khẽ rung động ngọt ngào, lại muốn nhanh đi nói cho Bùi Diệc Hàn.

Quyết định như vậy, Hạ tiểu Mãn nhanh chóng đứng dậy, một mạch lao ra khỏi tiểu đình để đi tìm Bùi Diệc Hàn. Bỗng có một thân ảnh đứng ra cản đường nàng.

“Tiểu Mãn, người chạy nhanh như vậy là muốn đi đâu?.” Thẩm Tâm Liên xảo hoạt nhìn nàng mỉm cười, thanh âm mềm mỏng dường như không có chút ghen ghét nào tồn tại.

Hạ tiểu Mãn có chút sửng sốt, không quen với thái độ của nàng ta như vậy. Thẩm Tâm Liên mỗi khi nhìn thấy nàng đều có sắc mặt không tốt? Như thế nào hiện tại lại thân thiết như vậy? Hạ tiểu Mãn không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Ta muốn đi tìm Bùi Diệc Hàn.” Tuy rằng nghi hoặc, nhưng là nàng vẫn thành thật trả lời, đối phương lại có thái độ hòa hảo nàng cũng không so đo làm gì.

“Người muốn tìm biểu ca sao?” Thẩm Tâm Liên cười nhợt nhạt mắt phượng liền lộ ra một tia âm ngoan. “Nhưng biểu ca hiện tại không có ở trong sơn trang”.

“Hắn không có ở đây sao?.” Hạ tiểu Mãn sửng sốt một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thất vọng.

“Phải, hắn đi khảo sát vùng thu hoạch trà ở trong sơn trang đêm mai mới có thể trở về được.” Thẩm Tâm Liên nhanh nhẹn nghĩ ra kế lừa gạt nàng, kỳ thật Bùi Diệc Hàn chỉ là ra ngoài bàn bạc về việc buôn bán trong sơn trang, bữa tối sẽ trở lại.

Mà trong khoảng thời gian này chính là cơ hội của nàng, phải nhân lúc này loại bỏ bằng được đối thủ này.

“Lâu như vậy sao?” Không hề hoài nghi lời nói dối của Thẩm Tâm Liên, Hạ tiểu Mãn tâm tình chán nản cúi thấp đầu, nhỏ xinh khuôn mặt ẩn hiện nỗi thất vọng tràn trề.

Nàng tưởng muốn gặp liền có thể gặp được hắn ngay lúc này, muốn hỏi một chút xem hắn nói yêu nàng có phải là sự thật hay không, nếu là...nàng là nghĩ nên thú thật với hắn, nàng kỳ thật cũng không có chán ghét hắn, thậm chí còn có một chút thích...

Nghĩ đến đó, miệng khẽ mỉm cười còn có chút ngượng ngùng, xấu hổ.

Nhìn thấy nụ cười ngây ngô của nàng làm cho Thẩm Tâm Liên vừa đổ kị vừa ghen tức, nàng tươi cười bề ngoài chỉ để che giấu nỗi nan kham của lòng mình, vì tò mò nàng cất tiếng hỏi dò: “Tiểu Mãn, người tìm biểu ca ta có việc gì không?”

“Ta nghĩ là nên nói cho Bùi Diệc Hàn là ta thích hắn.” Hạ tiểu Mãn không nghi kị mà nói thẳng ra điều trong lòng, khuôn mặt tươi cười khẽ ửng hồng nhưng lại quên mất Thẩm Tâm Liên rất có thành kiến với nàng, thậm chí muốn chia sẻ tâm ý của nàng với một người bạn.

“Hả..” Thẩm Tâm Liên nhíu mày, âm thầm cắn răng, nhưng vẻ mặt vẫn hiện hữu nụ cười thân thiết. “Không phải là người rất chán ghét biểu ca ta hay sao?.”

“À..là..!” Hạ tiểu Mãn gãi đầu e thẹn, khẽ vuốt tóc, ngây ngô nở nụ cười, vẻ mặt nở rộ hạnh phúc. “Lúc đầu thật sự ta có chán ghét hắn, nhưng không biết từ khi nào chán ghét bắt đầu trở thành thích, hoặc là từ trước đến nay ta kỳ thật cũng không có chán ghét hắn, có lẽ ta nghĩ là chán ghét thật ra là vô cùng thích đi.....”

Nàng bình thần giải tỏa suy nghĩ của chính mình “Có lẽ do ta quá tự ti...”

Bùi Diệc Hàn, hắn xấu xa, hung hăng lại là trang chủ của Thương Minh sơn trang, thực sự khiến ta rất có áp lực, nàng vừa ngu ngốc, lại đơn giản như vậy nghĩ như thế nào cũng không xứng với hắn.

“Tiểu Mãn người cũng cảm thấy chính mình không có xứng đôi với biểu ca ta sao?.” Thẩm Tâm Liên tự đắc, nở nụ cười thật tươi, vốn dĩ chất vấn Hạ tiểu Mãn, trong lòng thật tâm muốn quấy rối tâm tình vui sướng của đối phương.

Hạ tiểu Mãn cắn lấy cánh môi nhìn Thẩm Tâm Liên, nghĩ đến nàng ta lại muốn cười nhạo nàng cho coi, nhưng mà thấy nàng ta hòa ái đến vậy, lại dịu dàng nhìn nàng, nàng cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Là không xứng lắm đi!” Nàng cúi đầu thành thực trả lời

“Vậy à!” Thừa dịp nàng cúi đầu không chú ý đến, Thẩm Tâm Liên đắc ý dào dạt, nở nụ cười “Người bộ đáng quả thật rất là bình thường, sự tình gì cũng không thông suốt, cảm kỳ thư họa một thứ cũng không biết?”

“Đúng vậy.” Hạ tiểu Mãn lắc đầu, trên mặt nụ cười sớm đã biến mất, chỉ còn lại sự tự ti, thất vọng chán chường.

“Người có biết một nữ nhân cần nhất là thứ gì, đó là công dung ngôn hạnh, tam tòng tứ đức, mà người cái gì cũng đều không có, lấy người về chỉ làm cho biểu ca ta bị mọi người chê cười mà thôi.”

“Nhưng mà Bùi Diệc Hàn chính là nói thích ta...” Hạ tiểu Mãn lên tiếng phản bác, tự cấp cho chính mình sự tin tưởng, nhưng Thẩm Tâm Liên lại nhanh chóng cắt đứt lời nàng.

“Nam nhân luôn muốn của ngon vật lạ.” Khẽ cười thâm kín, Thẩm Tâm Liên nói thêm vào “Người cảm thấy biểu ca của ta đối với người hứng thú duy trì được bao lâu? Thử nghĩ xem?”

“Ta...” Hạ tiểu Mãn đuối lý không biết trả lời ra sao chỉ có thể kinh ngạc nhìn Thẩm Tâm Liên bất động tại chỗ.

Trong lòng vốn đã bất an, lo trái lo phải giờ lại bị nói trúng, lại đem ra công khai làm cho nàng sợ hãi bước lui về sau từng bước.

Có thể hay không, Bùi Diệc Hàn chỉ là muốn trêu chọc nàng, hẳn nói yêu có phải hay không chỉ để bỡn cợt nàng mà thôi?

Chỉ có nàng, ngu ngốc xem là thật....Hắn là đang xem thường nàng ư, muốn chờ xem kịch vui hay sao?

Vốn yếu đuối nhất gan, làm cho Hạ tiểu Mãn đem hết thảy những suy nghĩ ở trong lòng thổ lộ ra. Sự mong đợi đều bị dập tắt hoàn toàn, một chút yêu thích đối với hắn liền bị nàng đem cất giấu lại vào trong lòng, không có dũng khí lần nữa nói ra.

Thấy nàng dao động Thẩm Tâm Liên trong lòng hả dạ mà nở nụ cười, nàng không muốn dừng lại như thế này, nàng muốn diệt cỏ tận gốc Hạ tiểu Mãn.

“Tiểu Mãn, người ngây thơ quá rồi, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng lời nói của nam nhân?” Thẩm Tâm Liên đồng tình liếc mắt với Hạ tiểu Mãn.

Chịu không nổi ánh mắt mãnh liệt của Thẩm Tâm Liên, Hạ tiểu Mãn né tránh sang một bên, trong lòng khó chịu, phức tạp muốn khóc thật to, nhưng lại quật cường mà nhịn xuống.

“Ta, ta muốn hỏi Hạ gia.” Nói xong Hạ tiểu Mãn hướng cửa lớn mà bỏ đi.

“Tiểu Mãn, cho dù người có trở về, cũng sẽ rất nhanh bị biểu ca bắt lại, người cảm thấy với cá tính của hắn sẽ để cho người rời khỏi hắn sao?”

“Vậy thì ta phải làm thế nào bây giờ?” Hạ tiểu Mãn thất thểu chờ đợi Thẩm Tâm Liên.

Thẩm Tâm Liên mỉm cười, chậm rãi đến gần nàng “Tiểu Mãn, ta dạy cho người phương pháp tốt nhất đó chính là vĩnh viễn biến mất.”

“Biến mất?” Hạ tiểu Mãn xúng sốt một chút, không hiểu lời nói của Thẩm Tâm Liên, mắt mở to nghi hoặc. “Ta không hiểu ý tứ của người.”

“À!” Thẩm Tâm Liên khẽ cười ra tiếng, tiếng cười kia làm cho Hạ tiểu Mãn cảm thấy sợ hãi.

“Người sao cười đến quỷ dị như vậy?” Hạ tiểu Mãn cảm thấy bất an, theo bản năng nàng lùi lại ra sau mấy bước.

“Chỉ cần người biến mất, biểu ca chính là của ta.” Không nghĩ lại che dấu đi tâm tư, Thẩm Tâm Liên liền lộ ra biểu tình dữ tợn, ngón tay rất nhanh hướng trên người Hạ tiểu Mãn, điểm huyết sau ót của nàng.

“Người...” Hạ tiểu Mãn chỉ kịp ứ ớ vài tiếng, trước mắt liền hiện ra một màu đen kịch, thân mình té xỉu trên mặt đất.

Thẩm Tâm Liên lay nhẹ nàng vài cái, tà ác nở ra một nụ cười. “Hạ tiểu Mãn, ta sẽ không để cho người cướp đi biểu ca!”

Ánh chiều tà vừa buông xuống Bùi Diệc Hàn đạp trở lại Thương Minh sơn trang, xuống ngựa để cho tên sai vật dẫn ngựa vào chuồng, hắn bước nhanh về phía đại sảnh, trên khuôn mặt tuần tú có chút nghiêm nghị.

Hắn vừa đàm phán thật bại một việc buôn bán, trong lòng không có cảm giác cao hứng, tất cả đều là do cái tiểu ngu ngốc kia tra tấn tâm trí của hắn.

Hắn nói yêu nàng, nàng lại nghĩ hắn nói giỡn với nàng, nghĩ đến hắn có chủ ý lừa gạt, cố ý giả vờ, không đem lời nói của hắn để ở trong lòng.

Sự trốn tránh của nàng hắn đều nhìn thấy, chính là không muốn nói ra, sợ làm mọi chuyện diễn ra quá nhanh nàng sẽ lại tìm mọi cơ hội trốn khỏi hắn.

A! Hắn chưa bao giờ buông tha ục tiêu mà mình đã nhắm đến, thường là đánh nhanh thắng gọn toàn lực tiến công, không cho con mồi có thời gian để thở, nhưng chỉ có nàng, vừa thấy đến bộ dáng run sợ của nàng hắn lại mềm lòng, đành phải tạm thời buông tha cho nàng, làm cho nàng tỉnh tâm trở lại, cùng nàng từ từ nói chuyện về mối quan hệ của hai người.

Nhưng là hắn tuyệt đối không cho nàng giả vờ trốn tránh cả đời, tính nhẫn nại của hắn không tốt như vậy, tháng sau mặc kệ nàng có đồng ý hay không, hắn đều phải đem nàng rước vào cửa, dù sao hắn cũng có thời gian cả đời để đùa nháo với nàng.

Bùi Diệc Hàn khẽ nhắc môi cười thỏa mãn, đối với hắn nhận định nàng là cả đời này hắn không muốn buông tha. Nghĩ đến người con gái trong lòng, dự định đi tới đại sảnh liền đi chậm lại, nhắm hướng phòng Hạ tiểu Mãn.

Hiện tại đã là bữa tối, không biết nàng đã dùng bữa chưa nhỉ?.

Một ngày không được thấy nàng, không biết nàng có nhớ đến hắn không? Có nghĩ qua những lời mà hôm qua hắn đã thổ lộ với nàng hay không?.

Nhung nhớ, khát vọng, trong tâm trí đều ẩn hiện thân ảnh duyên dáng, đáng yêu của nàng, khuôn mặt lạnh lùng toát lên vẻ dịu dàng, bạc môi không ngớt giờ lên, bước đi cũng vì thế mà nhanh hơn, khẩn trương muốn nhanh đến nơi để gặp Hạ tiểu Mãn.

Chỉ là một ngày không gặp mà thôi, hắn thật sự nhớ nàng.

Sự quan tâm đối với nàng càng ngày càng nhiều, gấp gáp đến độ muốn thú nhanh nàng vào cửa, như vậy hắn mới có thể hàng ngày đều được nhìn thấy nàng.

Nhưng mới có đi được một nửa đường, hắn đã nhìn thấy nha hoàn của Hạ tiểu Mãn sốt ruột đi về phía hắn.

“Trang chủ!” Nha hoàn bối rối nhìn Bùi Diệc Hàn, thanh âm mang theo một chút sợ hãi mà lắp bắp không rõ lời.

“Có chuyện gì?” Bùi Diệc Hàn nhíu mày. “ Là Mãn nhi, Mãn nhi làm sao vậy?” Nói xong hắn bước nhanh tới phòng của Hạ tiểu Mãn.

“ Mãn nhi!”

Mở cửa ra lại không nhìn thấy Hạ tiểu Mãn, khuôn mặt biến sắc quay đầu truy hỏi nha hoàn đứng ở phía sau. “ Tiểu thư đâu?”

Nha hoàn thở phà phò, sợ hãi nói: “ Tiểu nhân cũng không biết, từ giữa trưa đã không nhìn thấy bóng dáng của tiểu thư đâu.”

“Không nhìn thấy?” Bùi Diệc Hàn tức giận hỏi. “ Chỉ là một nữ nhi yếu đuối, làm sao có thể dễ dàng biến mất ở trong sơn trang cơ chứ?”

Nha hoàn sợ hãi liền nhanh quỳ xuống, không dám ngắt đầu giọng nói run run bẩm báo: “ Tiểu nhân có hỏi qua các hộ vệ trong sơn trang, bọn họ đều nói không có thấy tiểu thư ra khỏi sơn trang, tiểu nhân cũng đã tìm rất lâu, cuối cùng mới phát hiện được ở phía cửa sau bị mở toang.”

“ Phía cửa sau được mở?” Thân mình cứng lại, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên tia tức giận, Bùi Diệc Hàn cắn gặm phừng phừng khi nghĩ đến Hạ tiểu Mãn bỏ trốn từ cửa sau.

Đáng chết! đồ ngu ngốc kia, không thích hắn nên muốn rời đi hắn?

Tình yêu của hắn vì sao nàng không thể nhận lấy?

Bùi Diệc Hàn cắn răng, khí thế cuồng nộ làm người ta rét run, nha hoàn đang quỳ sợ hãi không dám hé răng, thân mình chỉ có thể run lập cập.

“Hạ tiểu Mãn, nàng cho rằng có thể trốn thoát khỏi ta sao?” Bùi Diệc Hàn lãnh khí mở miệng, hướng cửa lớn đi tới, suy tính cách nào đó đem nữ nhân ngu ngốc kia trở về.

Chỗ ẩn núp của nàng cũng chỉ có mỗi Hạ phủ, hắn nhanh chóng phân phó người chuẩn bị ngựa, đang chuẩn bị lên ngựa thì nhìn thấy một chiếc xe ngựa đỗ ở trước cửa, sau đó Hạ Ngự Đường thanh thoi phe phẩy chiếc quạt mà bước xuống.

Hắn liếc mắt một cái đã thấy biểu tình tức giận của Bùi Diệc Hàn, miễn cưỡng nhú mày “Ta muốn nói, là ai chọc giận người vậy? Sắc mặt thật sự khó coi.”

Vừa nhìn thấy Hạ Ngự Đường, Bùi Diệc Hàn nhanh chóng xuống ngựa, thân thủ nhanh nhẹn túm lấy vạt áo của hắn. “Hạ tiểu Mãn đâu? Có phải hay không nàng đang ở Hạ phủ?”

“Muội ấy không phải là đang ở đây sao?” Bị trút giận một cách bất ngờ, Hạ Ngự Đường sinh khí đẩy ra Bùi Diệc Hàn, sửa sang lại quần áo khó hiểu nhìn hắn. “Tiểu Mãn không phải bị người bắt đến Thương Minh sơn trang rồi sao? Ta cũng chưa có tìm người tính sổ, người lại còn theo ta mở miệng đòi người sao?”

“Mãn nhi từ trưa đã không thấy bóng dáng, nàng không có hỏi Hạ phủ?” Bùi Diệc Hàn sừng sốt, trong lòng cảm thấy có chút bất an.

“Không thấy tiểu Mãn?” Hạ Ngự Đường ngắt ra, nụ cười nhanh chóng biến mất. “Muội ấy không hỏi Hạ phủ, hai nhà cách nhau không xa, nếu muội ấy rời đi từ lúc trưa thì đã sớm có mặt ở nhà”.

“Không lẽ Mãn nhi còn có chỗ khác để đi sao?” Biết Hạ tiểu Mãn không có hỏi Hạ phủ, Bùi Diệc Hàn không khỏi bất an.

“Không có khả năng, tiểu Mãn không có chỗ nào để đi, muội ấy dù muốn đi đâu đều phải chuẩn bị hành lý hết sức rườm rà, cho nên tuyệt đối không có khả năng hai tay trống rỗng mà rời đi.” Hạ Ngự Đường trầm giọng nói, biểu tình lãnh đạm vô cùng. “Người chúng ta đã giao cho người, người tốt nhất đem tiểu Mãn bình an vô sự trở về, bằng không ta tuyệt đối không tha cho người.”

Bùi Diệc Hàn cũng lãnh khí mà nhìn Hạ Ngự Đường liếc mắt, cắn răng nói: “Ta tuyệt đối không để cho Mãn nhi xảy ra chuyện gì.”

Nhưng vấn đề là..nàng đã đi đâu?

“Ừm.....”

Hạ tiểu Mãn chậm rãi mở mắt, nhìn xung quanh là gian phòng hoa lệ, thoang thoảng hương thơm nồng đậm chua chát.

“Đây là nơi nào....” Chậm rãi động thân mình, nàng cảm thấy chính mình toàn thân hoàn toàn vô lực, mồ hôi theo giữa trán mà chảy xuống, làm cho nàng có cảm giác cơ thể rất nóng.

Mơ hồ lắc lắc đầu, nàng nhớ rõ là đang cùng Thẩm Tâm Liên nói chuyện, sau đó Thẩm Tâm Liên đột nhiên trở nên thật là hung tợn.

Sau đó....nàng giống như là bị điểm huyết ngã, ấn tượng không rõ ràng lắm.

“Ôi....đầu rất đau....” Thân thể cũng khô nóng, mềm nhũn, không hề có một chút sức lực nào, hơn nữa nơi hạ thân cũng truyền ra một loại cảm giác tê dại, khó chịu.

Cái loại cảm giác này không xa lạ lắm, mỗi khi Bùi Diệc Hàn chạm vào nàng, nàng đều nảy sinh loại phản ứng này.

Nhưng là hiện tại nàng không có bị Bùi Diệc Hàn động chạm đến đâu! Vì sao loại cảm giác này cũng phát sinh?

Còn có ở đây là đâu?.

Căn phòng hoa lệ này không giống như những căn phòng bình thường, hơn nữa từ bên ngoài hình như mơ hồ truyền đến tiếng cười lớn xôn xao.

“ Đây là đâu...Thẩm Tâm Liên.....” Thở hổn hển, Hạ tiểu Mãn lơ mơ nhìn ra bên ngoài, thân mình nhẹ nhàng cọ sát liền cảm thấy thật khó chịu.

“ A, người đã tỉnh!” Một gã phục dịch cùng với một nữ nhân trung niên đang cười duyên dáng bước vào trong phòng, ánh mắt không có hảo ý nhìn Hạ tiểu Mãn.

“ Người là ai.....đây là đâu.....” Trong lòng không hiểu chuyện gì đang xảy ra khiến nàng cảm thấy bất an, trừng mắt với nữ nhân trung niên xa lạ kia, Hạ tiểu Mãn không khỏi sợ hãi muốn đứng lên.

“ Nơi này là Túy Nguyệt Lâu.....” Nữ nhân có ý tốt trả lời nàng.

“ Túy Nguyệt Lâu.....Thanh lâu đệ nhất kinh thành? Hạ tiểu Mãn kinh hoàng mở to mắt “ Ta làm sao lại ở đây.....”

“ Ai bảo người đắc tội với người ta, nên bị bọn họ bắt đưa đến đây, phân phó chúng ta cứ việc xử trí người, không cần để ý người sống chết ra sao.” Nữ nhân nham hiểm, cười khanh khách, thấp thoáng liếc nàng một cái. “Tuy rằng bộ dáng không được tốt lắm, bất quá cũng có thể chấp nhận được, làn da thật sự mềm mại, trắng nõn, bầu ngực phát dục đầy đủ, hẳn sẽ có rất nhiều khách nhân thích đây.”

“ Không.....không muốn.....thả ta ra đi.....” Hạ tiểu Mãn muốn đứng dậy, lại không thể đứng dậy nổi. “ Ôi... toàn thân nóng quá.....”

Cánh môi nàng bị cắn nát như muốn chống cự lại sự nóng bức trong cơ thể.

“ Không cần giãy dụa, có ngửi ra được mùi này là gì không? Đây chính là mê tình dược được đặc chế, mặc kệ là nữ nhân trinh tiết hay quả phụ một khi đã ngửi qua liền trầm luân vào dục vọng không đáy.”

“ Không cần.....” Hạ tiểu Mãn sợ hãi trừng mắt, thân thể khó chịu cùng thống khổ nhịn không được mà phát ra tiếng nức nở, van xin. “ Van cầu bà.....đừng làm vậy.....”

“Ha..ha.. người liền ngoan ngoãn phục tùng đi! Trần đại gia, mặt hàng này ngài có vừa lòng hay không?” Tú bà tiếp đón người khách từ bên ngoài.

“ Ừ..khuôn mặt rất ngây thơ, bất quá đáng người.....” Lão già dê xồm nuốt xuống từng ngụm nước bọt, vừa lòng nhìn bộ dáng mê hoặc của Hạ tiểu Mãn.

“Trần đại gia, nếu ngài đã thích liền tận tình hưởng thụ đi! Ta sẽ không quấy rầy nữa.” Mụ tú bà lả lướt khẽ cười, quay ra đóng lại cửa phòng.

“Không cần.....” Trùng trùng sợ hãi nhìn lão già gian tà đang đứng ở cánh cửa kia, Hạ tiểu Mãn lo lắng thụt lùi vào sâu bên trong.

“Ha.. ha.. đừng sợ, ta sẽ dịu dàng với nàng nha.....” Nam nhân trung niên hung ác, nở nụ cười tà mị, rất nhanh đã cởi xong quần áo trên người từng bước tiến đến gần Hạ tiểu Mãn.

“ Không cần.....” Hạ tiểu Mãn khóc thét ra tiếng, hết sức giãy dụa, lại không có khí lực đánh lại tên đàn ông kia, trên người quần áo đều bị hắn cắn xé, rách toét tả.

“ A! Người tránh xa ra.....” Nàng sợ hãi khóc lớn, theo bản năng hô lên cái tên ở trong lòng “ Bùi Diệc Hàn! Cứu ta.....”.

7. Chương 7

“ Ô.....không cần a.....”.

Khí lực yếu ớt, Hạ tiểu Mãn cố gắng kháng cự, nhưng do tác dụng của mì được khiến động tác chống cự của nàng vô lực, không khí thế.

“ Ngoan ngoan nghe lời ta, lúc đó nàng sẽ thích thôi...” Nam nhân trung niên cười tà ác, không để ý đến sự giãy dụa của nàng, đã thoát đi áo yếm.

“ Không cần ....” Nàng muốn đẩy nam nhân này ra, nhưng lại không có tí sức lực nào, nàng thống khổ khóc to “Bùi Diệc Hàn.....Bùi Diệc Hàn.....cứu ta.”

Trong lòng, thanh âm đều muốn kêu to tên của hắn.

Trong quá khứ, mỗi khi nàng bị bắt nạt hắn đều xuất hiện kịp thời cứu nguy cho nàng! Vì sao lần này hắn vẫn chưa xuất hiện.....Vì sao....?

“Hức...hức.....Bùi Diệc Hàn..... mau đến cứu ta.....” Hạ tiểu Mãn khóc to thành tiếng, ra sức chống cự lại mì được, muốn đẩy tên nam nhân dê xồm kia ra khỏi người mình.

“ Hay quá.....đã ẩm ướt rồi...” Y đang định tiến vào giữa hai chân nàng, đột nhiên phía sau lại truyền đến giọng nói giận dữ, cuồng phong.

“Đáng chết! Đã xảy ra chuyện gì?” Hoa Hỉ Nhi vọt vào trong phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tiểu muội nhà mình sắp bị làm nhục, tức giận chạy nhanh đến, một cước đem nam nhân trung niên kia đá xuống giường.

“Dám đá lão tử! Nhân là ai.....” Nam nhân trung niên tức giận chửi ầm lên, lại nhìn thấy Hoa Hỉ Nhi đứng ở đó ...Là Hoa, Hoa cô nương?

“Vương bát đản! Người khá lắm, dám chạm vào tiểu muội của ta hả?” Hoa Hỉ Nhi tức giận ngút trời buông ra những lời thô tục, hận không thể đánh chết tên thối tha, dâm dăng ở trước mặt.

Nàng ở bên ngoài tình cờ nghe được tiếng kêu la quen thuộc, nguyên tưởng rằng là không có khả năng đi, nhưng lại là lo lắng lỡ như mà.. liền đi vào, không nghĩ tới đúng thật là tiểu muội ngu ngốc nhà nàng.

“ Hoa cô nương... Tiểu muội của cô nương sao?” Nam nhân trung niên trừng lớn mắt, giờ mới biết tiểu cô nương ở trên giường là tiểu muội của Hoa Hỉ Nhi sợ tới mức run rẩy, tái xanh mặt.

Hoa, Hạ hai nhà đều có thể lực nhất kinh thành này, không người nào dám chọc đến đâu!.

“Tỷ tỷ...” Nghe được thanh âm của đại tỷ, Hạ tiểu Mãn mừng rỡ mở mắt ra khóc lớn “Cứu, cứu muội với...”.

“ Hoa...Hoa cô nương, ta.....ta là không biết.....” Nam nhân trung niên vẻ mặt hoảng sợ, hỏa dục trong người sớm đã tan biến.

“ Một câu không biết là có thể phải tay hết thấy sao?..” Hoa Hỉ Nhi hừ lạnh, dùng sức hướng tới chỗ hiểm của nam nhân mà đá vào. (Tỷ tỷ này xx khoái a....ngồi beta mà phồn chí ghê...!)

“Á...Ôi da.....” Lão nam nhân đau đớn mà kêu rống thảm thiết.

“Lá gan người rất lớn nha, ngay cả tiểu muội của ta mà cũng dám chạm vào?” Nếu không phải nàng kịp lúc xông vào, tiểu Mãn nhi không phải đã bị con lợn này lăng nhục rồi hay sao? Càng nghĩ càng giận, Hoa Hỉ Nhi càng dùng sức giơ chân đá thật mạnh vài cái.(XX: lão dê bị đá kiêu này chắc vô sinh luôn á...)

“ Ô.....nóng quá.....Bùi Diệc Hàn.....cứu ta...” Mì được hoạt tính quá cao làm cho Hạ tiểu Mãn không ngừng rên la kêu cứu, không ngừng ngọ nguậy, khó chịu rên rĩ.

“ Đáng chết! người vương bát đản còn dám hạ được ư?” Vừa thấy đã biết tiểu muội nàng trúng phải xuân dược, Hoa Hỉ Nhi càng phát hỏa lớn.

“Trời.....ta không có.....là.. là tú bà hạ được nha!” Bị đánh áu chảy đầy mặt, nam nhân đau đớn hô to cầu xin: “ Buông tha cho ta đi.....Hoa cô nương....”

“Tú bà?..” Hoa Hỉ Nhi nheo mắt lại, quay đầu về phía người đang đứng ở cửa. “ Tần Túy Nguyệt...người tốt nhất nên cho ta một lời giải thích.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Túy Nguyệt co rúm, mặt cắt không còn giọt máu, cũng không dám mở miệng. Từ xa liền có một thanh âm truyền đến.

“Là người nào đâu? Dám ở Túy Nguyệt Lâu tranh cãi ầm ĩ như vậy.....”

Một nữ nhân trang điểm lòe loẹt, sinh khí đi tới, vừa nhìn thấy Tần Túy Nguyệt, cước bộ dừng sững, vẻ mặt hoảng sợ. “ ....Bà bà.....”

“Được lắm.” Tần Túy Nguyệt khẽ cười lạnh, thâm ý khôn cùng. “ Xem ra là có người ở đây không coi ta ra gì, tự ý sắp đặt đến ta cũng không biết....”

“ Bà..bà..là ta....”. Nữ nhân xinh đẹp nhanh chóng cúi thấp đầu xuống, vụng trộm liếc mắt vào trong phòng một cái, liền nhìn thấy ánh mắt đầy tức giận phẫn nộ của Hoa Hỉ Nhi, sợ tới mức thối lui từng bước.

“ Hỉ Nhi, là ta quản người không nghiêm, ta sẽ trả cho người một cái công đạo vừa lòng....” Tần Túy Nguyệt lạnh giọng hứa hẹn, mắt đẹp nghiêm khắc khẽ liếc qua thuộc hạ mình đang phát run từng trận.

“ Tốt nhất là được vậy” Hoa Hỉ Nhi lạnh lùng lên tiếng, nhìn đến tiểu muội đang khó chịu rên rỉ, mày ngài lay động. “ Người trước tiên phái người đến Thương Minh sơn trang, gọi Bùi Diệc Hàn nhanh đến đây.”

“Bùi Diệc Hàn?.” Tần Túy Nguyệt nhíu mày.

“Đúng vậy.” Nàng thật sự rất muốn hỏi hắn xem, như thế nào mà tiểu muội xinh đẹp của nàng lại vô duyên vô cớ rơi vào kỹ viện ?

Bùi Diệc Hàn ở trong sơn trang đang sốt ruột huy động tất cả mọi người đi tìm kiếm khắp nơi ở trong thành, cũng hỏi qua lính canh cửa thành, nhưng bọn họ đều nói là không thấy Hạ tiểu Mãn ra khỏi thành.

Những người đi tìm đều không tìm thấy được nàng, làm cho hắn lo lắng đến độ sứt đầu mẻ trán, chỉ sợ Hạ tiểu Mãn xảy ra việc gì đó ngoài ý muốn.

Ngay tại lúc Bùi Diệc Hàn lo lắng đến phát điên, thì lại nghe gia nhân báo Túy Nguyệt Lâu phái người đến đưa tin, bảo rằng người hắn muốn tìm đang ở Túy Nguyệt Lâu.

Đáng chết! tiểu ngu ngốc kia như thế nào mà chạy đến thanh lâu đệ nhất kinh thành trốn?

Bùi Diệc Hàn vừa tức vừa gấp gáp, liền nhanh chóng đến Túy Nguyệt Lâu, gia nhân dẫn hắn đi vào trong đình viện, một bước lại một bước rốt cục cũng đi đến một căn phòng thương hạng, xa hoa, vừa mới định bước vào đã trông thấy Hoa Hỉ Nhi có mặt ở đây từ khi nào.

“Người như thế nào ở đây? Là người đem Mãn nhi đến nơi này?.” Hắn tức giận chất vấn, một đêm lo lắng làm cho hắn không thể duy trì bình tĩnh.

“Họ Bùi kia. Ta có lời muốn hỏi người, tiểu Mãn được người đưa đến Thương Minh sơn trang, người là không có cố gắng đem muội ta chiếu cố thật tốt, lại để uội ấy lưu lạc đến Túy Nguyệt Lâu, nếu vừa rồi không phải ta kịp thời xông vào muội ta sớm đã bị lăng nhục”.

Hoa Hỉ Nhi tức giận trả lời, trừng mắt nhìn Bùi Diệc Hàn, nếu không phải biết hắn có thể giúp tiểu Mãn giải được, nàng sớm đã cho hắn đẹp mặt.

“ Bị lăng nhục? Bùi Diệc Hàn vẻ mặt khiếp sợ, kinh hoảng bắt lấy tay Hoa Hỉ Nhi siết chặt. “ Tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra? Mãn nhi nàng, nàng ở đâu? Nàng có hay không bị thương tổn?.”

“ Người ta hiện tại không có việc gì, đang ở trong phòng.” Nhìn thấy trên mặt hắn lo lắng, hốt hoảng làm cho Hoa Hỉ Nhi nguôi dần đi lửa giận trong lòng, nhìn về phía sau, liếc mắt ý bảo hắn vào trong đó đi.

Bùi Diệc Hàn rất nhanh đẩy cửa phòng tiến vào. “ Mãn nhi.....trời ạ.....” Vừa đi vào hắn lập tức mở to mắt, nói không ra lời.

Chỉ thấy Hạ tiểu Mãn toàn thân trần trụi , hai má đỏ bừng, đôi mắt mơ màng, cái miệng nhỏ nhắn thở gấp, một tay ôm trước ngực, một tay cầm dương vật giả, ở nơi hoa viên tư mật qua lại cọ xát.

Theo dương vật giả động tác tiếp xúc, mật dịch trong suốt không ngừng chảy ra, ầm ứọt dịch lỏng chảy xuống tận dưới mông, thấm ứọt đệm giường, cảnh vật xuân tình làm cho Bùi Diệc Hàn không khỏi ngáy ngẩn cả người...đã có chuyện gì xảy ra?

Nói không nên lời, miệng lưỡi khô nóng, hần quay ra hỏi Hoa Hỉ Nhi ở phía sau, hạ thân hần cũng nhanh chóng nổi lên dục hỏa, hứng thú.

“Không có biện pháp...” Hoa Hỉ Nhi đưa lưng về phía hần lạnh giọng nói “ Tiểu Mãn đã bị trúng xuân dược, không uội ấy phát tiết không được, dù sao nơi này là thanh lâu, dụng cụ nào cũng có, trước hết đưa uội ấy một cái để giải được trước”.

“Ừm...a.....” Hạ tiểu Mãn cắn môi, tay nhỏ bé không ngừng vận động trên dương vật giả, đùi trắng mở ra, đem dương cụ đẩy vào thật sâu, vẻ mặt nổi lên một chút biểu tình thỏa mãn, ngón tay tùy ý vuốt ve nụ hoa cứng rắn, thậm chí xoa nắn cả bầu ngực sữa no đầy, động tác nhịp nhàng phối hợp theo dương vật giả .

“Ông trời!” Bùi Diệc Hàn chỉ là nhìn xem đã muốn bốc hỏa, đóng cửa lại ngăn cách tầm mắt của mọi người ở bên ngoài.

“Tóm lại, người trước hết giúp tiểu Mãn giải được, về sau ta với người sẽ tính sổ!” Hoa Hỉ Nhi nói xong liền chậm rãi rời đi.

Mà Bùi Diệc Hàn sớm đã không để ý tới những gì Hoa Hỉ Nhi nói, toàn bộ lực chú ý của hần đều đặt trên người nữ nhân mị hoặc đang nằm ở trên giường kia.

“Mãn nhi...” Đi tới trước giường, thanh âm khô khốc gọi nàng, ánh nhìn không thể rời khỏi thân thể nàng, mãnh thú bên trong đã ẩn nhẫn từ nãy giờ muốn nhanh được phóng thích.

“Ừm.....” Hạ tiểu Mãn than nhẹ một tiếng, đôi mắt tràn ngập sương mù, nhìn đến hần lập tức cười lên một tiếng “ Hần.....” Liếm môi, nàng đói khát nhìn hần, đôi mắt kiều mị nhìn đến mãnh thú của hần, nàng biết hần là người tốt nhất có thể thỏa mãn nàng.

“Giúp ta.....” Nàng chủ động khiêu khích hần, cách lớp quần áo vờ về mãnh thú to lớn của hần, tay kia vẫn nắm dương cụ giả ở hoa huyệt cọ sát.

Bộ dáng của nàng quyến rũ không thôi làm cho Bùi Diệc Hàn rốt cuộc nhịn không được, nhanh chóng thoát quần, làm anh thú sừng to, đau đớn vì dục vọng dâng trào thoát ra ngoài, đem nàng ôm vào lòng, quỳ xuống trước mặt hần “ Mãn nhi, nàng một tay thỏa mãn chính mình, một bên dùng cái miệng nhỏ nhắn của nàng giúp ta ầm ứọt”.

“Ừm...” Nhìn mãnh thú thô to cực đại, Hạ tiểu Mãn khê kêu một tiếng, lại luyến tiếc không muốn buông tha cho dương vật giả ở trên tay, không khỏi chần chờ nhìn hần.

“Để cho ta cảm hộ” Tiếp nhận dương cụ giả trên tay nàng, Bùi Diệc Hàn đầu tiên lui ra, sau đó lại đem dương cụ dùng sức tiếp xúc.

“A.....a.....” Hạ tiểu Mãn thoải mái mà cong thân mình lên, đôi mắt híp lại hưởng thụ sự thoải mái đang tràn ngập trong thân thể.

Tư thế ngồi của nàng làm cho dương cụ giả đi vào càng sâu, mà tốc độ của hần so với nàng càng nhanh hơn, làm cho nàng hưởng thụ vui sướng nhiều hơn.

Mà Bùi Diệc Hàn thừa dịp nàng mở miệng ngậm nga, liền anh thú ngang nhiên lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hưởng thụ sự khoái cảm sung sướng đang mãnh liệt thiêu cháy thân thể hần.

“ A.....” Hần đẩy vào thật sâu, làm cho nàng thống khổ than nhẹ, cái miệng nhỏ nhắn miễn cưỡng cuốn lấy mãnh thú ve vuốt.

“Ừm.....đúng.....chính là như vậy.....lại nhanh một chút.....” Bùi Diệc Hàn hỏn hển thở gấp, hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn ngậm vào bỏ ra rất có khoái cảm, bàn tay to cũng đừng đưa dương vật giả ở trong tay, ở hoa huyệt mẫn cảm vẫn qua lại cọ sát xâm nhập, mật dịch nóng ầm vì thế mà tiết ra nhiều hơn, theo đùi ngọc trắng mịn mà chảy xuống.

“Ừm.....” Cái miệng nhỏ bé của Hạ tiểu Mãn không ngừng thả ra nuốt vào mảnh thú cực đại kia, một bên lại lắc lắc cặp mông, cao thấp di động, nhịp nhàng theo dương vật giả trong tay hắn.

Hạ tiểu Mãn khó khăn phục vụ mảnh thú của hắn, cả người mơ màng ngón tay không ngừng ấn ấn xoa xoa đầu đỉnh phân thân, rồi lại đùa nghịch vuốt ve, đầu lưỡi liếm theo một vòng bán nguyệt quanh đỉnh đầu của lửa nóng, cả hai nhanh đến cao trào tình ái làm phát ra âm thanh kiều mị, phóng đảng.

“ A..... Tuyệt quá..... Mãn nhi nàng quá tuyệt vời.....” Bùi Diệc Hàn thoải mái, vui sướng mà rên lên , nhịn không được dùng sức ở cái miệng nhỏ nhắn kia khuấy động, trêu đùa.

“Ừm..ừm” theo của hắn di động, trong miệng là đuối bắt rất nhanh đầu lưỡi tê rần.

Phối hợp cùng luật động trên dưới hòa hợp, Bùi Diệc Hàn qua lại tiếp xúc không ngừng

Bầu ngực sữa no tròn, căng mịn , nụ hoa hồng nhạt cũng sớm nở rộ kiều diễm thật thành thực mê hoặc, làm cho người ta hận không thể cắn nuốt một ngụm.

Dương vật giả ở hoa huyệt không ngừng ma sát, dây dưa, mật dịch hoan ái thoát ra càng nhiều, ẩm ướt không thôi.

Bùi Diệc Hàn nhịn không được sửng nình quệt lấy xuân thủy trước mắt, đem ngón tay ẩm ướt đến bên dưới đóa hoa cọt sứt, khuấy động, hoa tâm bị kích thích từng trận co rút.

“ Ừm..” Đóa hoa mẩn cảm, non nớt vì mỗi cái tiếp xúc như thiêu đốt của hắn khiến Hạ tiểu Mãn run rẩy cả người, cái miệng nhỏ nhắn hòa theo luật động của hắn mà lên xuống nhịp nhàng.

“ Á..” Bùi Diệc Hàn khoái cảm thỏa mãn trầm thấp rên rỉ, thiếu chút nữa nhịn không được tinh dịch hoàn toàn bùng nổ ở trong cái miệng nhỏ yếu mị của nàng.

“ Ừm á..” Hạ tiểu Mãn chịu không nổi lắc đầu, niềm vui thích làm cho nàng rốt cuộc ẫn nhẫn không được, đối với dương vật giả rất nhanh cao thấp di động.

Biết nàng nhanh đạt đến cao trào, cầm trong tay dương vật giả tốc độ di động cũng nhanh hơn, mà cái miệng nhỏ nhắn kia cũng cố gắng nhả ra nuốt vào mảnh thú.

“Mãn nhi..... Đã đến..... Lại nhanh một chút nào.....” Cái miệng nhỏ hấp trụ hoàn toàn mùi hương nam tính của hắn, khuôn mặt tuần mỹ ửng đỏ, động tác lực đạo ngày càng mạnh mẽ tiến nhập.

“ A..A” Bùi Diệc Hàn sung sướng hét lên, khoái cảm mãnh liệt hòa tan toàn thân thể, nóng ẩm mật dịch tràn đầy.

Mà ở hoa huyệt nàng dương vật giả cũng qua lại tiếp xúc vài cái, mẩn cảm đóa hoa nhanh chóng co rút.

“Ừm” Hừ nhẹ một tiếng, Hạ tiểu Mãn cũng đạt tới cao trào, một bên nuốt tinh dịch nóng ẩm, hoa viên thần bí hạ thân tràn đầy yêu dịch hoan ái.

Cả gian phòng trong lúc đó, quanh quẩn nồng đậm hương vị tình ái rất ngọt ngào, đam mê.....

8. Chương 8

Nồng đậm thở dốc, Bùi Diệc Hàn đem mảnh thú rút ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn, theo hắn rời đi ẩm ướt bạch dịch thấm đẫm cánh môi.

Hạ tiểu Mãn bộ dáng yếu mị khẽ liếm môi đỏ mọng, thềm thì một tiếng, đem bạch dịch ngọt ngào nuốt vào, sau lại rên rỉ than nhẹ. Nhìn thấy nàng động tình vẫn chưa thỏa mãn làm cho Bùi Diệc Hàn thêm một trận rung động nhiệt liệt.

“ Ăn ngon sao?” Ngón tay dịu dàng lau đi bạch dịch nơi cằm nàng, giọng hắn khàn khàn đầy quan tâm.

“Ăn ngon lắm.....” Sương mù phủ đầy đôi mắt tình dục, mị được vẫn còn hiệu lực chưa có hoàn toàn thoái lui, làm cho nàng lại lắc nhẹ thân mình, khát cầu lần nữa. “ Ta còn muốn.....”

“Vận động kịch liệt như vậy còn chưa đủ?” Cầm trong tay dương vật giả vừa mới rút ra khỏi u cốc của nàng, một trận mật dịch hoan ái không hề trở ngại chảy ra.

“ Có phải cái miệng nhỏ nhắn bên dưới còn chưa có ăn đủ, mới có thể đói như vậy ư?”Hắn tà mị trong lời nói như đang khiêu khích nàng, tầm mắt lại không hề di dời khỏi đóa hoa đỏ bồng ướm át kia.

Đóa hoa nở rộ trong suốt, cánh hoa lại không ngừng co rút khít khao, thoát ra rất nhiều yêu dịch ngọt ngào.

Một màn hình ảnh mị hoặc làm cho hắn nhìn một hồi mãnh thú liên nảy sinh phản ứng, dục vọng tình ái vừa mới dập tắt lại nhanh chóng quật khởi âm âm, hơn nữa mãnh thú càng trương to thêm vài phần.

“Nhiều như vậy mật dịch ướm át, đóa hoa lại ửng hồng nở rộ như mời gọi, thật là xinh đẹp.....” Bùi Diệc Hàn lẩm bẩm than nhẹ, ngón tay nhịn không được lại đi vào hoa huyết mẫn cảm đầy quyến rũ.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh hoa, khiêu khích vân vê, sau đó ở hoa tâm không ngừng cọ sát, hai ngón tay lực đạo vừa phải kích thích u cốc từng trận run rẩy, dâng trào cảm xúc.

“ Không cần như vậy a.....” Chịu không nổi cảm giác khó chịu râm ran ngứa ngáy, Hạ tiểu Mẫn không khống chế được hô hoảng kháng nghị, khẽ uốn cong thân mình.

Khuôn mặt nàng vốn thanh tú, kiều diễm nay vì hoan ái cao trào mà đôi mắt to tròn ngập đầy nước, biểu tình cao hứng vô cùng, giống như một đóa hoa nở rộ lúc sớm mai.

“ Cho ta đi.....” Nàng khẽ ngâm nga, chủ động thân thủ bắt lấy mãnh thú thô to, muốn hắn nhanh lập tức tiến vào.

“ Ừa, đừng nóng vội.....” Biết nàng bị trúng xuân dược rất thống khổ, không thể khắc chế nổi bản thân, nhưng giờ phút này Bùi Diệc Hàn chính là muốn trêu đùa với nàng.

“Nói, ta là ai.....”Năm ngón tay thô dài ở hoa kính không ngừng qua lại trêu chọc, ngón tay sớm bị yêu dịch thấm dẫm một mảng ẩm ướt ghê người, mùi hương nữ tính như si mê dụ hoặc lấy hắn.

“ Ừm.....” Bị xuân dược khống chế thân thể Hạ tiểu Mẫn căn bản là không thể nhận thức được nam nhân trước mắt là ai, chính là theo bản năng thăm nhớ đến người trong lòng mà kinh hô.

“Hàn..Hàn..... Cho ta..... Đừng vậy..... Thật là khó chịu.....” Cả người khô nóng, khó nhịn làm cho nàng thút thút khóc lên.

“Đừng nóng vội, trước tiên để cho ta nếm qua hương vị tuyệt mỹ ngọt ngào của nàng.” Bùi Diệc Hàn cười khẽ, khuôn mặt tuấn mỹ vùi vào hoa huyết thơm ngát mê say.

Chóp mũi rõ ràng cảm giác làn da ấm áp, mát lạnh khi hắn chạm vào thân thể nàng, mỗi cái hút hấp như hòa tan trái tim nồng nàn của hắn, làm huyết mạch nơi mũi không thông, không ngừng thỏa thích hưởng thụ mùi hương thơm chỉ có nơi nàng.

Hắn dùng chóp mũi khinh nhẹ nơi cánh hoa, lại dùng miệng hấp hút mật dịch của nàng, không ngừng chu du khắp đóa hoa mẫn cảm đầy ẩm ướt.

“ Ừm, a.....” Như dòng điện mạnh mẽ xuyên xỏ qua toàn thân thể mềm mại của nàng, Hạ tiểu Mẫn nhịn không nổi khoái cảm nhục dục cao độ, nũng nịu ngâm nga.

Ẩm ướt bạc môi nóng ấm nhanh chóng hôn qua hết đóa hoa ẩm ướt, trong mũi ngửi được hương vị ngọt ngào đầy mùi thơm của cơ thể nàng, làm người ta phát cuồng, loạn tâm .

Hắn nhịn không được thân thủ đẩy ra đóa hoa đỏ bồng nở rộ như ẩn nhẫn chờ đón hắn, cái miệng hắn tham lam hấp lấy mật dịch không ngừng chảy ra trong suốt.

Một bên hấp hút, một bên dùng đầu lưỡi khẽ liếm cánh hoa ướm át, một chút lại khinh đảo qua hoa tâm, như vô tình cố ý tham nhập, đảo quanh tiến thủ qua lại trong mật động thần bí của nàng.

“A.. không..... Rất khó chịu.....” Nàng cắn chặt cánh môi, cảm giác tê dại làm cho nàng chịu không nổi ngứa ngáy ngón chân, hoa huyết thấm đẫm mật dịch của nàng và hân gây xích mích, nan kham.

Mà nàng cũng thân thủ nắm lấy một bầu ngực no đủ, tự mình vuốt ve xoa nắn, làm cho nụ hoa vì bị kích thích mà ửng đỏ, làm cho chính mình hưởng thụ khoái cảm âu yếm, thỏa mãn.

“ A.....” Rất nóng lại một trận cảm giác thiêu đốt làm cho Hạ tiểu Mãn toàn thân buộc chặt, ngón tay thon dài không ngừng xoa nắn bầu ngực, đem nụ hoa làm cho đỏ bừng sưng đau.

Ngón tay một bên đùa bỡn hoa huyết, một bên đầu lưỡi gây xích mích giống như linh xà hướng hoa tâm của nàng mà luật động di chuyển, một cổ nóng ẩm hương thơm mật dịch từ trong hoa huyết chảy ra, theo đầu lưỡi chảy vào trong miệng hân.

“ Ừm.. a.....” Theo tiết tấu đùa bỡn của hân, tay nhỏ bé cũng hòa theo tăng lực xoa bóp đôi bầu ngực sữa chính mình, thanh âm nức nở từ chiếc miệng nhỏ xinh ngân vang, khe khẽ thỏa mãn.

Đột nhiên, hân nhanh chóng đưa đầu lưỡi rời đi, lại khẽ liếm bên miệng hoa tâm, ngón tay dùng sức đi sâu vào, theo mật dịch ẩm ướt không hề có trở ngại nhanh chóng thâm nhập tận sâu vào hoa tâm nàng.

Một ngón tay còn chưa đủ, hân lại dùng đến hai ngón tay qua lại trêu chọc khiến cho hoa huyết co rút, xúc động chỉ vài cái tiếp xúc khiêu khích, hai ngón tay sát nhập hòa vào trêu chọc càng nhanh hơn.

“ A!” Mây nhú chặt, Hạ tiểu Mãn nâng lên đôi mông tuyết trắng, phối hợp với động tác của hân mà đóng đưa theo, liên tiếp vui thích rên rỉ yêu kiều.

Hoa huyết ướt đẫm vì bị kích thích quá độ mà mở ra thật to, non nớt mẫn cảm cánh hoa nhanh chóng co rút lại, hút lấy ngón tay hân quá chặt chẽ.

Ba ngón tay bị hút lấy chặt chẽ, qua lại trong mật huyết động đậy, mật dịch trong suốt không ngừng chảy nhanh ra, một tay kia của hân cũng không an phận hướng lên trên bỏ ra tay nàng, thay chính tay mình vào vuốt ve bầu ngực căng tròn.

“ Như vậy làm có thích không?” Thờ ơ thanh âm, ngón tay hưởng thụ hoa huyết ôm chặt lấy khít khao, hân không nghe thấy tiếng thở dốc của nàng đành thấp giọng hỏi.

“ Ừm..a..... Tuyệt quá..... Lại dùng lực một chút.....” Nàng thoải mái kêu lên từng tiếng, hoa kính vì kích thích mà hưng phấn hút vào nhanh hơn.

Ngón tay không chỉ qua lại cọ xát, càng làm càn ở hoa huyết vẩn vơ khuấy động, cánh hoa bị đàn áp đến tê dại, ngón tay khác lại phần khởi tiến công, chu du vẩn vơ cánh hoa non mềm.

Bàn tay ngăm đen, to lớn cũng ôm trọn bầu ngực tuyết trắng mềm mại, dùng sức xoa nắn khuôn ngực, lại dùng hai ngón tay kẹp lấy nụ hoa cương cứng, một bên xoa bóp bầu ngực sữa căng đầy, một bên qua lại cọ sát làm cho nụ hoa đỏ bừng nở rộ.

Hoa huyết non mịn bắt đầu rất nhanh co rút, mật dịch ẩm ướt thoát càng nhiều, không ngừng muốn hấp lấy hoàn toàn ngón tay của hân.

Biết nàng lại nhanh đạt đến cao trào, ngón tay ra vào với tốc độ rất nhanh, thậm chí ngón tay cái lấy ra, các ngón còn lại quấn lấy thật chặt hoa tâm.

“ Ừm.....” Khẽ nâng lên trán, vui thích dực vọng cuồng nhiệt làm cho thần trí nàng trống rỗng, ngay tại thời điểm đạt tới đỉnh cao trào Bùi Diệc Hàn lại đột nhiên lấy toàn bộ tay rút ra.....

“Đừng vậy.....” Đang ở lưng chừng cao trào vui thích, làm cho Hạ tiểu Mãn cảm thấy hụt hẫng, hư không, khẽ nức nở, nhịn không được ai oán trong lòng. “ Thật là khó chịu..... Cầu người..... Hàn..... Tiến vào.....” Nàng lắc đầu cầu xin.

“ Đúng rồi.” Khó chịu của nàng làm cho Bùi Diệc Hàn nhẹ nhàng nhú mày, đem chân nàng mở ra thật lớn, để mảnh thú cực đại đến gần đóa hoa ẩm ướt.

Mảnh thú nóng nảy đặt ngay cửa động, nàng cảm nhận được dực hỏa thiêu đốt của hân, mật dịch xao động chảy ra càng nhiều, cánh hoa mẫn cảm cũng vì hưng phấn mà run rẩy, chờ mong hân nhẹ nhàng đi vào.

Mãnh thú vừa mới tiến vào một chút, Bùi Diệc Hàn cũng cảm nhận được thăng bé sừng to bị hoa huyết non mềm khả ái kia ôm chặt lấy, cánh hoa nhạy cảm không hiểu vì sao co rút càng nhanh, càng chặt chẽ hơn.

“Rất nhanh.....” Mặc kệ có nhiều người thiếu thứ đưa vào, nhưng hoa huyết ướt át của nàng lại như thế nào vẫn luôn giống như lần đầu thâm nhập vào, vĩnh viễn là như vậy rất khít khao, nhỏ hẹp.

“Ừm.. a..... Đừng đùa giỡn nữa.....” Nhịn không nổi sự trêu đùa của hắn, hoa huyết rất là khó nhịn, muốn hắn thật sâu sáp nhập dung hòa.

Mà Bùi Diệc Hàn cũng không để ý lời cầu xin của Hạ tiểu Mãn, cần rằng nhịn xuống dục vọng chưa thỏa mãn vừa mới xuyên xỏ lấy nàng, mồ hôi theo giữa trán chảy xuống, chính là cố ý muốn khiêu khích nàng.

Thật sâu hô hấp, ức chế nội tâm dục vọng dâng trào, hắn đem mãnh thú sừng to ẩn hiện những đường gân xanh trên phân thân rời khỏi hoa viên của nàng, làm cho đỉnh mãnh thú ở hai cánh hoa không ngừng qua lại, cọ sát.

Với hành động trêu chọc của hắn, yêu dịch theo đóa hoa tươi thắm tràn ra, một loạt mật dịch hoan ái trào dâng, thăng bé kiêu ngạo giờ mới chịu xâm nhập vào động hoa lần nữa, theo cánh hoa mở rộng nghênh đón phía trước mắt mà thăng tiến.

“A.....” Rốt cuộc chịu không nổi nhịp điệu thông thả của hắn, cặp đùi ngọc ôm lấy thắt lưng hắn, đôi mông cũng hòa theo luật động nhịp nhàng, làm anh thú nháy mắt tiến nhập thật sâu vào hoa huyết.

Xúc động hoan ái dâng trào, làm cho hai người thỏa mãn phát ra một tiếng than nhẹ.

“Nàng đúng là oa nhi yêu tinh.....” Bùi Diệc Hàn hít sâu, cảm giác mãnh thú to lớn không ngừng bị cánh hoa non mềm bao chặt, hút lấy.

Bị gắt gao bao vây làm cho hắn hưng phấn không thôi rốt cuộc nhịn không được xúc động, bàn tay to đặt ở thắt lưng nàng, ra sức qua lại đóng đưa theo luật động.

“Ừm ..... Thật thoải mái..... Tuyệt quá.....” Theo luật động mãnh mẽ của hắn làm cho Hạ tiểu Mãn liên tiếp đón nhận những khoái cảm sung sướng bật ra tiếng nức nở, cái mông tuyết trắng theo nhịp điệu nhẹ nhàng, phối hợp cùng luật động của hắn, làm cho hắn đi vào càng sâu.

Cùng với hắn luật động, đóa hoa non mềm tươi tắn như mùa xuân nở rộ không ngừng nuốt vào thả ra mãnh thú, bên trong hoa tâm luôn bị khuynh động, khiến cho đóa hoa đỏ bừng đáng yêu.

Hắn cúi đầu ngậm lấy một bên ngực no đủ, lại thân thủ ôm lấy bầu ngực căng tròn còn lại, vân ve liếm mút khuôn ngực nàng, ngón tay theo nhịp khẽ khép lại tách ra, ngón cái cùng ngón trỏ xoa niết nụ hoa.

“A.. a..... Tuyệt quá..... Hàn.....” Hạ tiểu Mãn thở gấp, đôi mắt tinh ranh linh hoạt đảo quanh, khuôn mặt trầm mê sắc dục.

Toàn thân nhiễm đầy những dấu hôn ngân kí hạ cùng với tầng tầng mồ hôi ướt đẫm, thân thể mềm mại đóng đưa uốn cong, bám chặt lấy thân hình cường tráng của nam nhân, đôi mông rắn chắc hòa theo thể công của hắn rất vừa phải, nhịp nhàng.

Nàng lúc này khuôn mặt kiều diễm đỏ bừng, thở dốc ồ ồ rên rỉ, lắc lắc mông kích thích mãnh thú của hắn tiến nhập thật sâu.

Biết nàng mau đạt tới cao trào lần nữa, Bùi Diệc Hàn thật sâu chạm vào hoa tâm, làm anh thú chôn sâu trong hoa kính, ở trong động hoa lại không ngừng va chạm, kích thích hoa tâm cùng cánh hoa.

“A.. a.....” Hạ tiểu Mãn bị kích thích đến chịu không nổi, khoái cảm ồ ạt khiến nàng hô lên thất thanh, hoa dịch ngọt ngào theo trong cơ thể ở chỗ sâu nhất trào ra, hòa huyết với dục vọng nam tính của hắn.

Bùi Diệc Hàn cần rằng hưởng thụ sự co rút của đóa hoa đang run rẩy, cánh hoa mềm mại không ngừng mấp máy mãnh thú thô dài của hắn, khoái cảm của nàng dâng lên cao trào liên tục, đôi mắt ầng ậc sương mù tình ái trong suốt một mảnh thủy quang.

Đột nhiên, hắn khẽ động thân thể, biến hóa vài cái tư thế ái muội, làm cho nàng nằm sấp xuống, chính mình nằm đè lên thân thể nàng từ phía sau, lại nâng lên cao đùi ngọc.

Vừa di động, mãnh thú nóng cháy vẫn không có rời đi hoa huyết, nhịp điệu di động thân mật tiếp xúc hoa tâm.

“ A.. a.....” Động tác di động đong đưa của hắn làm cho nàng đạt đến cao trào, khoái cảm vây bủa mà run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn không tự chủ được kiều mỵ ngâm nga.

Như vậy tư thế đáng xấu hổ lại làm cho hắn rất dễ đi vào, đong đưa tiến nhập, mãnh thú to dài cổ sức qua lại ra vào thủy huyết, một bên mật dịch hoan ái thoát càng nhiều, một bên hai thân thể va chạm lấy nhau rất thanh, rất thích thú.

“A.. a..... Quá sâu a.....” Hạ tiểu Mãn bị khoái cảm mãnh liệt lần nữa đánh úp vào thân thể, khe khẽ kêu vang, ngẫu nhiên hòa hợp cùng thân thể hắn một cảm giác thích thú, khoái hoạt dâng trào.

Cảnh tượng hoan ái đầy kích tình không ngừng kích thích dục vọng trong người nàng, đôi mắt nhắm nghiền hưởng thụ hoan lạc, hàm răng cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng, đôi bầu ngực tuyết trắng vì hô hấp dồn dập cũng kịch liệt nhấp nhô lên xuống.

Cao trào qua đi hoa tâm rốt cuộc không chịu nổi, lại lần nữa co rút nhanh, có vẻ như rất nhanh muốn nuốt trọn vật nam tính thô dài kia.

Cảm giác thích thú khi hưởng thụ sự co rút, thít chặt nơi hoa huyết của nàng, đôi mông tròn trịa không ngừng cao thấp, Bùi Diệc Hàn càng dùng sức liên hoàn tiến công qua lại, đong đưa theo luật động nhịp nhàng, nhiều lần thâm nhập vào chỗ sâu nhất.

“Ưm.. a a.....” Khoái ý mãnh liệt làm cho Hạ tiểu Mãn thất thanh hô lên thật to, mật dịch lại lần nữa trào ra.

Ấm ướt ẩm áp mật dịch bao vây lấy hắn, cánh hoa mềm mại mãnh liệt co rút, khít khao ôm lấy mãnh thú, khoái cảm vừa trào dâng tuyệt diệu đến không ngờ, cả thần trí choáng váng làm cho Bùi Diệc Hàn một lần nữa muốn buông ra không được.

Mãnh thú lại tiếp tục ra sức va chạm hoa tâm, cuối cùng thô rỗng một tiếng, mới cam tâm thả lỏng thân thể mình, đem nóng rực bạch dịch toàn bộ để lại thân thể nàng.

9. Chương 9

Hạ tiểu Mãn mơ màng mở mắt ra, nhìn rèm giường xa lạ, trong khoảng thời gian ngắn, không nhớ rõ chính mình đang ở đâu.

Hai má đỏ bừng nóng hổi, cả hơi thở cũng khô rát, khó chịu .

Trong nháy mắt, đôi mắt nhẹ nhàng đảo quanh, rồi im lặng ở một bên ngắm nhìn, hé ra tuần nhan thanh thuần đang ngủ say hiển hiện trước mắt nàng, khí thể bá đạo, khuôn mặt lạnh lùng, đường cong mắt mũi miệng đều hoàn mỹ nhìn không ra khí chất kiêu ngạo, lãnh khốc uy hiếp thường ngày, trông giống như một chú bé con đáng yêu.

Nàng thầm nghĩ, hình như đây là lần đầu tiên nàng nhìn rõ bộ dáng hắn khi ngủ.

Trong dĩ vãng, nàng luôn mệt mỏi sau khi hoan ái, mà khi tỉnh lại, người nào đó cũng đã sớm đi rồi. Hiện tại nhìn thấy hắn ngủ say ở bên cạnh mình, ngực không khỏi có cảm giác ấm áp, vui vẻ.

Một khắc này, nàng không thể không thừa nhận, kỳ thật nàng rất thích rất thích hắn, thích đến không dám thừa nhận, đành phải dùng chán ghét lừa gạt chính mình cũng lừa gạt người khác.

Hiện tại, nàng rốt cuộc không thể duy trì dối gạt chính mình.

Ngày hôm qua thiếu chút nữa bị lãng nhục, nàng trong đầu đều liên tưởng đến hắn, khóc hô gọi to tên hắn, hy vọng hắn như trước kia xuất hiện kịp thời cứu nàng.

Sau đó, nàng mê man thần trí vì mì được khổng chế thân thể đến khô nóng, sớm đã quên hết thấy tất cả nghen ngừng. Hiện tại nhìn đến hắc ngữ ở bên cạnh, nàng mới biết được là hắc đã cứu nàng.....

Trong lòng thích, rất cuộc ẩn nhẫn không được.

“Bùi Diệc Hàn, kỳ thật ta không phải như vậy chán ghét ngươi, ngược lại thực thích.. thực thích là khác.....” Thanh âm của nàng nhỏ nhẹ, mềm mại vì sợ đánh thức hắc, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt đã khắc sâu trong lòng.

“ Là vì, tỷ tỷ ta là vị hôn thê tuyệt sắc của ngươi, bên cạnh ngươi các cô nương khác đều so với ta tốt hơn, ta như thế nào xứng đôi với ngươi, cho nên ta đành phải lừa dối chính mình, nói ra những lời không thật lòng, tàn nhẫn chán ghét ngươi.....”

Hạ tiểu Mãn sâu kín thổ lộ tình cảm, cái miệng nhỏ nhắn buồn bã đáng thương ai oán, trên mặt lộ ra biểu tình cô đơn cùng tự ti hèn mọn.

“ Ai nói nàng không xứng với ta?” Vừa tỉnh ngủ giọng đặc biệt hơi khàn khàn, thanh âm không mang theo một tia hờn giận, cắt ngang lời nói không tự tin của nàng.

Hạ tiểu Mãn sửng sốt, nhanh chóng im bật, một đôi mắt như chim ưng sắc bén chăm chú nhìn nàng, hai má lập tức đỏ bừng. “ Ngươi, ngươi.....”

Hắc, hắc khi nào thì tỉnh dậy? Bây giờ, nàng vừa mới thổ lộ trong lời nói, hắc không phải đều đã.....

Nhìn ra trong lòng nàng đang nghi vấn điều gì, Bùi Diệc Hàn miễn cưỡng tiếp lời. “ Ừa, những lời nàng vừa nói, mỗi một câu ta đều nghe thấy không có bỏ qua.”

Oanh... Hai má trắng mịn ửng hồng, nóng bừng, Hạ tiểu Mãn ảo não trừng mắt Bùi Diệc Hàn, lắp bắp nói “ Ngươi, ngươi làm sao có thể nghe lén.....”

Ông trời a! Thật quá mất mặt mà.

Bùi Diệc Hàn nhú mày, tựa tiểu phi tiểu. “Những lời này của nàng vốn không phải muốn nói cho ta nghe sao?” Nàng cũng biết, hắc nghe được nàng nói thích hắc, trong lòng hắc có bao nhiêu là cao hứng?

Chuyện tình này, không phải chỉ có hắc đơn phương trả giá.

Hắc không phải chưa từng trải qua cảm giác bất an, cũng đã từng sợ hãi chính mình tự mình đa tình, sợ nàng căn bản chưa từng rung động vì hắc. Chính là, trái tim cố chấp không chịu buông tha tình cảm sâu đậm này.

Nhận định là nàng, dù có điều gì xảy ra cũng chính là nàng. Cho dù trong lòng nàng không có hắc, hắc cũng sẽ không buông tay!

Mà hiện tại hắc biết, nàng đối với hắc không phải không có cảm giác, chính là quá mặc cảm tự ti mà thôi, làm cho nàng không dám thừa nhận tình cảm của chính mình .

“ Là, mới là không phải.....” Hạ tiểu Mãn xấu hổ cúi đầu thật thấp, lắp bắp phản bác, những lời thâm thì thổ lộ nhưng lại bị hắc nghe được.....

Nàng cảm thấy quá mất mặt, không mặt mũi gặp người khác đâu.

Thấy nàng như vậy, Bùi Diệc Hàn không khỏi nở nụ cười. “ Mãn nhi, nàng thật đáng yêu.” Trầm thấp thanh âm dịu dàng khiến lòng người say mê, ngón tay nâng lên khuôn mặt nhỏ xinh, con ngươi đen yên lặng chăm chú nhìn nàng.

“ Nghe được nàng nói thích ta, ta thật là cao hứng.”

“Ta, ta mới không.....” Hạ tiểu Mãn theo bản năng tính phản bác.

“Hừ.....” Bùi Diệc Hàn chớp nhoáng phủ lấy đôi môi nàng, không cho nàng nói hết lời, con ngươi đen kiên định nhìn vào mắt nàng. “ Mãn nhi, trước hết nghe ta nói trước đã.”

Sự kiên định vững chãi của hắc thật sự làm cho Hạ tiểu Mãn rung động không thôi, dừng lại biểu tình nóng nảy, đôi mắt to tròn sợ hãi nhìn hắc, trong lòng rất là khẩn trương.

Thấy nàng bộ dáng hoang mang, Bùi Diệc Hàn không khỏi mỉm cười, ánh nhìn lộ vẻ sủng nịch yêu thương “Nàng có biết ta yêu nàng đã bao lâu không?”

Hạ tiểu Mãn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nhưng là từ khi nàng chỉ là một tiểu oa nhi đáng yêu, dùng đôi tay nhỏ nhỏ của chính mình bắt lấy tay của ta lay lay gọi, ta liền quyết định, ta muốn suốt đời thủ hộ nàng, yêu thương nàng là tiểu muội muội của ta, nhìn nàng lớn lên, lần đầu tiên nói chuyện, lần đầu tiên tập đi.....”

Thoáng dâng tâm tình cặp mắt long lanh nhớ lại những kí ức xa xôi, khắc sâu vào tâm trí càng sâu đậm. Lòng của nàng, vì những lời hân thộ lộ, vì ánh mắt hân mà đập nhanh liên hồi, thổn thức.

“Sau đó, bất tri bất giác trong mắt ta chỉ có nàng, duy nhất nàng khiến cho ta luôn nảy sinh hứng thú tò mò thật nhiều, ta không khỏi cảm thấy tức giận lại sợ hãi vì trong mắt nàng không hề chỉ có một mình ta, ta sợ hãi sẽ bị người khác thay thế vị trí.”

“Cho nên, người mới muốn khi dễ ta sao?”

Những lời thú nhận của hắn làm cho nàng mơ hồ có một chút ấn tượng, mới trước đây hắn giống như rất đau nàng, nhưng mỗi ngày về sau hắn liền thay đổi, trở nên rất thích yêu khi dễ nàng.

“Ừa, ta nghĩ chỉ cần nàng chán ghét ta, nàng sẽ không quên được ta.” Ý tưởng này thực gây thơ, hắn vốn cao ngạo, khí chất chỉ có thể ngu ngốc sử dụng dụng phương pháp này để yêu nàng.

“Nào có người như vậy.....” Hạ tiểu Mãn chu miệng lên, cảm thấy hắn biểu đạt t phương thức yêu rất tò mò kì quái, nhưng là trong lòng bởi vì sự chân thật của hắn mà ngọt ngào, vui vẻ.

“May mắn thay nàng nhất gan lại nhẹ dạ, dễ dàng phục tùng, ta mới có thể dùng đồ ăn đem nàng lên giường.” Bùi Diệc Hàn cười nói, tuyệt không vì thủ đoạn xấu xa của chính mình mà cảm thấy chột dạ. (Anh Hàn mặt dày mà, nếu không ai làm như vậy ăn người ta mặt tịnh)

Chỉ cần có thể có được nàng, cho dù trả giá đại giới, hắn đều nguyện ý trả giá!

“Người thật sự quá xấu xa.” Thấy hắn bộ dáng vô cùng đắc ý, nàng ai oán tức giận, cho dù là sự thật, Hạ tiểu Mãn vẫn chu miệng chống trả, mắt hững hờ mắt hắn.

“Ta chính là thích nàng như vậy.” Hắn trầm thấp khen ngợi, thấy nàng buồn bã kháng nghị lại cúi đầu hôn trụ miệng nhỏ nhắn đáng yêu.

Chiếc lưỡi linh động nhẹ nhàng tham nhập môi thơm, cướp lấy hương vị ngọt ngào từ nàng.

Hắn chính là yêu sự đơn thuần của nàng, có lẽ là chính mình tâm tư rất phức tạp, nên ngược lại yêu thích tính cách thuần khiết như vậy. Mà nàng, chính là hồn nhiên, ngây thơ như tờ giấy trắng, mới có thể làm cho trái tim hắn rung động.

“Úm.....” Hạ tiểu Mãn hô hấp dồn dập đẩy ra hắn, đôi mắt ngây thơ khó hiểu. “Vậy người chưa từng thích đại tỷ sao?”

“Hĩ nhi?” Bùi Diệc Hàn nhú mày, vẻ mặt giả trang như hắn không có tài năng có được diễm phúc này. “Tỷ tỷ của nàng giống như con hồ ly, ta – Bùi Diệc Hàn vô phúc tiếp thu, cũng là nàng đơn thuần như tiểu bạch thỏ đáng yêu.

Nói xong, lại hôn trụ môi nàng.”Mãn nhi, không cần tự ti, nàng chính là nàng, ta như vậy rất yêu nàng, cho nên không cần nói cái gì xứng đôi hay không xứng đáng với ta, có được không?” Khẽ liếm hôn cánh môi hồng hào, hắn thành khẩn nói hết lòng mình.

Con người hắn vốn sắt đá cứng rắn, nhu tình này chỉ vì nàng mới có.

“Ta thật sự có thể chứ?” Trái tim vì lời nói của hắn mà rung động, mày ngài tinh xảo chớp động, hưng phấn cùng khiếp sợ xem xét hắn.

Nàng thật sự xứng đôi hắn, có thể mạnh dạn thương hắn được sao?

“Đứa ngốc, trừ nàng ra, ai ta cũng không cần.” Bùi Diệc Hàn tức giận cắn môi dưới của nàng.

Tiểu cô nương ngu ngốc, hắn nói nhiều như vậy, nàng còn hoài nghi tình cảm của hắn sao?

“Đau quá!” Môi dưới tê dại làm cho Hạ tiểu Mãn hơi nhíu mi, cánh môi cũng khẽ giơ lên, vui sướng nhìn Bùi Diệc Hàn.

“Cho nên, tháng sau, nàng có đồng ý gả cho ta?” Khẽ liếm qua cánh môi sưng đỏ vì bị chính mình đã thương, hắn ôn nhu lại bá đạo hỏi.

“Muốn! Ta đồng ý!” Nàng không bao giờ nữa sợ hãi lần trốn, Hạ tiểu Mãn vui vẻ gật đầu.

“Thế này mới ngoan.” Bùi Diệc Hàn vừa lòng nở nụ cười, con ngươi đen tà mị lại lạnh lẽo biến lạnh. “Hiện tại ta hỏi nàng vấn đề này, nàng như thế nào ở trong Túy Nguyệt Lâu? Còn bị kê đơn? Nếu không phải Hỉ nhi vừa vặn đi vào, nàng có biết xảy ra chuyện lớn gì không?”

Đột nhiên hắn biến đổi sắc mặt làm cho Hạ tiểu Mãn sửng sốt, khuôn mặt tươi cười lập tức biến mất, sợ hãi xem xét hắn, sợ hãi lại vô tội nói “Ta, ta cũng không phải tự nguyện tới nơi này, bị kê đơn cũng không phải là ta nguyện ý nha!” Ôi..... Hắn vừa mới khi nãy không phải thực dụ dàng sao? Như thế nào thoáng cái liền thay đổi sắc mặt?

“Vậy là có chuyện gì xảy ra?” Bùi Diệc Hàn không hề giận nhìn nàng.

“Là, là Thẩm Tâm Liên.....” Sợ bị trách cứ, Hạ tiểu Mãn nhanh nhạy đem hết thấy sự tình đều nói cho Bùi Diệc Hàn, vừa nói vừa trộm dò xét vẻ mặt của hắn.

“Khi ta tỉnh lại, mới phát hiện chính mình là đang ở Túy Nguyệt Lâu, lại bị kê đơn, bỗng nhiên, sau đó..... Mọi chuyện về sau người đều biết hết cả rồi!”

Bùi Diệc Hàn dung nhan bình tĩnh, băng lãnh khí thế làm cho người ta run sợ.

Thẩm Tâm Liên? Hắn không nghĩ tới là nàng, tuy rằng biết nàng đối với Mãn nhi có địch ý chán ghét, cũng không nghĩ đến nàng như vậy thủ đoạn tàn độc, lại ra tay không lưu tình với Mãn nhi của hắn.

Nữ nhân độc ác kia, hắn sẽ không bỏ qua cho nàng!

Bùi Diệc Hàn biểu tình âm trầm làm cho Hạ tiểu Mãn rất sợ hãi, khẽ cắn môi, nàng run run hỏi “Bùi..Bùi Diệc Hàn, người là đang giận ta sao?”

“Đứa ngốc này không phải lỗi của người, ta vì sao giận người?” Che dấu tức giận trong lòng, Bùi Diệc Hàn nhỏ nhẹ trấn an Hạ tiểu Mãn, hắn khẽ cười.

Biết hắn không phải tức giận chính mình, nàng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Thẩm Tâm Liên.....” Đang suy nghĩ miên man bỗng nghĩ đến khuôn mặt dữ tợn xấu xa của Thẩm Tâm Liên, Hạ tiểu Mãn bất chợt sợ hãi rùng mình một cái.

“Đừng sợ, chuyện của nàng ấy ta sẽ xử lý.” Hắn ôm chặt lấy nàng, nhỏ nhẹ nói, con ngươi đen lại xẹt qua một tia tinh quang rét lạnh, dấu điểm không để cho nàng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng, tàn khốc của hắn.

Sẽ vĩnh viễn không để nàng hay biết, hắn sẽ như thế nào đối phó với Thẩm Tâm Liên!

“Nàng chỉ cần ngoan ngoãn chờ làm tân nương của ta là tốt rồi.”

Hắn rất khẩn cấp muốn thú nàng vào cửa!

Hạ tiểu Mãn chưa từng nghĩ tới, chính mình sẽ gả cho Bùi Diệc Hàn.

Hiện tại việc này thật sự đã xảy ra!

Nhìn chính mình trên người giá y cùng khăn quàng vai, sợi chỉ hồng vô cùng tuyệt mỹ xinh đẹp được thêu trên hỉ phục, nhìn xuyên qua gương đồng, nàng xem đến mũi phượng đỉnh to nhỏ hạt trần châu. Chính chăm chăm chính mình, khuôn mặt được trang điểm hết sức trang nhã, mây ngài ngượng ngùng vui sướng, cánh môi cũng nhẹ nhàng mỉm cười, tản ra khí chất của tân nương từ thẹn thùng, e lệ cùng hạnh phúc tràn đầy.

Nửa tháng thoáng một cái liền trôi qua, hôn sự của nàng cùng Bùi Diệc Hàn đúng hạn liền bắt đầu tiến hành, chỉ một ít thời gian nữa thôi, nàng sẽ cùng hắn bái đường, trở thành chân chính vợ chồng.

Nghĩ đến đây, Hạ tiểu Mãn không khỏi nở nụ cười. Cảm giác hình như đây chỉ là giấc mộng.....

“Tiểu thư, giờ lành sắp đến, trang phục chuẩn bị rất tốt không có vấn đề, em phải đi ra ngoài hỏi xem đại tiểu thư có còn muốn chuẩn bị cái gì không.” Nha hoàn vui vẻ nói chuyện.

Hạ tiểu Mãn nhẹ nhàng gật đầu, nhìn nha hoàn rời đi, nàng biết giờ lành bái đường sắp đến, lòng cũng khẩn trương, hào hứng mà đứng lên.

Hy vọng lúc bái đường, nàng sẽ không có hành động thất thố gì đó, bằng không nhất định thực mất mặt.

Môi giờ lên cười khế, đôi mắt to tròn mở lớn, liền nhìn thấy trong gương đồng phản chiếu ra một gương mặt rất là dữ tợn.

“A..” Nàng lập tức thất thanh kêu to, sợ hãi lui về phía sau, khiếp sợ nhìn người đó đang đi tới. “Người, người là ai?”

Người vừa mới tới bộ dáng chật vật, tóc tai bù xù, trên mặt rất bẩn thỉu, chỉ có ánh mắt kia hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

“Ta là ai? Người đồ tiểu tiện nhân không nhận thức được sao?” Nữ nhân thanh âm bén nhọn, xem thường Hạ tiểu Mãn mặc trên người màu đỏ giá y, không khỏi thống hận.

“Người.....” Hạ tiểu Mãn chậm rãi trừng lớn mắt, kia thanh âm..... “Người là, Người là Thẩm Tâm Liên? Người làm sao có thể.....”

Trùng trùng nhìn Thẩm Tâm Liên, Hạ tiểu Mãn nói không ra lời. Nàng biết Thẩm Tâm Liên bị đuổi ra khỏi Thương Minh sơn trang, nàng cũng từng hỏi qua Bùi Diệc Hàn như thế nào đối đãi với Thẩm Tâm Liên như vậy, hẳn chính là thân nhiên nói với nàng, hẳn là đem Thẩm Tâm Liên đuổi về nhà với trưởng bối mà thôi.

Biết Thẩm Tâm Liên chỉ bị đuổi ra khỏi sơn trang, trở về nhà của mình, cũng không biết thêm đã xảy ra chuyện gì, nàng nhẹ nhàng thở ra, tin tưởng hoàn toàn lời nói của Bùi Diệc Hàn.

Cho nên nhìn đến Thẩm Tâm Liên tàn tạ, thê lương như vậy nàng mới hết sức kinh ngạc. “Người, người đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta xảy ra chuyện gì? Người không biết ư?”

Bắt gặp vẻ mặt vô tội của Hạ Tiểu Mãn, Thẩm Tâm Liên càng thêm oán hận. Nếu không phải vì nữ nhân này, nàng sẽ không bị biểu ca đuổi ra khỏi sơn trang, còn bị đưa đi quân doanh làm kỹ nữ.

Nàng mỗi ngày bị tra tấn, sống không bằng chết, thật vất vả trốn thoát trở lại, thì nghe đến tin vui của Hạ tiểu Mãn gả cho biểu ca.

Nàng không cam lòng! Dựa vào cái gì Hạ tiểu Mãn như vậy có nhiều may mắn?

Nàng yêu biểu ca lâu như vậy, vì sao hẳn không thương nàng? Nếu đối tượng là Hoa Hỉ Nhi nàng đành cam chịu, nhưng cố tình vì cái gì không tốt tí nào là tiểu Mãn. (XX: tình cảm là không ép buộc được)

Nàng tự nhận nàng so với Hạ tiểu Mãn nổi trội hơn, mà biểu ca đối với nàng làm như không thấy, thậm chí vì Hạ tiểu Mãn, đem nàng đưa đến quân doanh làm kỹ nữ, làm cho nàng mấy ngày nay đều không có nhìn thấy ánh mặt trời cuộc sống.

Trong lòng nàng tràn đầy đều là hận, là tức giận, tất cả đều là do Hạ tiểu Mãn gây ra, nàng mới thê thảm như vậy!

Hận ý làm cho nàng điên cuồng, thừa dịp hôm nay hai nhà Hạ, Bùi mở tiệc vui, canh gác lại lơ lửng, nàng trà trộn vào gia trang vì muốn trả thù Hạ tiểu Mãn.

“Ta, ta thật sự không biết.....” Hạ tiểu Mãn lắc đầu, Thẩm Tâm Liên biểu tình rét lạnh làm cho nàng sợ hãi, không khỏi bất an lui về phía sau.

“Ha.. ha.....” Thẩm Tâm Liên nở nụ cười to tiếng. “ Người giả bộ vô tội cũng không sao, ta sẽ không cho người tại nguyệt gả cho biểu ca! Tân nương tử hẳn là ta mới đúng.....”

Thẩm Tâm Liên điên cuồng dứt lời, giờ lên trong tay chủ thủ, hướng Hạ tiểu Mãn xông đến.

“ A..” Hạ tiểu Mãn chật vật kêu lên một tiếng, vài sợi tóc hỗn loạn bị chủ thủ xẹt qua, rơi trên mặt đất.

Nàng sợ tới mức kêu gào, muốn chạy ra tới cánh cửa ra ngoài kêu cứu, lại bị Thẩm Tâm liên bắt gọn lấy quần áo.

“Chết đi!” Thẩm Tâm Liên ngoan độc cất tiếng nói, chủ thủ hung hăng đâm tới.

“Không muốn ..” Hạ tiểu Mãn dùng sức giấy dựa đẩy ra nàng, cánh tay lại bị đâm trúng, chảy ra tơ máu.
“Đau quá.....”

“ Ha ha..... Người cho là người có thể chạy trốn đến chỗ nào?” Thẩm Tâm Liên điên cuồng cười to, càng không ngừng lấy hung khí hướng nàng sát thương.

Giấy dựa bất lực, Hạ tiểu Mãn ngã nhào lên trên bàn đang để ngọn nến cùng mũ phượng, ánh nến đọng tới khăn trải bàn, chậm rãi bén lửa bốc cháy lên.

Mà nàng dù sao đánh cũng không lại người luyện võ đã lâu Thẩm Tâm Liên, cả người đầy thương tích, lập tức bị tha đến chính giữa phòng, áp đảo nằm sấp dưới đất.

“ Đừng như vậy! Thẩm Tâm Liên! Mau dừng tay” Hạ tiểu Mãn khóc to, tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Tâm Liên điên cuồng, hắc ám khuôn mặt.

“Ha ha..... Chỉ cần người chết đi..... Biểu ca chính là của ta.....” Thẩm Tâm Liên cao ngạo mà cười, những tia tơ máu hung tợn từ đôi mắt nhìn nàng.

“Đừng như vậy.....” Hạ tiểu Mãn liều mạng giấy dựa, nhưng vẫn không thoát ra khỏi sự kìm hãm của đối phương, sợ hãi khóc to. “Bùi Diệc Hàn..... Cứu ta.....”

Nghe thấy nàng kêu tên của biểu ca, Thẩm Tâm Liên lại càng nộ giận dữ, cử động nơi tay đang cầm chủ thủ mạnh hơn đâm vào ,đôi mắt âm ngoan trừng mắt nàng “Hạ tiểu Mãn, chết đi...”

10. Chương 10

Bùi Diệc Hàn đột nhiên cảm thấy bồn chồn, bất an.

Trái tim rất là đau đớn như bị kiếm đâm vào thật sâu, làm cho hắn không thở nổi.

Đây là chuyện gì? Trong lòng bất an ngày càng nhiều, làm cho hắn bắt đầu bối rối, nụ cười tươi tắn trên môi đã biến mất.

Hôm nay là ngày đại hôn của hắn và Hạ tiểu Mãn, hắn chờ mong ngày hôm nay đã rất lâu rồi, giờ phút này hắn rất cao hứng, như thế nào lại cảm thấy tâm tính vốn trầm tĩnh, lạnh khốc, hiện tại giống như bị một tảng đá thật lớn đè nặng rất khó chịu, rất là bức bối.

“Này, ta nói muội phu nha, vẻ mặt của người làm sao khó coi như vậy? Hối hận vì đã lấy tiểu muội nhà ta sao?” Phe phẩy quạt, Hạ Ngự Đường nhíu mày, trêu chọc hỏi han.

“ Nói nhảm gì đó?” Bùi Diệc Hàn sắc mặt không hòa nhã trừng mắt nhìn Hạ Ngự Đường liếc mắt một cái, trong lòng bất an càng thôi thúc, làm cho hắn không khỏi hoang mang, khó chịu.

“ Vậy người vì sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Hôm nay người chính là tân lang nha!” Hoa Hỉ Nhi nhẹ nhàng bước tới, đứng vào bên cạnh Bùi Diệc Hàn.

Nếu không phải trông thấy hắn mặc trên người là bộ y bào đỏ thẫm, còn tưởng rằng hắn đến tham gia tang lễ cơ!

“ Ta nói cho người biết, cho dù người hối hận vì lấy tiểu Mãn, những gì người đã hứa trao đổi ta sẽ không trả lại cho người.” Mắt đẹp khinh thường, Hoa Hỉ Nhi vội nhắc lại điều kiện thỏa thuận.

“ Đúng vậy, vật gì đã vào tay, chúng ta hai huynh muội sẽ không trả lại đâu.” Hạ Ngự Đường hòa theo phụ họa.

Bất quá, nếu Bùi Diệc Hàn thật sự không cần tiểu Mãn nhà bọn họ, hai huynh muội họ cũng sẽ không để yên cho hấn ngày dài!

Yêu thích áp bức muội muội nhà mình là một chuyện, nhưng sẽ không tha cho ngoại nhân khi dễ, bọn họ chính là bảo vệ người nhà thật tốt nhất phương pháp.

“ Ta vĩnh viễn sẽ không hối hận vì đã lấy Mãn nhi.” Bùi Diệc Hàn tức giận trừng mắt với huynh muội hồ ly.

“Vậy người sắc mặt vì sao lại khó coi như vậy? Người xem, ngay cả quan khách đến chúc mừng cũng không dám tới gần người.” Hạ Ngự Đường khí thế châm chọc liếc mắt một cái, tay cầm quạt hướng phía xung quanh lên án.

Bầu không khí hôn lễ vốn tràn ngập tiếng cười rộn rã, bởi vì tân lang bộ dáng u ám làm cho không khí có vẻ im ắng, bốn phía mọi người cũng không dám hé răng.

“Ta cũng không biết, chính là cảm thấy ngực rất khó chịu.....” Bùi Diệc Hàn bất an nói ra nỗi lòng.

Đột nhiên, tiếng la to đầy kinh hoảng từ phía sau truyền đến. “ Nguy rồi! Nguy rồi! Có chuyện lớn! Tân phòng bị cháy.....”

Ba người vừa nghe thấy, lập tức thay đổi sắc mặt, Bùi Diệc Hàn cước bộ như điên cuồng chạy vào hậu viện phía sau.

“ Mãn nhi...”

Bùi Diệc Hàn nhanh chóng có mặt ở hậu viện, trước mắt hấn lửa đỏ cháy ngút trời làm cho sắc mặt hấn trắng bệch, trong lòng lạnh lẽo, lo sợ, thân thể run rẩy từng trận.

Hấn liếc mắt một cái liền nhìn thấy nha hoàn của Hạ tiểu Mãn đang quỳ gối khóc to, hoảng sợ.

“ Mãn nhi đâu rồi?” Nhanh chóng bắt lấy cánh tay nha hoàn, hấn gào thét như sấm vang.

“ Ô.. ô..... Tiểu thư.....” Nha hoàn sợ hãi khóc to, vừa vội lại hoảng hồn lắp bắp “ Tiểu...tiểu thư vẫn còn ở bên trong.....”

Vừa nghe nha hoàn dứt lời làm cho bùi ánh mắt đã lạnh lùng, thâm trầm liền tối sầm lại. “ Không thể nào...” Bất chấp lửa đang cháy to, hấn nhanh chóng vọt vào bên trong phòng.

“ Đáng chết!” Hạ Ngự Đường ở phía sau không kịp ngăn cản hành động liều lĩnh của hấn, ở bên ngoài gào to kêu cứu: “ Người đâu! Mau dập tắt lửa!”

Vọt vào trong phòng Bùi Diệc Hàn nóng nảy hô to: “ Mãn nhi! Mãn nhi!” Ngực bởi vì sợ hãi không ngừng co thắt siết chặt.

Cầu trời! Nàng trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện gì xấu.

“Ha.. ha.....”

Một chuỗi tiếng cười vang vọng hấp dẫn sự chú ý của hấn, hấn nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh theo tiếng cười mà tìm kiếm.

“ Mãn.....” Lời còn chưa dứt trên mặt nhu tình nhìn đến người mình yêu nằm bất động trên mặt đất mà cứng đờ, suy sụp, màu đỏ khăn quàng vai hòa với vết máu đỏ tươi, trên ngực cắm một cái chủy thủ thật sâu.

“ Không...” Hấn sợ hãi rống to đau đớn, nhanh chóng tiến lên phía trước ôm chầm lấy nàng. “Mãn nhi.....”

Hấn vì sợ hãi mà thanh âm hô to, nhìn khuôn mặt nhỏ xinh tái nhợt không có chút máu, nước mắt nóng hổi lặng lẽ tuôn trào khóe mi, ướt đầm.

“ Mãn nhi..... Nàng đừng làm ta sợ..... Tĩnh lại..... Mở mắt ra..... Nhìn ta đi.....” Bùi Diệc Hàn nhẹ nhàng lay gọi, giọng điệu không thành tiếng, chỉ biết nắm chặt cánh tay nàng, dịu dàng vỗ về hai má người nữ nhân hắn yêu nhất trong đời.

“ Ha ha, biểu ca, là ta đã loại bỏ ả tiểu tiện nhân kia, ả đã không còn sống sẽ không có người có thể ngăn cản chúng ta.....” Thẩm Tâm Liên cao hứng hồ ngôn loạn ngữ, vui vẻ mỉm cười.

“ Thẩm, Tâm, Liên!” Bùi Diệc Hàn cuồn nộ trừng mắt nàng.

Nữ nhân này, hắn không nên nhân từ để cho nàng sống ở trên đời! Hắn nên ngay từ đầu giết chết nàng, như vậy Mãn nhi của hắn cũng sẽ không bị thương tổn đến như vậy.

“ Biểu, biểu ca.....” Vẻ mặt của hắn làm cho nàng run sợ, không khỏi bất an.

“ Người đáng chết!” Nhanh chóng vung lên chưởng, đánh trúng Thẩm Tâm Liên ngực, khiến nàng bay ra thật xa, đụng vào cột trụ to lớn, đầu bị chấn thương máu lập tức chảy dài khắp khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

“A.. a..... Cứu mạng.....” Thẩm Tâm Liên thống khổ mất đi lý trí, tay chân quơ quàng gào thét.

Bùi Diệc Hàn giả vờ nghe mà như không nghe thấy, khuôn mặt lãnh khốc chỉ khi đối mặt với người con gái mình yêu mới hiển hiện vẻ nhu tình, mềm mại. “ Mãn nhi, nàng sẽ không có việc gì đâu, ta sẽ không để cho nàng có việc gì.....”

Ôm lấy nàng, hắn gấp rút lao ra khỏi lửa to đang thiêu đốt, cột trụ bị ngọn lửa quán lấy hừng hực đỏ rực hướng bọn họ ngã xuống, hắn nhanh chóng ôm lấy nàng tránh sang một bên an toàn, cẩn thận ôm chặt nàng, che chở bảo vệ trân quý trong lòng hắn.

“ Hự.....” Một tiếng thở nhẹ nhàng, rất nhỏ rên lên.

“ Mãn nhi?” Bùi Diệc Hàn cúi đầu vui mừng nhìn nàng.

Hạ tiểu Mãn chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy hắn, miễn cưỡng khẽ cười. “Là.. Hàn.....” Vừa mới nhẹ mở miệng, tơ máu nhanh chóng phun trào ra một ngụm lớn.

“ Không.....” Bùi Diệc Hàn đau lòng, nhanh tay giúp nàng lau đi máu tươi, nhịn không được nước mắt tuôn rơi, dịu dàng thăm tình nhìn nàng. “ Yên tâm, không có việc gì, nàng sẽ khỏe lại thôi.”

Thanh âm của hắn run run, giống như đang an ủi chính mình.

“ Đau.....”Hạ tiểu Mãn cảm thấy ngực đau quá, nước mắt theo khóe mắt lăn dài, máu tươi không ngừng ở trong miệng nôn ra.

Nàng rất sợ hãi, nàng không muốn chết, nàng thật vất vả lắm mới gả được cho hắn, nàng không muốn chết.....

“ A..... Đừng nói nữa, ta trước mang nàng đi ra ngoài.” Bùi Diệc Hàn bình tĩnh trấn an, nhìn đến nàng không ngừng nôn ra máu tươi, ngực cũng không ngừng chảy máu, chính mình lại hoảng hốt không thôi.

Nhìn đến hắn bối rối biểu tình, so với dĩ vãng trước kia là bất đồng, hắn vốn bình tĩnh lại bá đạo, Hạ tiểu Mãn đau lòng, thương tâm cảm thấy rất muốn khóc to.

Nam nhân này, thật sự rất yêu nàng!

Thống khổ thân thể nàng muốn gượng cười vui vẻ trước mắt hắn, nàng muốn nói với hắn đừng khóc nữa.

“ Đừng..... Khóc.....” Lời nói lắp bắp, nói không hết nỗi lòng, đau đớn thân thể làm cho nàng rất cuộc không thể chống đỡ, mắt từ từ khép lại, máu tươi từ miệng không ngừng chảy ra.

“ Không” Bùi Diệc Hàn bị phần rống to “ Mãn nhi, nàng không thể có chuyện gì, tuyệt đối không thể có chuyện.....”

Hắn sẽ không để cho nàng chết! Tuyệt đối sẽ không!

Mọi người ở bên ngoài náo loạn, vội vã cùng lo lắng, tay cầm từng thùng nước to ra sức cứu hỏa.

Bốn phía âm thanh bỗng im ắng, Bùi Diệc Hàn đôi mắt đỏ sưng , trên người hỉ bào sớm đã cháy đen không chịu nổi, tóc bay tán loạn, hắn cũng không để ý, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào người con gái hắn yêu thương.

Hắn thoát ra khỏi lửa lớn, cứu ra nàng, một bên cuồn hô kêu gọi đại phu, kêu người nhanh tới cứu nàng.

May mắn Hoa Hỉ Nhi sớm kêu hạ nhân đi trong thành mời đến một số đại phu, hiện tại không khí ngột ngạt khó thở, chờ đợi đại phu giúp Hạ tiểu Mãn chữa thương.

Đã qua hai canh giờ đại phu vẫn không rời đi Hạ tiểu Mãn, bên cạnh hạ nhân mang đi một thau nước đỏ thẩm máu tươi làm cho hắn kinh hãi, đau lòng không thở nổi.

Nàng thân thể tiêm thuốc, mong manh lại mất quá nhiều máu sao có thể chịu đựng nổi?

Chuyển thủ lại cầm ở trước ngực, như vậy trí mạng vết thương, làm cho hắn không thể không sợ hãi.

Một hồi lâu, đại phu mới từ nội thất đi ra, cầm khăn mặt lau sạch vết máu trên tay.

“ Mãn nhi thế nào?” Vừa nhìn thấy đại phu, Bùi Diệc Hàn lập tức xông lên, gắt gao bắt lấy cánh tay y, sốt ruột hỏi.

Nữ đại phu thản nhiên liếc hắn một cái, giẫy khỏi sự kiềm kẹp của hắn rồi mới mở miệng “ Vết thương trên người chỉ là vết thương ngoài da, cái đáng lo chính là vết thương bị chuyển thủ đâm ở trước ngực.”

“ Tô Dạ Đồng, không cần nói nhiều lời vô nghĩa!” Hoa Hỉ Nhi nhin không nổi trừng mắt một cái.

Bị trừng mắt Tô Dạ Đồng cũng không có biến sắc hay biểu tình gì khác, thanh âm vẫn ôn tồn, điềm đạm. “Hạ cô nương mệnh thực lớn, chuyển thủ xem một chút liền đâm trúng tim, nếu đã đâm trúng, sẽ không cứu được.”

“ Mãn nhi rốt cuộc thế nào? Có hay không được an toàn, bình an?” Bùi Diệc Hàn không kiên nhẫn rống giận, không thể nghe ra đại phu mập mờ trong lời nói, lập tức bay vào trong phòng nhìn xem thương thế của Hạ tiểu Mãn.

Nhưng vì nghe đến một câu nói của nữ đại phu khiến cho hắn ngừng lại cước bộ . “Ta là thần y một khi đã ra tay, nào có cứu không được bệnh nhân?”

Bùi Diệc Hàn kinh hỉ nhìn nàng. “Mãn nhi.....”

“Bất quá, mấy ngày này là thời kì nguy hiểm, có thể tỉnh lại thì tốt, nếu vẫn chưa tỉnh lại, các người liền chuẩn bị tang sự đi!” Nói xong, đeo lên trên vai cái hòm thuốc, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Lời nói của nữ đại phu giống như đánh trở lại cho Bùi Diệc Hàn một quyền, hắn bước nhanh vọt tới trước giường, nhìn đến khuôn mặt mịn màng, nhỏ xinh giờ phút này tái nhợt không thấy huyết sắc, hắn không khỏi đau đớn, nhắm nghiền hai mắt lại.

Ngồi ở bên giường, hắn ôn nhu vỗ về mặt nàng. “ Mãn nhi, nàng sẽ nhanh tỉnh lại có phải hay không?”

Hắn tin tưởng nàng, nàng nhất định sẽ tỉnh lại.

Phía sau Hạ gia huynh muội nhìn nhau liếc mắt một cái, khe thở dài, cũng đi ra khỏi phòng. Mọi việc còn lại đều giao cho Bùi Diệc Hàn xử trí!

Chỉ hy vọng tiểu muội gốc nhà bọn họ có được phúc khí, thật hy vọng tiểu muội gốc ghéech có thể tỉnh lại.

“Mãn nhi, nàng muốn ngủ đến bao lâu nữa?”

Địu dàng vỗ về khuôn mặt nàng, Bùi Diệc Hàn vẽ mặt tiêu tụy, trên người vẫn là bộ hỉ phục đỏ thẫm bị cháy đen, tóc bay tán loạn.

Hắn vẫn luôn canh giữ ở bên giường, chưa từng chớp mắt qua, chính là muốn nàng vừa tỉnh lại là có thể nhìn thấy hắn đầu tiên.

“ Hôm nay đã là ngày thứ ba, nàng thật sự muốn ngủ thiếp đi mãi sao?” Nắm lấy cánh tay nàng khẽ lay gọi, nhẹ nhàng đặt lên khuôn mặt mình.

Nàng ngủ càng lâu, trong lòng hắn càng lo sợ, sợ nàng cứ như vậy ngủ mãi không tỉnh, không bao giờ nữa mở mắt ra, sẽ không còn thấy đôi mắt to tròn của nàng trừng trừng lấy hắn, mắng hắn đồ xấu xa, đáng ghét.

Nàng có bộ dáng hoạt bát, đáng yêu, rất trong sáng, cũng làm cho hắn rất nhớ nhung, lưu luyến. Nàng hiện tại ốm yếu bệnh tật, hắn tuyệt không thích chút nào.

Nguyên lai hai má phúng phính, giờ phút này hốc hác, cánh môi tái nhợt, bộ dáng tỉnh lặng không hề tức giận, làm cho hắn nhìn thấy mà đau lòng, chua xót.

“Mãn nhi, nàng mau tỉnh lại, nàng tỉnh lại, ta sẽ nấu thật nhiều thức ăn mà nàng ưa thích, mặc kệ nàng muốn ăn cái gì, ta đều làm cho nàng.”

Hắn không thích nàng gầy yếu tiêm nhượcc thân thể, như vậy tuyệt không giống với Mãn nhi đáng yêu của hắn.

“ Nàng không phải rất khó hiểu vì sao ta lại đi học trù nghệ? Ta nói cho nàng hay, đó là ta vì nàng mà đi học, vì biết nàng thích ăn đồ ăn ngon, ta phải mất thật nhiều tâm tư.”

Nhưng là rất đáng giá, vì nàng, cái gì cũng đều đáng giá.

“Về sau, ta sẽ không lại bắt nạt nàng, đối với nàng càng tốt hơn nữa, cũng sẽ bảo hộ thật tốt cho nàng, sẽ không lại làm cho nàng bị thương tổn.....”

Nhắm mắt lại, nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống. Hắn tự trách, hắn không có bảo vệ tốt cho nàng.

Từ nhỏ, hắn vẫn luôn thủ hộ nàng, không cho nàng bị một tia thương tổn. Nhưng tất cả mọi thứ, chính là hắn tạo nên cho nàng.

Mà nàng, vẫn là vì hắn, mới có thể bị thương.

“Đều là ta không tốt..... Mãn nhi..... Thực xin lỗi.....” Trái tim hắn đau đớn kịch liệt muốn thổ lộ cùng nàng “ Nàng là đang giận ta, mới bất tỉnh lâu như vậy có đúng hay không?”

Khẽ nhếch miệng cười chua xót, hắn dịu dàng thăm thì bên tai nàng “ Không sao, ta cho nàng trút giận, nhưng là cầu xin nàng tỉnh lại có được không? Nàng ngủ lâu như vậy, ta rất cô đơn.....”

Thương nhớ những kỉ niệm trước đây nàng thường hung hăng mắng hắn, chán ghét hắn, gọi hắn là quỷ xấu xa rất nhiều lần.

“Không..... Khóc.....” Thanh âm nhỏ nhẹ, suy yếu theo trên giường truyền đến.

Bùi Diệc Hàn sửng sốt, kinh hỉ ngẩn đầu, nhìn đến người trong lòng mở ra hai mắt, lẳng lặng nhìn hắn.

“Mãn nhi! Nàng tỉnh?” Hắn kích động nắm tay nàng, muốn ôm chặt lấy nàng, lại sợ làm đau nàng, chỉ có thể vui vẻ nói chuyện “ Thật tốt quá, nàng đã tỉnh, nàng ngủ say đã lâu, ta rất sợ nàng cứ như vậy yêu ngủ mà không dậy nữa.....”

“ Xấu xa.....” Thanh âm nhỏ nhẹ, suy yếu cơ hồ làm cho người ta nghe không thấy, chỉ có đôi mắt kia long lanh, sáng ngời không thay đổi.

Mà giờ phút này, cặp mắt bén nhọn chỉ nhìn đến nàng, không khỏi đỏ lên.

Nhìn hắn vẻ mặt tiêu tụy, mắt đỏ hồng, tóc tai cũng tán loạn, trên người vẫn là hỉ bào bị vấy bẩn, bộ dáng chật vật thê thảm, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“ Đáng ghét cũng tốt.....” Nhưng là, nàng xem hắn thê thảm như vậy trong lòng rất cảm động.

Tuy chìm sâu trong giấc ngủ mê man, nàng vẫn loáng thoáng nghe được giọng nói của hắn, trầm thấp, tha thiết, quan tâm yêu thương, hắn còn khóc to, bi ai đau lòng, nàng hết thấy đều nghe thấy được.

“Thực xin lỗi.....” Hốc mắt ẩm ướt đỏ lên, nàng nhẹ nhàng nói ra.

“ Đứa ngốc, có cái gì thực xin lỗi?” Bùi Diệc Hàn tức giận trừng mắt nàng, nhin không được kích động, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. “Mãn nhi, Mãn nhi của ta, ta chỉ cần nàng hồi tỉnh.....”

Mãn nhi của hắn, không muốn bỏ lại một mình hắn đâu.

11. Chương 11: Vĩ Thanh

“Đáng lắm, ta không muốn uống đâu!”

Trong phòng, truyền đến thanh âm van xin, thống khổ.

“ Không được! Phải uống hết cho ta!”

Giọng nói nghiêm khắc trầm thấp, quyết đoán không để cho người nào đó cự tuyệt.

Hạ tiểu Mãn khổ sở bất mãn, không có khả năng phản kháng thế lực mạnh mẽ kia, đành phải nhẫn nhịn, khó chịu đem bát được đen sì, nóng hổi, một ngụm uống sạch hết.

“ Ơ.....” Thầm nghĩ liền muốn phun trở ra!

Thấy nàng uống xong bát thuốc, Bùi Diệc Hàn mới vừa lòng nở nụ cười, yêu thương sờ sờ đầu nàng. “ Như thế này mới ngoan.” Sau đó cầm lấy chiếc bát trên tay nàng, đem đặt trở lại trên bàn.

Hạ tiểu Mãn oán hận trừng mắt hắn. Cái tên xấu xa này, chỉ có lúc nàng hôn mê vừa tỉnh lại hắn mới đối xử với nàng dịu dàng, hòa ái, bộ dáng hắn lúc ấy nhu tình như nước, làm cho nàng mềm lòng không thôi.

Nhưng là, vừa được vài ngày liền thay đổi, vẫn bức nàng uống bát được đắng nghét, nếu nàng không uống hắn lại cưỡng ép xấu xa.

Ô..... Nàng thật đáng thương, liên tục suốt một tháng uống rất nhiều được liệu khô đắng, nàng muốn ói ra!

Chỉ biết, nam nhân xấu xa này, chỉ biết bắt nạt nàng!

Thấy nàng mặt mày bí xị như bánh bao, ai oán trừng lấy hắn, Bùi Diệc Hàn không khỏi bật cười “ À nha, ăn một viên đường sẽ không đắng nữa.” Ngón tay thon dài cầm lên một viên đường nho nhỏ.

Nhìn thấy viên kẹo đường ngọt lịm, Hạ tiểu Mãn lập tức cười vui vẻ, tay vuốt lấy mái tóc, ngoan ngoãn hé miệng.

Ai ngờ, Bùi Diệc Hàn không đem đường đặt vào miệng nàng, ngược lại chính mình ăn hết viên đường.

“ A! Đó là của ta.....kẹo đường. ” Lời kháng nghị còn chưa nói hết, môi đã bị hắn lấp đầy ngọt ngào, hương thơm ngọt dịu của đường tan chảy trong miệng nhỏ xinh của nàng.

“ Ô..ô..” Hai người miệng lưỡi quấn quýt lấy nhau không rời, làm cho ngọt lịm của đường tan chảy trong miệng, thân thể hòa hợp lẫn nhau.

Mà tay hắn cũng không an phận khẽ trượt vào vạt áo của nàng, tham lam vuốt ve không biết xấu hổ, nhẹ nhàng ôm lấy một bên ngực tròn trịa, no đủ.

“ Ừm..... Không cần.....” Nàng lên tiếng đẩy ra hắn, nhưng lại không có khí lực kháng cự lại sức tiến công cuồng dã của hắn.

“Ừm..a ..Đừng vậy..” Nàng kinh ngâm khe khẽ, yếu ớt đánh vào lòng ngực hắn.

“Chậc...chậc! Rất nhỏ, rất nhẹ, xem ra ta phải đem nàng dưỡng béo thêm một chút mới được.” Bàn tay to ôm trọn bầu ngực sữa no đủ thì thảo, Bùi Diệc Hàn tư vị không hài lòng, bất mãn.

Hạ tiểu Mãn khuôn mặt đỏ ửng, xấu hổ gần như từng tiếng “ Bùi, Diệc, Hàn!” Người! Đồ đại sắc lang.”

Mọi âm thanh kháng nghị yếu ớt đều bị đôi môi hần che phủ lấy, hần hôn nàng đến điên đảo, mù mịt, chỉ còn lại lẩm bẩm tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

A! Ai bảo nàng yêu sâu sắc đại sắc ma trướng thối này, chỉ có thể ai oán mặc hần tùy ý khi dễ, làm xằng bậy một mình nàng mà thôi.

TOÀN THƯ HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-tho-trong-mieng-soi>